

உண்மையைத் தவிர வேறில்லை

ரமணிசந்திரன்

உண்மையைத் தவிர
வேறில்லை!

ரமணிசந்திரன்

அருணோதயம்

5/3, கௌடியா மடம் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: உண்மையைத் தவிர வேறில்லை!
ஆசிரியர்	: ரமணிசந்திரன்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
முதற் பதிப்பு	: மே, 2006
இரண்டாம் பதிப்பு	: மே, 2007
மூன்றாம் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 2008
நான்காம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2008
ஐந்தாம் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 2010
ஆறாம் பதிப்பு	: ஜூன், 2011
ஏழாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2012
மொழி	: தமிழ்
தாளின் தன்மை	: 11.6 K.g. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 192
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம் 5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

விலை: ரூ.80.00

கணினி அச்சு	: வேலன் லேசர், 94441-01753
அச்சிட்டோர்	: ஜி.எம்.கிராபிக்ஸ், சென்னை-14.

உண்மையைத் தவிர
வேறில்லை!

உண்மையைத் தவிர வேறில்லை!

முன்னே விரித்திருந்த ஃபைலில், ஒவ்வொரு பக்கமாகத் திருப்பிப் பார்க்கப் பார்க்கச் சாதனிக்கு, உள்ளூரப் பெருமை பொங்கியது!

இவை அத்தனையும் அவளது படைப்புகள்!

அந்தப் படைப்புகளின் மூலம், இயற்கை அன்னையின் கோடிக் கணக்கான எழில்மிகு தோற்றங்கள்தான்!

இது, இரண்டு சம்பங்கிப் பூக்கள் சேர்ந்து மலர்ந்திருந்ததைப் பார்த்ததும், அப்படியே ஒரு சுற்றுப் பெரிய இரட்டைப் பூக்களாக உள்ளங் கழுத்தில் அணிவதற்கும், பூக்களின் நீளக்

காம்புகளே கழுத்தைச் சுற்றிச் செல்வது போல அமைத்து, அதே போலவே நீளக் காம்புகளில் பூக்கள் தொங்குவதாகக் காதுகளுக்கும் வடிவமைத்து, வரைந்து வைத்தது.

அதை நகையாகச் செய்து, பெற்றவளுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்துமிருக்கிறாள்!

இது, கொத்தாக வேப்பம் பூவைப் பார்த்ததும், ஐடியா தோன்றி, உடனே படமாகத் தீட்டியது! சரியான வகையில் செய்யப் போனால், விலை அதிகம் ஆகும்! ஒரு சென்ட் வைரக் கற்களை, ஐந்து ஐந்தாகப் பதித்து, ஒரு கொத்துப் பூக்களை அமைப்பது என்றால் செலவு ஆகத்தானே செய்யும்?

ஆனால் அணியும்போது தரும் அழகுக்கு, அந்த விலை ஒன்றுமே இல்லை எனலாம்!

நீளமாகப் பச்சை மிளகுக் கொத்தைப் பார்த்ததும், இரண்டு நீளமான கொத்துகள் போலக் காதுகளுக்கும், ஐந்தே ஐந்து தங்க முத்துக்கள் தொங்குவது போலக் கழுத்துக்கும் வடிவமைத்தாள்.

அடுத்த தொகுப்பு, சின்னப் பிள்ளைகளுக்கு!

சூரியகாந்தி, டேலியா போன்ற பூக்கள் போலவும், மாம்பழம், அன்னாசி, ஸ்ட்ராபெரி போன்ற பழங்கள் போலவும் எனாமல் பதித்த சின்னச் சின்னக் கழுத்தணிகள், காதணிகள்!

பெரிதாக்கவோ, சிறிது படுத்தவோ கூடிய விதமான மோதிரங்கள் கூட!

இத்தனையும், இயற்கையின் எழில் தோற்றங்களுக்கு, அவளது சொந்த விரிவாக்கங்கள்!

மேலும், மேலும் ரசித்துப் பார்த்துக்கொண்டே போன வளின் மனம் யோசனையில் ஆழ்ந்தது!

அந்தச் சம்பங்கி செட்டைப் போல, இவை எல்லாமே, நகைகளாக வடிக்கக் கூடியவைதான்! அதில் பிரச்சினையில்லை!

அவளே இவைகளிலும் சிலதைச் செய்து பார்த்தும் இருக்கிறாள்! வெறும் படமாகப் பார்ப்பதைவிட, நகையாகப் பார்க்கும்போது இன்னும் அழகாகத் தெரிந்தன.

பார்த்துப் பார்த்து, ரசனையோடு செய்தவை! அதில் தனி ஆர்வம்!

அதற்காகவே, இந்த நகைகள் வடிவமைப்பையே, தனியாக எடுத்துப் படித்தும் இருக்கிறாள்! பாராட்டுடன் கூடிய முதல் நிலைப் பட்டம் பெற்றுமிருக்கிறாள்!

செலவு அதிகம் பிடிக்கும் துறை என்றாலும், அதில் இருந்த ஆர்வம் காரணமாகவே, சாதனி அதைப் பயின்றாள்!

அத்தோடு, பணம் பெரிய பிரச்சினையாக இல்லாததால், அவளது ஆசையை அடக்கத் தேவையும் இருக்கவில்லை!

ஒரு பெரிய நவரத்தின வியாபாரியைத் தந்தையாகவும், பேர் சொல்லும் அளவுக்குப் பெரிய டி.வி. சீரியல் இயக்குனராக இருக்கும் தாயையும் உடையவளுக்குப் பணத்துக்குப் பெரிய பிரச்சினை என்ன வந்து விடப் போகிறது?

இருவருமே சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகப் பிரிந்துவிட்ட போதுமே, சரியாகச் சொல்லப் போனால், பத்தொன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக நடந்த பிரிவு அது. பிரிவின்போது தந்தை அவளுக்காக ஏற்படுத்தியிருந்த வைப்பு நிதியின் வட்டித் தொகையும், இப்போது ஓரளவு

நல்ல வருமானம் பெற்று வரும் தாயார் எப்போதேனும் மகளை யாராவது நினைவு படுத்தினால், அப்போது அனுப்பும் பணமும், சாதனியின் தேவைக்கு அதிகம்தான்!

அவளும், கண்டபடி வீண் செலவு செய்கிறவளும் அல்ல!

சொல்லப் போனால், கல்வி, மற்ற அத்தியாவசியச் செலவுகள் தவிரப் பெற்றோரின் பணத்தைத் தொட, அவளுக்கு விருப்பம் இருப்பதில்லை!

அவளைப் பொறுத்த வரையில், பெற்றோர் என்பவர்கள், தன் பிள்ளைகளுக்கு, ஒரு நல்ல குடும்ப வாழ்வை அமைத்துத் தர வேண்டியவர்கள்!

அவர்களுக்குள் என்ன தகராறோ என்னவோ, அதற்காக, மூன்று வயதில் இருந்து, பெற்றோரைப் பிரிந்து, 'போர்டிங்' பள்ளியில் பிள்ளையை வளர விடுகிறவர்கள், பெற்றோர் என்ற பெயருக்குத் தகுந்தவர்கள் அல்ல!

இடையில், மகளை வந்து பார்ப்பதற்குக்கூட, இரு வருக்கும் தோன்றியதில்லையே!

அவ்வளவுதான் பாசம்!

அவர்களது பணத்தை, உயிரைக் காப்பதற்கும், ஒரு நல்ல கல்வியைக் கற்று, அந்தப் பணத்தைச் சார்ந்திருப்பதிலிருந்து மீள்வதற்கும் பயன்படுத்தலாமே தவிர, வேறு எந்தக் கேளிக்கைக்குமோ, சுகத்துக்குமோ செலவு செய்யக் கூடாது என்று, சாதனி, தனக்குத் தானே, ஒரு கட்டுப்பாடு வைத் திருந்தாள்!

அதை, இன்றுவரை அவள் மீறியதில்லை!

அதேபோல, பணச் செலவு மிகுந்த இந்த நகையமைப்புக் கல்வியைக் கற்பதற்காகப் பெற்றோரின் பணத்தை எடுப்பதில், அவளுக்குத் தயக்கமும் தோன்றவில்லை!

பிள்ளைகளுக்குத் தகுந்த கல்வியை அளிப்பது, பெற்றோரின் கடமைதானே?

இயன்றவரை பணச்செலவு செய்வதோடு, கூட இருந்து, ஒவ்வொரு துறையின் சாதக பாதகங்களையும் முழுமையாக ஆராய்ந்து, ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வருவதில், இரு வருமாக மகளுக்கு உதவி செய்திருக்க வேண்டும்!

அதை விட்டு, மகளாகக் கேட்கப் போனபோதும், “இதோ பார்! இந்த மாதிரிச் சின்ன விஷயத்தைப் பற்றி மண்டையை உடைத்துக் கொள்ள, எனக்கு அவகாசம் இல்லை! இதையெல்லாம், நீயேதான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்! அதற்கான வயது ஆகவில்லை? அப்படியே, உனக்காகத் தெரியவில்லை என்றால், யாராவது ‘கேரியர் கவுன்சலிங்’ செய்கிற ஆளைப் பார்த்து விசாரி! அதை விட்டு, இந்த மாதிரி முக்கியமில்லாததுக்கு எல்லாம், என்னைக் கூப்பிட்டுத் தொந்தரவு செய்யாதே! நாளைக்கு, அடுத்த காட்சிக்கு வசனம் என்ன என்று பார்க்க வேண்டும்! பணம் வேண்டுமானால்.. அதுவும்தான், கல்வித் தேவைக்கு வேண்டிய அளவு எடுத்துக்கொள்ள உனக்கு அனுமதி இருக்கிறதே! ஏதோ, நீயே பார்த்துப் பிடித்தமானதைச் செய், சாதனி! இங்கே எனக்குத் தலைக்குமேல் வேலை! வேறு விஷயம் யோசிக்கக்கூட, எனக்கு அவகாசம் கிடையாது! இதனால், இதிலெல்லாம் என்னை இழுக்காதே! கிளம்பு!” என்று, சாதனியைக் குறுக்கே பேசவே விடாமல், மடமட வென்று வேகமாகச் சொல்லி முடித்தாள் புவனேசுவரி!

பேசவிட்டால்தானே, வாதம் செய்வதில் நேரம் வீணாகும்?

சாதனியுடைய அன்னையின் பெயர் புவனாதான். ஆனால், எண் ஜோதிடப்படி, ராசிக்காக, ‘ஈசுவரி’ சேர்க்கப் பட்டிருந்தது! டைரக்டர் என்ற மரியாதைக்காகவும்!

ஏமாற்றத்தையும், உள் வலியையும் மறைத்தபடி, விடை பெறும் விதமாக முறுவலித்த மகளைப் பார்த்துத் தலையசைக்கக்கூடப் புவனேசுவரிக்கு நேரம் இருக்கவில்லை!

மகளிடம் தன் எண்ணத்தைச் சொல்லி முடித்ததுமே, அருகில் பென், பேடுடன் காத்து நின்றவர் பக்கம் திரும்பி, “என்னய்யா இது? அந்தக் கதாநாயகிப் பெண்ணுக்கு ல, ள வரவில்லை என்றால் அதற்காக வசனத்தை மாற்றுவதா? ஒன்றும் வேண்டாம். இப்போதெல்லாம், ‘கேள்வி’யைக் ‘கேல்வி’ என்று சொல்வதுதான் நாகரீகம்! அதனால், அப்படியே கேட்கட்டும்! விட்டுவிடுங்கள்! மாற்றினால், வசனகர்த்தா வேறு மூஞ்சைத் தூக்குவார்... கதாநாயகி, வசனகர்த்தா இரண்டு பேருமே தயாரிப்பாளருக்கு வேண்டியவர்கள்! அதனால், ‘என்னைக் கேல்வி கேலாதே’ என்றே கதாநாயகி சொல்லட்டும்!” என்று பதபடப்புடன் முடிவு செய்தாள்.

‘கேல்வி கேலாதே’யா?

தன்னைமீறி வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, சாதனி அங்கிருந்து அவசரமாகக் கிளம்பினாள்.

இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அங்கேயே இருந்து, இது போன்ற காட்சிகளை வேடிக்கைப் பார்க்க அவளுக்கு விருப்பம்தான்!

ஆனால், யாராவது பெரிய ஆட்கள், அல்லது பெரிய ஆட்களுக்குத் தொடர்புடையவர்கள் என்று வருவார்கள்.

“என்ன டைரக்டர்மமா, உங்க பெண் இவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாளே, அவளையே நடிக்க வைப்பதுதானே? ‘ஸ்க்ரீன் டெஸ்டு’க்கு வரச் சொல்லுங்களேன்!” என்று தொடங்குவார்கள்!

வீண் வம்பு!

அதனாலேயே, அன்னை படமெடுக்கும் பக்கம் சாதனி லேசில் செல்வது இல்லை!

ஆனால், புவனேசுவரியிடம் சற்று நேரம் அமர்ந்து பேச, வேறு இடமோ, நேரமோ கிடைக்காது என்றுதான், அவள் இங்கே வந்ததே!

ஆனால், அதுவும் அவளுக்குப் பயன்படவில்லை.

அடுத்து, நவரத்தின வியாபாரியான தந்தை!

அவர் நவரத்தினத்திலும் புழங்குகிறவர் என்பதால், அத்தோடு ஒட்டியதாக, இந்த நகைத் தொழில் மீது, அவளுக்கு ஆசை வந்ததோ?

வாரிசாக?

ஆனால் தந்தையோ, அந்த வாரிசைச் சந்திப்பதற்குக் கூடப் பிரியப்படாதவர்! காரணம், அவருடைய அருமை இரண்டாவது மனைவிக்கு, அது பிடிக்காதாம்!

அவருடைய முதல் குடும்பம் கலையக் காரணம் யாராக வும் இருக்கலாம்! ஆனால், அது கலைந்து போய், இந்த வயதில் தனியே நிற்க நேர்ந்தாலும், இரண்டாவது மனைவி, அந்த மனைவி மூலம் பிறந்த பிள்ளைகள் என்று, தனசேகரன், அவருடைய அடுத்த குடும்பத்தை நல்லபடியாகத்தான் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இரண்டு தடவை, அந்தக் குடும்பத்தினர் ஒருவருக் கொருவர் கலகலப்பாகப் பேசியபடி குதூகலமாகச் செல்லு வதைச் சாதனி பார்த்திருக்கிறாள்!

ஒரு முறை, கார்னெட்டா ஐஸ்கிரீமை, அடுத்த மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் அவர் வாங்கிக்கொடுப்பதையும், இன்னொரு

தரம் அந்த மனைவி, பிள்ளைகளோடு ஐவருமாக சினிமா தியேட்டருக்குள் செல்வதையும்.

தூர இருந்துதான்!

அந்தச் சின்னப் பெண், அவளுடைய தங்கையைப் போல, அவரது கையைப் பிடித்துத் தொங்கியபடி, செல்ல அவளுக்கும் ஆசையாகத்தான்... பெரும் ஏக்கமாகத்தான் இருந்தது!

ஆனால், அந்தக் குடும்பத்தின் இனிய நிலையைக் கலைக்க விருப்பமின்றி, தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், அப்படியே ஒதுங்கிப் போய் விட்டாள், அவள்!

இப்போது அவள் மட்டும் அங்கே போய்த் தலையை நீட்டினால், இந்தக் குதூகலச் சூழல் நேர் மாறாய் மாறி விடாதா?

அவளுக்குத்தான், அந்த மாதிரிச் சந்தோஷமான குடும்பத்தின் அங்கமாக வளரக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்திருப்பதைக் கெடுப்பானேன்?

அத்தோடு, அவளுடைய தந்தையுமே, இந்த மகள் தேவையில்லை என்று இருப்பவர்தானே? மற்றபடி, அவருக்குக் கொஞ்சமேனும் அக்கறை இருந்தால், அவரே, அவளை வந்து பார்த்திருக்கலாமே!

அப்படி ஒன்றும், சாதனி இருக்கும் இடமே அவருக்குத் தெரியாது என்று சொல்ல முடியாது! ஏனெனில், அவள் படித்த 'போர்டிங் ஸ்கூல் ரிப்போர்ட்'டின் ஒரு பிரதி, ஒவ்வோர் ஆண்டும், அவருக்கும் அனுப்பப்படுவது, அவளும் அறிந்த விஷயமே!

அவருக்காக, அவளை வந்து பார்க்க விருப்பம் இல்லை. பெற்ற கடனுக்காக வைப்பு நிதியாக ஒரு பெரும் தொகையைக் கட்டியதோடு கடன் தீர்ந்தது என்று விட்டு விட்டார்!

அவளுக்கு எவ்வளவோ வருத்தமாக இருந்த போதும், இதுதான் உண்மை!

அப்போதும், இந்த நகைகளின் வடிவமைப்புத் துறையை எடுத்துப் படிக்குமுன், அதில் மிகவும் ஆசை இருந்த போதும், அது சரியான படிப்புதானா என்று, இன்னோர் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று, சாதனிக்குத் தவிப்பாக இருந்தது!

இந்த முடிவு அவளது எதிர்காலத்தையே நிர்ணயிப்பது ஆயிற்றே!

இது, நல்ல துறைதானா? அவளது வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் நடத்துவதற்குத் தேவையான வருமானம், இதில் வரக் கூடுமா?

இதெல்லாம் உள்ளது உள்ளபடி, அவளுக்கு யார் சொல்லுவார்? அவள் மேல் அக்கறை உள்ள யாரேனும் என்றால், அவளுடைய பெற்றோராகத்தானே இருக்க முடியும்?

இந்தப் 'பெற்றோர் அக்கறை'யில் தாயார் பொய்த்துப் போனாலும், தந்தையிடம் சாதனிக்குச் சிறு நம்பிக்கை ஒன்று தோன்றியது!

நவரத்தின வியாபாரிக்கு, மகள் பயிலப் போகும் கல்வியை அறியும்போது, ஆனந்த அதிர்ச்சியாக இருக்கும்!

ஏதேதோ கற்பனைகளுடன், அவரது வீட்டு நம்பருக்கு போன் செய்தால், பேசுவது யார் என்று அறிந்ததுமே, தன சேகரன் பதறித் துடித்தார் எனலாம். பயத்தால் வந்த பதற்றம்!

“நீ.. நீதான் இதைப் பற்றி, உன் அம்மாவுடன் கலந்து பேசியிருப்பாயே, அதன்படிச் செய். அதுதான் சரியாக இருக்கும்! வைத்து விடுகிறாயா?”

வைக்கச் சொல்லும்படி அவர் அடுத்த முறை கேட்டு மாறு, அவள் வைத்துக் கொள்ளவில்லை!

வருத்தமாகத்தான் இருந்தது! ஆனால், கோபமும் வந்தது!

பெற்றோர் இருவருக்குமே, மகள் என்ன படிக்கப் போகிறாள். பிற்பாடு அவளது வாழ்க்கை என்ன ஆகப் போகிறது என்பது பற்றி, ஒருவிதமான அக்கறையும் இருக்கவில்லை!

அப்படியிருக்க, அவர்களது அபிப்பிராயத்தை, சாதனி ஏன் மதிக்க வேண்டும்?

இதில் கால் ஊன்ற முடியாது போனால், இன்னொன்றை பயில வேண்டியதுதான். செலவுக்குத்தான் பெற்றோரின் பணம் இருக்கிறதே!

என்ன.. இதைப் பயிலும் மூன்று ஆண்டுகள் வீணாகி விடக் கூடும்!

ஆனால், அப்படியும் சொல்வதற்கு இல்லை! முயன்று பயிலும் கல்வி எதுவும் வீணாவதில்லை! ஏதேனும் ஒரு சமயத்தில், அது பயன்பட்டே தீரும்! ‘களவையும் கற்று மற’ என்று சொல்லி வைத்திருக்கிறார்களே! அது போலக் குறைந்த பட்சமாக, அவளுக்குப் பொருத்தமான நகைகளைச் செய்து கொள்ளவேண்டும் இந்தக் கலை பயன்படும்!

எனவே, அவளது பல நாள் ஆசையைக் கைவிடத் தேவையே இல்லை!

இப்படி, யாருடைய ஆலோசனையும் இல்லாமல்தான் சாதனி, இந்த நகை வடிவமைப்புக் கலையைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயின்றது!

மனதில் முழு ஈடுபாடும் இருந்ததால், சிறப்பாகத் தேர்வும் பெற்றாள்!

ஆனால், அவள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய அடுத்த பிரச்சினை, இப்போது நேர் எதிரே வந்து நின்றது!

சாதனியின் பிரச்சினை, அப்படி ஒன்றும் மின்னாமல், முழங்காமல் திடுமெனத் தோன்றியது இல்லை!

நகை வடிவமைப்பைத் தேர்ந்து எடுத்துப் படிக்கும் போதே, இது தேவையான அளவு வருமானம் பெற்றுத் தரக்கூடிய தொழிலா என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு இருந்தது! அதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளத்தானே, பெற்றோரின் உதவியை அவள் நாடியதே!

ஆனால், படித்து முடித்தபின், அது போன்ற சந்தேகங்கள் மறைந்து போயின!

அவளது 'டிசைன்கள்' நன்றாக இருந்தால், முன்பணம், ராயல்டி எல்லாமாக நிறையவே கிடைக்கும் என்பது தெரிந்து போயிற்று!

ஆனால், நகரின் முக்கிய நகைத்தயாரிப்பாளர்களை அணுகுவதற்கே, அவளுக்கு ஓர் உறுதியான பின்புலம் தேவைப்பட்டது!

சும்மா யாரோ ஒருத்தியாகப் போய் நின்றால், அவளது வடிவமைப்புகளைப் பெரிய ஆட்கள் யாரும் எட்டிக்கூடப் பார்க்க மாட்டார்கள் என்று புரிந்தது!

அடுத்து, அவர்கள், அவளது டிசைன்களைத் திருடிக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதற்கும், உத்தரவாதம் எதுவுமில்லை!

அவளது படைப்புகளை, உரிய மதிப்புடன் தயாரிப்பாளர்களை ஏற்க வைப்பதற்கு, அவளுக்கு நல்ல சிபாரிசு தேவைப்பட்டது!

அந்தச் சிபாரிசுக்கு எங்கே போவது?

தாயிடம் போகலாம்!

ஆனால், இன்று வரை இல்லாத விதமாக, மகளுக்காக, அந்தத் தாய் தன் சுண்டு விரலையேனும் அசைப்பாளா என்பது சந்தேகமே!

அதிசயத்திலும் அதிசயமாக, அப்படியே புவனேசுவரி, ஒரு முயற்சி செய்ய முன் வந்தாலும், உரிய இடங்களில், அவளுக்குப் பரிச்சயம் இருக்குமா என்பது சந்தேகமே!

சில நகைக் கடைகள், துணிக் கடைகளோடு, புவனேசுவரிக்குப் பழக்கம் இருக்கலாம்! இருந்தது! சின்னத் திரையில், அவள் இயக்கிய தொடர்களின் அன்றன்றைய ஒளி பரப்பின் முடிவின்போது, உடைகளுக்காக இந்தத் துணிக் கடைக்கு நன்றி, அந்த நகைக்கடைக்கு நன்றி... என்று காட்டப்படும் கடைகள் எதுவும், சாதனிக் குப் பயன்படக் கூடியவை அல்ல!

அவையெல்லாம், ஏற்கனவே செய்து வைத்த பொருட்களை, வாங்கி விற்பனை செய்பவையே. சாதனி போன்றோரின் புதிய டிசைன்களின் உரிமையை வாங்கிப் பெற்று, அந்த டிசைன்களில் பெருமளவு நகைகளைத் தயாரிக்கக் கூடிய மொத்த விற்பனையாளர்கள் அல்ல!

ஆனால், மகளுக்கு உதவி! செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மனதில் இருந்தால், தங்கள் சொந்த விளம்பரத்துக்காகத் தொடரின் நடிகையருக்கு அணிவிப்பதற்கு நகைகளைத் தரும் நகைக்கடைகள் மூலமாக, இந்த மொத்தத் தயாரிப்பாளர்களை அணுக முயற்சிக்கலாம்!

ஆனால், அவள் அறிந்த அன்னையிடம், அந்த அளவுக்கு எதிர்பார்ப்பது அசட்டுத்தனம்!

அடுத்த வழி மட்டுமல்ல.. அவளுக்கு மீதமிருந்த ஒரே வழி, அவளுடைய தந்தை தனசேகரனைக் கேட்டுப் பார்ப்பதுதான்!

ஆனால், அவரை அணுகுவதும், அப்படி ஒன்றும் லேசுப் பட்ட காரியம் அல்ல!

முதலாவதாக, அவரை வீட்டில் போய்ப் பார்க்க முடியாது!

அவரது வீடு எங்கே இருக்கிறது என்று அவளுக்குத் தெரியாது என்பது பெரிய தடை அல்ல! அவரது கடை மூலமாக வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பது எளிதுதான்!

ஆனால், அந்த வீட்டுக்குள் போய், தந்தையிடம் பேசுவது தான் கடினம்! அனேகமாக முடியாது! நிச்சயமாக என்கூடச் சொல்லலாம்! டெலிபோனில் பேசவே, அந்தப் பாடாக இருந்ததே!

எனவே, நன்று யோசித்துவிட்டு, தந்தை தனசேகரனை, அவரது கடையில் சந்தித்துப் பேசுவது என்று, சாதனி முடிவு செய்தாள்.

தனசேகரனுக்குச் சென்னையில் மூன்று கடைகள் இருந்தன!

தலைமை அலுவலகம் போல, மூலமாக இருந்த முதல் கடையை மிகவும் பெரிதுபடுத்திப் பெரும்பான்மை நேரம், அவர் அதில்தான் இருப்பார். மற்ற இரு கடைகளுக்கும், தேவைக்கேற்ப அவ்வப்போது சென்று, கணக்கு வழக்குப் பார்த்து விட்டு வருவார்.

ஒரு வாரமாகத் தந்தையின் கடைப்பக்கமாக மறைந்திருந்து, ஓரளவு விசாரித்து, சாதனி அறிந்து கொண்ட விவரம் இது!

இதில் அவள், எப்போது அவரைப் போய்ப் பார்த்துப் பேசுவது நல்லது?

சுமார் பத்து மணியளவில் ஒரு தந்த வர்ண டயோட் டாவில் தனசேகரன் வருவதைச் சாதனி கவனித்திருந்தாள்.

ரொம்பத் தாமதித்தால், அவர் மற்ற கடைகளுக்குச் சென்று விடக் கூடும்.

எனவே, ஒரு நாள் பத்தரை மணிக்குச் சாதனி, அவ ளுடைய தந்தையின் 'தனா ஜெம்ஸ்' கடைக்குள் சென்றாள்.

உள்ளே சென்றதுமே, ஓர் இளம்பெண், சாதனியை விட ஒன்றிரண்டு வயதுகளே அதிகமாக இருக்கக் கூடும். வரவேற்பின் அறிகுறியாக ஓர் இனிய முறுவலுடன், “உங்களுக்கு நான் என்ன செய்யட்டும்?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டபடி, அவள் அருகே வந்தாள்.

கண நேரம் தயங்கிவிட்டு, “நான் மிஸ்டர் தனசேகரனைப் பார்க்க வேண்டும்!” என்றாள் சாதனி.

சற்றுத் திகைத்தாற்போல் நோக்கிவிட்டு, ஒரு கவுண்டரின் பின்னே அமர்ந்திருந்த பின்னிருபதுப் பெண் ஒருத்தியிடம் கொண்டுவிட்டாள் முதலாமவள்.

“லீலாக்கா, இவர்கள் பாசைப் பார்க்க வேண்டுமாம்!”

“உங்கள் பெயர்?” என்று கேட்டபடி, அருகில் இருந்த ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பிரித்தாள் அந்தப் பெண் லீலா.

“சாதனி” என்றவள், மற்றவள் இன்னமும் கேள்வியாக நோக்கவும், “சாதனி டி” என்று சேர்த்துச் சொன்னாள்.

விழிகள் லேசாக விரிய, “‘டி’ என்றால்? என்ன விரிவு?” என்று விசாரித்தாள் லீலா.

என்ன சொல்வது என்று எண்ணுகையில் சாதனியின் உள்ளம் குன்றியது!

இரண்டாம் மணம் புரியும் ஒருவருக்கு, முதல் மனைவிக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் என்று யாரும் இருக்க மாட்டார்களா? தந்தை, இப்படி அவளை அடியோடு ஒதுக்க வேண்டுமா? ஏதோ தப்பு வழியில் பிறந்த மாதிரி, அவள் அல்லவா, தடுமாற வேண்டியிருக்கிறது?

மனதைக் காட்டாமல் கவனத்துடன் மறைத்து, “ஏன்? அதெல்லாம் விசாரித்துதான், உங்கள் பாசைச் சந்திக்க அனுப்புவீர்களா?” என்று பதில் கேள்வி கேட்டாள் சாதனி.

கேள்வியின் கடுமையை மறைப்பதான சிறு முறுவல்லுடன் தான்.

புன்னகையோடு அவள் கேட்ட விதத்தில் அந்தப் பெண்ணும் முறுவலித்து, “அப்படி இல்லைமமா. ஆனால்,

உங்கள் பெயர் குறிப்புப் புத்தகத்தில் இல்லை! உங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால், பாசடைய மகள், மயூரியைப் போல, ஏதோ ஒரு தோற்றம்... உறவோ என்பது போல! அதுதான் விரிவாகக் கேட்டு, அவரிடம் சொல்லி அனுப்பலாமே என்று நினைத்தேன்!" என்று விவரித்தபோது, சாதனிக் குத்தான் ஒரு மாதிரியாகிப் போயிற்று!

தந்தை நல்லவிதமாகத்தான் ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்! கெட்டிக்காரியாக! அதே சமயம் பதவிசாகப் பேசுகிறவளாக!

ஆனால் இவளிடம் எதையும், சாதனியால் சொல்ல முடியாதே!

பெருமூச்சை அடக்கி, "நீங்கள் பெயரைச் சொல்லிக் கேளுங்கள். சந்திப்பது பற்றி மிஸ்டர் தனசேகரனே முடிவு செய்யட்டும்!" என்றாள் சாதனி.

ரிசீவரை எடுத்து, ஓர் எண்ணை அமுக்கி அவள் பேசிய போது, சாதனியால் மூச்சு விடவும் முடியாது போயிற்று!

ஒருகால், தந்தை அவளைச் சந்திக்க மறுத்துவிட்டால்?

இந்தப் பெண்ணின் முன் அவமானம் என்பதோடு, அவள் வந்த நோக்கமும் வீணாகிப் போகுமே! அப்புறம்...

கவனியாத பாவனையில் ஆராய்ந்தபோது, எதிரில் இருந்தவளின் முகத்தில் இருந்த திகைப்பு கூடினாற் போலத்தான் தெரிந்தது!

மறுத்துதான் விட்டாரோ?

சாதனி உள்ளே இறுகும்போதே, "சரி சார்!" என்று சொல்லி டெலிபோன் கருவியை வைத்தவள், சாதனியைக் கூர்ந்தவாறே, "உங்களை உள்ளே வரச் சொன்னார்! அதோ

இந்தப் பக்கம் கதவு! கிறிஸ்டல் கைப்பிடியைத் திருப்பினால், கதவு திறக்கும்!” என்று கை காட்டினாள்.

பார்க்கக்கூட மறுத்துப் போகச் சொல்லிவிட மாட்டார் என்ற நம்பிக்கையுடனேயே வந்திருந்தபோதும், உள்ளூர இருந்த இறுக்கம் தளர்ந்து, அப்பாடி என்றிருந்தது, சாதனிக் கு!

தந்தையின் அறையின் கதவுப் பிடியாக வைத்திருந்த கிறிஸ்டல் குமிழை ரசிக்கக்கூட, அப்போது அவளால் முடிந்தது!

ஆனால், உள்ளே சென்று, கதவைத் தானாகச் சாத்திக் கொள்ள விட்டுவிட்டுத் திரும்பியவளுக்கு, அதற்கு மேல் ஓர் எட்டு எடுத்து வைக்கக்கூட முடியவில்லை!

நன்றாக நினைவு தெரிந்த பிறகு, இந்த மாதிரி, தன சேகரனை அவள் சந்தித்ததே இல்லை! சந்தித்த பிறகோ, என்ன சொல்வது, செய்வது என்று ஒன்றும் தோன்றாமல், சில வினாடிகள் ஒரே திகைப்பு!

அதற்குள்ளாக, தனசேகரன் எழுந்து, அவரது நீண்ட மேஜையைச் சுற்றிக்கொண்டு, அவள் அருகே வந்து நின்றார்:

“நீ என்ன சாதனி, இப்படிச் செய்துவிட்டாய்? ஒரு முன்னறிவிப்புகூட இல்லாமல், இப்படித் திடீரென்று இங்கே வந்து நிற்கிறாயே, எல்லோரும், என்ன நினைப்பார்கள்?” என்று குற்றம் சாட்டும் தோரணையில் அவர் ஏதோ சொல்லத் தொடங்கவும், சாதனியின் திகைத்த நிலை மாறி, அவளுக்குச் சுரணை வந்தது!

தந்தைக்கு, அவள் வந்தது பிடிக்கவில்லை!

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முந்திய டெலிபோன் பேச்சுக்குப் பிறகு, அவர் தன்னை ஆவலாக வரவேற்பார் என்று, அவளும் எதிர்பார்க்கவில்லைதான்!

ஆனால், நேரில் பார்க்கையில், அவரது மனதில் கொஞ்சமேனும் இளக்கம் தோன்றாதிராது என்று எண்ணியிருந்தாள். அது இல்லை என்று அறிகையில், தன்னை அறியாது, அவளது விழிகளில் நீர் அரும்பியது!

அத்தோடு, தந்தையின் சந்திப்பும், பாராமுகமும், இந்த அளவு தன்னைப் பாதிக்கக் கூடும் என்றும், அவளுமே எண்ணியிருக்கவில்லை!

உதட்டைக் கடித்து சமாளித்து, “சாரிப்பா!” என்றாள் மெதுவாக. “போன் பண்ணிக் கேட்டால், வரவேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவீர்களோ என்று பயமாக இருந்தது! அதனால் எனக்கு வேறு வழி தெரியாமல்...” என்றவள், குரல் லேசாக நடுங்கத் தொடங்கவும், சட்டெனப் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

வேண்டாத தந்தையிடம், அழுது சாதிக்க முயல்வது, எவ்வளவு அவமானம்!

ஆனால், தனசேகரனுக்கு என்ன தோன்றியதோ?

ஒரு தரம் கண் மூடித் திறந்தவர், “அதில்லை; சாதனி! தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளாதே! உன் அம்மாவும் நானும் பிரியும்போதே, எல்லாம் தெளிவாக... சுகந்தா வேறு ரொம்பவும்.. சரிசரி, இப்போது அது எதற்கு? உட்கார்! ஏதாவது பானம் கொண்டு வரச் சொல்லட்டுமா? குளிர்பானம் அல்லது காபி?” என்று, மகளை உட்காரச் சொல்லி, உபசாரம் செய்தார்!

“?வண்டாம்ப்பா! எதற்கு வீண்.. வீண் வம்பு?” என்றாள் மகள்.

“பரவாயில்லைம்மா! பானம் கொண்டு வருகிறவன், சுகந்தாவிடம் பேசப் போவது இல்லை! உன்னிடம் பேசி

முடிக்கும்வரை, மற்ற யாரையும் அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று லீலாவிடம் சொல்லியிருக்கிறேன்!” என்றார் தனசேகரன்.

லீலாவின் அந்தப் பார்வையின் காரணம், சாதனிக்கு இப்போது புரிந்தது!

அத்தோடு, சுகந்தாவிடம் தகப்பனார் எவ்வளவு மட்டு மரியாதை வைத்திருக்கிறார் என்பதும்!

அவரைக் கஷ்டத்துக்கு ஆளாக்கி விடக்கூடாது. சீக்கிரமாகக் கிளம்பிவிட வேண்டும் என்று எண்ணியவளாய், “எனக்குப் பானம் எதுவும் வேண்டாம்ப்பா! வேறே ஒரு சிறு உதவி செய்ய வேண்டும்!” என்று கேட்டாள்.

புருவம் சுருக்கி, “உதவியா? பணம்தான்...” என்று தொடங்கியவரை இடை மறித்து, “பணம் கேட்க வரவில்லை, அப்பா! அதை நானே சம்பாதித்துக் கொள்ள, ஒரு வழி அமைத்துத் தருமாறு கேட்க வந்தேன்” என்றாள் சாதனி.

“என்ன வழி?”

சாதனி விவரம் சொன்னாள்.

“படித்து முடித்துவிட்டேன். என் டிசைன்கள் நன்றாகவும், தனித் தன்மையோடும் இருப்பதாக, ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே சொன்னார்கள்! எனக்கு நிறைய ஐடியாக்கள் இருக்கின்றன! ‘ஆராதனா’ போன்ற இடங்களில் உள்ளேயே போக முடியவில்லை! அடுத்த நிலைத் தயாரிப்பாளர்களிடம், எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை! திருடி விடுவார்களோ என்ற பயம்! என் தயாரிப்புகளை ஒரு மதிப்போடு காட்ட, அவற்றைப் பிறர் தைரியமாகத் திருடாமல் இருக்க, எனக்கு நல்லதொரு பின்புலம் வேண்டும், அப்பா! அதை நீங்கள் அமைத்துத் தந்தால்...”

உங்கள் மகளாக, என் வடிவமைப்புகளைக் காட்டினேன் என்றால், அந்தப் பாதுகாப்பு எனக்குக் கிடைக்கும்! அதனால், இந்த டிசைன்களைக் கொண்டு வருகிறவள் என் மகள். முடிந்த உதவி செய்யுங்கள் என்று, ஒரு கடிதம் எழுதித் தந்தீர்கள் என்றால்..." என்றவள், தந்தையின் முகம் மாறிய விதத்தில், இடையிலேயே பேச்சை நிறுத்தினாள்!

"நீ என்ன, யோசித்துத்தான் பேசுகிறாயா? அப்படி நான் ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தேன் என்று மட்டும் சுகந்தா.. உன் சித்திக்குத் தெரிந்தால், அவ்வளவுதான்! என் வீட்டில் பிரளயமே வெடித்துவிடும்! அதிர்ந்து, பேயாட்டம் ஆடி விடுவாள்!" என்று, உடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்டார் தனசேகரன்.

இரண்டாம் மனைவி சொன்னாள் என்று, மூத்த தாரத்து மகளைக் காட்டில் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு வந்ததாகப் படித்ததெல்லாம், நிஜத்திலும் நடப்பதுதான் போலும்!

ஆனால், அவள் வாழ்விலுமா?

சாதனியின் மனம் முரண்டியது!

மூத்த தாரத்துடைய பிள்ளைகள் மீது பாசத்தைப் பொழிவது, பல சினிமா அம்மாக்களுக்கு மட்டுமே முடியக் கூடியதாக இருக்கலாம்! அது, பொதுவான இயல்பு அல்லதான்!

ஆனால், அதற்காக மூத்தவள் மகளை ஒரேயடியாக வெறுக்க வேண்டும் என்பதும், கட்டாயம் இல்லையானே? அதிலும், அவர்களது வாழ்வில் தலையிடவே இல்லாமல் ஒதுங்கிப் போகிறவளை!

அப்படியே, அந்த மனைவி வெறுத்தாலும், சாதனி அவளுடைய தந்தையின் பெண் அல்ல என்று ஆகிவிடுமா?

“ஏன்பா? உங்களுக்கு ஏற்கனவே ஒரு மகள் இருப்பது, அவர்களுக்குத் தெரியும்தானே? ஏதோ ஒரு கட்டத்திலேனும், அந்த மகளுக்கும் நீங்கள் ஏதாவது செய்ய வேண்டியிருக்கும் தானே? அதற்குப் போய் அதிர்வானேன்?” என்று, தந்தையை நேராக நோக்கி வினவினாள் பெண்!

ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் எத்தனையோ முக்கிய தருணங்கள்! வெறுமனே, படிப்புச் செலவுக்கு மட்டும் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு, ஒரு தந்தை ஒதுங்கிக் கொள்வது, நியாயமாகாதே!

மகள் புரியாத மொழி பேசுவது போலத் தந்தை ஒரு கணம் விழித்தார்!

குழப்பத்துடன் அவளைப் பார்த்து, “உன்.. உன் அம்மா, உன்னிடம் ஒன்றுமே சொன்னதில்லையா, சாதனி?” என்று வினவினார்.

இப்போது அவள் குழப்பத்துடன் நோக்கவும், அவர் சொன்னார்!

“அதுதான், எங்கள் கல்யாணம், பிரிவு என் மறு திருமணம்.. ஊகம், உன் முகத்தைப் பார்த்தால், புவனா ஏதும் சொன்ன மாதிரித் தெரியவில்லையே!” என்றார் அவர்.

சும்மா கூட உட்கார்ந்து, என்ன படிக்கிறாய், எத்தனை யாவது ராங்க், சினேகிதிகள் யார்.. என்று கேட்கக்கூட நேரம்

ஒதுக்காத தாய்! அவள், இதெல்லாமா சொல்லியிருக்கப் போகிறாள்!

பெற்றோரின் பிரிவு, படிப்புக்கான பணம்.. இதெல்லாம் கூடப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியை, அவளது பதினைந் தாவது வயதில் சொன்னதுதானே?!

அதற்கு முன்பெல்லாம், காரணம் புரியாமல், விடுமுறைக் காலத்தில்கூடக் கல்விக் கூட வளாகத்தினுள்ளேயே வளைய வந்தபடி... அப்பா, அம்மாவுக்கு என்னை ஏன் பிடிக்க வில்லை? பார்க்க வருவதே இல்லையே என்று உள்ளூர நொந்தபடி...

நல்ல வேளையாக, பள்ளி விடுதித் தலைவி ஓர் அருமையான பெண்மணி! இந்த ஏக்கம், வருத்தம் எல்லாவற்றையும் படிப்பில் செலுத்தக் கற்றுக் கொடுத்து, மற்ற மாணவியரிடையே, அவளைத் தலை நிமிர் வைத்தவர் அவர்தான்!

இப்போது பார்த்தால், வெறும் ஒத்துப் போகாத பிரிவு மட்டுமின்றி, வேறு ஏதோவும் இருக்கும் போலத் தெரிகிறதே!

மகள் மெல்லத் தலையசைக்கவும், பெற்றவரின் முகம் கடுத்தது! “எப்போதுமே, அவளுக்குத் தேவையானது தவிர, உலகில் வேறு எதுவும் புவனாவுக்கு இருக்காதே! இப்போதும், அதே போக்குதான் போல?” என்று, சற்று வெறுத்த குரலில் கேள்வி போலக் கூறினார் பெற்றவர்!

புவனேசுவரியைப் பற்றிச் சரியான மதிப்பீடுதான்!

தனக்குத் தேவையானது தவிர, உலகில் வேறு எதுவும்.. மகளது படிப்பு, எதிர்காலம் போன்றவை கூட அன்னையின் கருத்தில் இடம் பிடித்தது இல்லைதான்!

ஆனால், இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பும், இப்படித்தானா?

இன்டர்காமை அழுத்தி, இரண்டு காபி கொண்டு வரப் பணித்து காபி வந்ததும், அவளிடம் ஒரு கப்பைக் கொடுத்து அருந்தச் சொல்லிவிட்டுத் தானும் ஒன்றைக் கையில் எடுத்தார் தனசேகரன்.

ஒரு மிடறு அருந்திவிட்டு, “சுருக்கமாகவேனும், எல்லாம் சொன்னால்தான், உனக்குப் புரியும்!” என்று, தன் பழைய கதையைத் தொடங்கினார்!

“உன் அம்மாவுக்கு முன்னதாகவே, சுகந்தியைத்தான் எனக்குத் தெரியும்!” என்று, முதலில் சாதனியைத் திகைக்க வைத்துவிட்டு, மேலே தொடர்ந்தார்!

“சுகந்தா, நான், இரு குடும்பங்களுக்குமே பழக்கம் உண்டு! எங்கள் இருவருக்கும் திருமணம் நடத்துவது என்ற பேச்சும் எழுந்திருந்தது! அப்போது, ஏதோ உதவி கேட்டு சுகந்தாவிடம் புவனா வந்திருக்கிறாள். ஏதோ தரும காரியத்துக்காக நாடகம் போடுவதாக, டிக்கெட் விற்பனைக்குச் சுகந்தியை அணுகினாளாம்!

“அப்போதெல்லாம், சுகந்திக்கு இளகிய மனம்! என் மூலமாக இன்னும் நிறைய டிக்கெட் விற்க முடியும் என்று, புவனாவைச் சுகந்திதான் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்! முதலில், சுகந்தியிடம் பெருமையாகக் காட்டிக் கொள்ளத்தான், அந்த டிக்கெட் விற்பனையில் நான் ஈடுபட்டது! அது தொடர்பாக, உன் தாயும் நானும் அவ்வப்போது.. பிறகு அடிக்கடி சந்தித்தோம்! அவளிடம் எனக்குப் பெரும் பரிதாபம்!

“அப்போது, ஓர் அபாயகரமான சூழ்நிலையில், புவனாவை நான் காப்பாற்றும்படி நேர்ந்தது! தொடர்ந்து காப்பாற்றுவதற்காக மணந்தும் கொண்டேன்!

“அப்போதே, இந்த நவரத்தின வியாபாரம், எங்கள் குடும்பத் தொழில்! எல்லாவற்றையும் விற்றுப் போட்டுப் படம் எடுக்க வேண்டும் என்று உன் அம்மா வற்புறுத்தினாள்! வற்புறுத்தினாள் என்றால், நாகரீகமாகச் சொன்னேன் என்று வை! நான் மறுத்தேன். கொஞ்ச காலம் கழித்து, வயிற்றுப் பிள்ளைக்காரியின் ஆசை என்று இன்னொரு பிளாக்மெயில்!

“அவளை மணக்கும்படி நேர்ந்த, அந்த அபாயகரமான சூழ்நிலையே ஒரு நாடகம் என்று, அப்போது தெரிய வர, எனக்கு ஒரேயடியாகக் கசந்து விட்டது!

“இரண்டு ஆண்டுகள் சமாளித்தேன். ஆனால், அதற்குள் படம் எடுப்பதற்கு வேறு வாய்ப்புக் கிடைக்கவும், புவனாவே மண விலக்கு வேண்டும் என்று கேட்டாள்.

“நான்தான் எப்போது... என்று இருந்தேனே! சுகந்தா விடம் போய் விழுந்தேன். என்னைத் தவிர வேறு யாரையும் மணப்பதில்லை என்று, அவள் தனியாகத்தான் இருந்தாள். ஆனால், சூடு கண்ட பூனையாக இருந்தாள்!

“இன்னொரு தரம் இந்தத் துன்பம் அனுபவிக்க முடியாது. அதனால், மீண்டும் புவனா, எங்களுக்குள் வர வாய்ப்பே இருக்கக் கூடாது என்றாள்!.. அதாவது, அவளுக்குத் தேவை ஏற்பட்டால், மகளைக் காரணம் காட்டி, மறுபடியும் என்னைப் பிடித்துவிடுவாளோ என்ற அச்சம் சுகந்தாவுக்கு! அதனால், உன் அம்மாவோடு சேர்த்து, உன்னையும் அடியோடு துறக்க வேண்டும் என்பது, அவளது நிபந்தனை!

“வந்து... என் புண்பட்ட மனதுக்கு, அவள் மிகவும் தேவைப்பட்டாள், சாதனி! கூடவே, உன் அம்மாவும் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை! வாழ்வைப் பொறுத்த வரையில்!

ஒவ்வொருவருக்கு, ஒவ்வொரு விதமான மதிப்பீடு! உன் தாயாருக்கு, சினிமா எடுப்பதுதான் முக்கியம்! சுகந்தாவுக்குத் தன் குடும்பம் முக்கியம்! விவகாரத்தின்போது கிடைக்கும் பணமும், படம் எடுக்க உதவியாக இருக்கக் கூடும் என்பதால், புவனா மணவிலக்குக்கு அவசரமே பட்டாள் எனலாம்!

“சுகந்தாவின் நிபந்தனைப்படி, அவளே உன்னைப் பார்த்துக் கொள்வதாகத்தான் சொன்னாள். அன்றைய நிலையில், அவளது வருமானம் நிச்சயமற்றது என்பதால், உன் படிப்புக்கு, பராமரிப்புக்கு என்று, பெரிய தொகைகளை டெப்பாசிட் செய்தேன்.

“இந்தக் கணக்கீடுகளில், சுகந்தா தான் உதவியாக இருந்தாள். தாராளமாகவும்! காரணம் புரிகிறது அல்லவா?” என்று கேட்டு, மகளைப் பார்த்தார் தனசேகரன்.

ஆம் என்பது போலத் தலையாட்டி, “எதுவும் போதவில்லை என்று அம்மாவோ, நானோ வந்து நின்றுவிடக் கூடாது!” என்றாள் மகள் வலியை மறக்க முயன்றபடி!

“அதற்காக அவளைக் குற்றம் சொல்லவும் முடியா தும்மா!” என்று அவசரமாக நிகழ்கால மனைவிக்கு வக்காலத்து வாங்கினார், அவளைப் பெற்றவர்!

அவர் சொல்லாமல் சொல்வது புரிபட, பாதி அருந்திய காபி கப்பைப் பார்த்தபடி சில கணங்கள் பேசாது அமர்ந்திருந்த சாதனி, கப்பை மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு, மெல்ல எழுந்தாள்.

கைப்பையை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, “நான் வரு.. கிளம்புகிறேன், அப்பா!” என்று திரும்பி, அறை வாயிலை நோக்கி நடந்தாள்.

அவள் சோர்ந்து, ஓய்ந்து, மெல்ல நடந்தாள் என்று சொல்ல முடியாது! நிமிர்ந்த தலைதான்! விறைப்பாகத் தோன்றிய தோள்கள்தான்! அமர்ந்த நடையும்தான்!

ஆனால், மகள் நெஞ்சு முழுக்க ஏமாற்றத்தைச் சுமந்து செல்வது, தனசேகரனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது!

எவ்வளவு அநியாயம்! அவருடைய சொந்த மகளுக்கு, அவரிடம் இந்தச் சிறு உதவி கேட்க உரிமையில்லையா?

மெல்லிய, அதே சமயம் வடிவான மேனி! அழகான, திருத்தமான முகம்! பொருத்தமான ஆடைகள், அணிமணிகள்!

என் மகள் என்று பெருமைப் படத்தக்க, அருமையான பெண்!

பாவம்! எவ்வளவு ஆவலோடு வந்தாளோ?

வந்த காரியம் நடக்காதபோதும், அவளுடைய தாயின் காரியம் சாதிக்கும் விழிகளான அழகை, ஆர்ப்பாட்டம் எதுவும் இல்லாமல்...

என் காரியம் என்ன ஆவது என்று வாதாடாமல்...

சாதனியின் 'கிளம்புகிறேன்' கூட, நூதனமாகத் தாக்க, "சற்று நில், சாதனி!" என்று மகளை நிறுத்தினார் தனசேகரன்!

அவள் நின்று திரும்பவும், "உன் அம்மா இப்போது ஓரளவு பிரபலமாகி விட்டவள்தானே? இந்தத் துறையைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்க வைத்தவள், இதில் நீ காலூன்ற ஏன் ஏற்பாடு செய்யவில்லை? ஒரு வேளை, அவளிடம், நீ கேட்கவே இல்லையா?" என்று வினவினார்.

அன்னையிடம் கேட்பதா?

இப்படிக்கேட்டுப் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்க முயற்சிக் கிறாரா? அந்த வகையில்... அவளைப் பற்றிய பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிப்பதில், இருவருமே கெட்டிக்காரர்கள்தான்!

கசந்த முறுவல் ஒன்று, அவளை மீறித் தோன்றி மறைய, “என் படிப்பு பற்றிக் கவனிக்க, அம்மாவுக்கு எப்போதுமே நேரம் இருந்தது இல்லை, அப்பா! இப்போதும், நான் என்ன எடுத்துப் படித்திருக்கிறேன் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது!” என்றாள் அமைதியாக.

பெற்றவரால், இதை முழுமையாக நம்ப முடியவில்லை போலும்! “ஆனால்... சமீபத்தில், உன் அம்மாவோடு நீ நிற்கும் படம் ஒன்றை, ஏதோ பத்திரிகையில் பார்த்தேனே! உன் தோளில் கைபோட்டுக் கொண்டு... அவ்வளவு நெருக்கமாகத்தானே...” என்று இழுத்தார் அவர்.

அன்புத் தாய், ஆசை மகளை அணைத்து நிற்பதாக எண்ணி விட்டாரா? அந்தப் படம்கூட, அந்தத் தொடருடைய காமிராமேனின் தயவில் எடுக்கப்பட்டது என்று, இவருக்கு என்ன தெரியும்?

அன்றைய நினைவில், சாதனிக்கு, மேலும் மனம் கசந்தது!

புவனேசுவரி எடுத்து, வெற்றிகரமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த மெகாத் தொடரின் கடைசிக் காட்சியை, அன்று படமாக்கி முடித்திருந்தார்கள்! அந்தக் கொண்டாட்டம் அங்கே நடந்து கொண்டிருந்தது!

அது தெரியாமல், தன் படிப்பு முடிந்தது என்று, வெள்ளியில் செய்து, தங்க முலாமிட்ட ஒரு செட் ‘சம்பங்கிப்பூ’ நகைகளோடு, சாதனி தாயைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தாள்.

தொடரின் வெற்றியில், புவனேசுவரியும் சந்தோஷமாக இருந்தாளோ, என்னவோ, மகள் கொண்டந்த நகை செட்டை

அணிந்து, மகளோடும், மற்றவர்களோடும் படமும் எடுத்துக் கொண்டாள்!

அத்தோடு நின்றிருந்தால், நன்றாக இருந்திருக்கும்!

தயாரிப்பாளருடைய மகன், அடுத்த தொடரின் கதாநாயகியாக நடிக்கிறாயா என்று, அவளது தோளைத் தடவிக் கேட்டதும், தாயார் கண்டு கொள்ளாமல் செல்ல, தோளில் இருந்த கையைத் தட்டிவிட்டுச் சாதனி, தாயிடம் சென்று எரிச்சல் பட்டதும், புவனேசுவரி மகளையே கடிந்து, ரொம்பவும் அலட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். அப்படி யாரும் உன் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக இங்கே உன்னைக் கற்பழித்துவிட மாட்டார்கள் என்று அலட்சியமாகச் சொன்னதும், வெறுப்புற்று, சாதனி திரும்பி வந்ததும்... எல்லாமே, அவள் மறக்க விரும்பியவை!

தாயுடன் சேர்ந்து நிற்கும் அந்தப் படத்துக்காக, அந்தப் பத்திரிகையைச் சாதனி பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தபோதும், மறக்க விரும்பிய இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்காகவே, அதை மீண்டும் எடுத்துப் பார்த்தது கிடையாது!

அதே படம், தந்தைக்குத் தவறான கருத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறதே!

“அப்படி இல்லைப்பா! இந்தப் படிப்பு முடிந்ததும், அம்மா விடம் அதைச் சொல்லப் போனேன். அங்கே இருந்த படப்பிடிப்புக் காமிராமேன் அந்தப் படம் எடுத்தார். அதற்கு மேல், அங்கே நிற்கப் பிடிக்காமல், என் இடத்துக்குத் திரும்பிப் போய்விட்டேன்!” என்று, முயன்று வருவித்த சாதாரணக் குரலில் பதிலிறுத்தாள் அவள்.

அதில் ஒரு வார்த்தை தாக்க, “உன் இடமா? நீ.. நீ புவனா வோடுதானே இருக்கிறாய்?” என்று குழப்பத்துடன் கேட்டார் தனசேகரன்.

எதை நோவது?

பெற்ற தந்தைக்கு, மகள் வசிக்கும் இடமே தெரியாதிருப்பதையா?

அல்லது, பெற்ற மகளைப் பற்றிய அக்கறையே இல்லாத அன்னையைப் பற்றியா?

நொந்துதான் என்ன பயன்?

“இல்லை, அப்பா. படிக்கும்போது, பள்ளி விடுதியிலேயே, விடுமுறையிலும் தங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்! இப்போது படிப்பு முடிந்ததும், நாங்கள் மூன்று பெண்கள் சேர்ந்து, ஒரு வீட்டின் மாடியில் வசிக்கிறோம்!” என்றாள் மகள் சுருக்கமாக!

இதைத் தனசேகரன் எதிர்பார்க்கவில்லை!

பிரிவின்போது, மணவிலக்கின் நிபந்தனையாகக் குழந்தையாக இருந்த மகளின் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வதாகப் புவனா சொன்னபோது, இயல்பான தாய்ப் பாசம் என்று தான், தனசேகரன் எண்ணினார்.

விவாகரத்து விரைவில் நடந்து, அவளுக்குத் தனசேகரன் கொடுக்கக் கூடிய பணம் கைக்கு வருவதற்காகப் புவனா பொய் சொல்லியிருக்கக் கூடும் என்ற எண்ணமே அவருக்கு, அப்போது... இது வரையும்கூடத் தோன்றியதே இல்லை!

அதனால், சுகந்தாவின் நிபந்தனையின்படி மகளை அடியோடு பிரிந்தபோது, அவருக்குப் பெரிதாகக் குற்ற உணர்ச்சி எதுவும் ஏற்படவும் இல்லை!

இரண்டரை மூன்று வயதில், குழந்தை தாயிடம் இருப்பது தான் சரி என்பதோடு, தந்தையின் கடமையாகப் படிப்பு, பாாமரிப்புச் செலவுக்கும்தான் ஏற்பாடு செய்து விட்டோமே என்ற எண்ணம்!

ஆனால் இப்போது...

“சற்று உட்காரம்மா!” என்றவருக்குச் சற்று நேரம் ஒன்றும் யோசனை ஓடவில்லை!

இவளிடம் என்னதான் சொல்வது? இவளுக்கு என்னதான் செய்வது?

ஒன்றும் செய்யாதிருப்பதும், நியாயமில்லையே, என்று தவித்தது தந்தையின் உள்ளம்!

சாதனிக்காகத் தான் என்ன செய்தாலும், அது உள்வீட்டுக் கலவரத்தில்தான் முடியும் என்கிறவரைத் தனசேகரனுக்கு நிச்சயம்! ஏனெனில், எத்தனையோ விஷயங்களில் அனு சரித்துப் போகும் சுகந்தா, புவனா என்றால், பிரம்ம ராட்சசியேதான்!

சும்மா மகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், ஏதோ தோன்ற, மகளின் கை, காது, கழுத்து ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டு, “இதெல்லாம் நீயே அமைத்ததா?” என்று விசாரித்தார்!

உள்ளிருந்த வருத்தத்தை மீறி எழுந்த பெருமிதத்தோடு,
“ஆமாம்ப்பா!” என்றாள் மகள்.

சின்னச் சின்ன இரட்டைக் கூட்டல் குறிகளை, ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக, மூன்று வரிசைகள் நேர் நேராக இணைத்து, இணைப்புகளிலும், ஓரத்திலும் பட்டை வெட்டிய குமிழ்களைச் சேர்த்து, தலையின் ஒவ்வோர் அசைவிலும், தொங்கட்டான் பளிச்சிடும்படிச் செய்திருந்தாள். சாதனி அணிந்திருந்த சுரிதாரிலும், அதை ஒட்டிய வேலைப்பாடு இருக்கவே, ஒன்றை ஒன்று, தூக்கிக் காட்டின! காதணியில் பதித்திருந்தவை போன்ற குமிழ்களை, நெருக்கமாகச் சேர்த்து, ஒரு சிறு சதுரமாக்கி உள்ளங் கழுத்தில் பதியும்படி அணிந்திருந்தாள்!

தந்தையை முதல் முதலாகப் பார்க்கச் செல்லும்போது பளிச்சென்று இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய, சாதனி இதைத் தேர்ந்தெடுத்து, அணிந்திருந்தாள். சற்றுத் தாமதமாக என்றாலும், அவர், அதைக் குறிப்பிட்டுக் கேட்டது, அவளுக்கு இதமாகவே இருந்தது!

“நன்றாக இருக்கிறதா?”

“ரொம்பவும்!” என்று, பெருமிதமாகப் பாராட்டிய தந்தை, சற்று நேரம் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தார்!

எதிரில் அமர்ந்திருப்பவள், அவருடைய மகள்!

தந்தையிடம், அவள் நாடி வந்த உதவி கோர, அவளுக்கு நிச்சயமாக உரிமை உண்டு!

இந்தச் சிறு உதவி மட்டுமல்ல. இன்னும் எத்தனையோ கேட்கக்கூட, அவளுக்கு உரிமை உண்டுதான்! பெற்றவ ராயிற்றே, அவரும் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்தான்!

அவள் வடிவமைத்து அணிந்திருந்தவற்றைப் பார்த்தால், இந்த உதவி கோர, அவளுக்குத் தகுதி இருப்பதும், நன்றாகவே தெரிந்தது!

சற்று யோசித்துவிட்டு, “பாரம்மா! ஆராதனா, தோகை, இரண்டின் உரிமையாளர்களுமே, பல ஆண்டுகளாக, எனக்குப் பழக்கமானவர்கள்தான்! என்னைப் பற்றி ரொம்பத் தெரிந்தவர்கள்! நல்ல நண்பர்களும் கூட! எனக்காக, எதையும் செய்யவும் கூடியவர்களே! ஆனால்...” என்று நிறுத்தி, மேலும் யோசித்தார் அவர்!

அவரது தயக்கத்தைப் புரிந்துகொண்டு, “குடும்பத்தில் பிரச்சினை வரும் என்றால், விட்டுவிடுங்கள் அப்பா! நான் எப்படியாவது பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்!” என்றாள் சாதனி அமைதியாக.

அழுகை, ஆர்ப்பாட்டங்களால் அடைய முடியாததை, அவளது அமைதி சாதித்தது என்பது, அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால், கவனத்துடன் உணர்ச்சி துடைத்த அவளது முகமும், தந்தையின் குடும்ப அமைதிக்காக, எதிர்ப்பின்றித் தன் வாய்ப்பு வசதிகளை விட்டுக் கொடுத்துவிட்டுச் செல்லத் தயாரான தன்மையும், அந்தத் தந்தை தனசேகரனின் மனதைப் பாதிக்க, அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

“பாரம்மா, இப்போது உனக்கு, நான் ஒரு கடிதம் தருகிறேன். முதல் வேலையாக அதை எடுத்துக் கொண்டு, ‘ஆராதனா’வுக்குப் போ! அங்கே, அண்ணன் தம்பி இரண்டு பேர். அவர்களில் யார் இருந்தாலும், என் கடிதத்தைக் கொடு! நீ இப்போது அணிந்திருப்பது, உன் படைப்புகளின் தன்மைக்கு ஒரு சான்று என்றால், உனக்கு உரிய வாய்ப்பை, நிச்சயம் தருவார்கள். அங்கே இப்போது அவசியம் இல்லை

என்றாலும், அடுத்த வழியில் நிச்சயம் முயற்சிக்கலாம்! இப்போதைக்கு, இதை நமக்குள் வைத்துக் கொள்வோம்'' என்றவர், மேஜை மீது இருந்த கம்ப்யூட்டர் 'கீ' போர்டி'ல் வேகமாகத் தட்டத் தொடங்கினார்.

பிரிண்டரில் வந்ததைக் கிழித்தெடுத்துக் கையெழுத்திட்டு, மகளிடம் நீட்டினார்!

படித்துப் பார்த்த பெண்ணுக்குத் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை! கடிதத்தில், சாதனியைத் தன் மகள் என்று, தனசேகரன் குறிப்பிட்டிருந்தார்!

'அன்புள்ள நண்பரே' என்று பொதுவாக அழைத்தவர், கடிதத்தின் அடுத்த பகுதியில், கடிதம் கொண்டு வரும் சாதனி தன் மகள் என்று அறிவித்து, அவளது டிசைன்கள் நன்றாக இருந்ததால், முடிந்த உதவி செய்யும்படிக் கோரித் தனசேகரன் கடிதத்தை முடித்திருந்தார்!

''ரொம்ப நன்றிப்பா!'' என்றாள் சாதனி தழுதழுத்த குரலில்!

தொண்டையைச் செறுமிக்கொண்டு, ''நன்றியெல்லாம் எதற்கம்மா!'' என்றுவிட்டு, மேஜையின் ஓர் இழுப்பறையைத் திறந்து, ஒரு கவரை எடுத்து, மகளிடம் கொடுத்தார். ''மடித்து உள்ளே வைத்துக்கொள். கடிதம் பத்திரம்! நாளையிலிருந்து, அடுத்த பதினைந்து, இருபது நாட்கள் நான், நல்ல ஜாதிச் கற்கள் பார்த்து வாங்குவதற்காக வெளிநாடு போய்விடுவேன். சிலோனில் மரகதம், ஆஸ்திரேலியாவில் ஒபல், பெல்ஜியத்தில் வைரம் என்று சுற்றி அலைந்துவிட்டு நாடு திரும்ப நாளாகிவிடும்! அதற்குள், 'ஆராதனா'வில் ஒரு நிலையில் நீ இருப்பாய் என்று நம்புகிறேன்!'' என்றார் பெற்றவர், ஆசீர்வதிப்பது போல!

கண்களில் லேசான நீர்ப் பளபளப்புடன், “நிச்சயம்ப்பா!” என்றாள் மகள்.

கடிதத்தை மடித்து, தந்தை தந்த காகித உறையினுள் வைத்துக் கைப்பையின் நடு ஜிப்பைத் திறந்து, உள்ளே பத்திரப்படுத்தினாள்!

இதற்கு மேல், இங்கேயே இருந்து, தந்தையின் வேலையை யும், நேரத்தையும் கெடுப்பது, தவறு! அதுவும், நாளை வெளி நாட்டுக்குப் போகிறவர்!

“வரட்டுமாப்பா?” என்று எழுந்து, அவரை நோக்கிக் கையை நீட்டினாள்.

கை குலுக்கிவிட்டுப் பிரியும் யாரோ அறிமுகம் மட்டுமே ஆன அன்னியள் போலச் சாதனி நீட்டிய கையைப் பற்றி, லேசாக அழுத்தியவருக்குத் தோளில் உரிமையோடு சாய்ந்து கொள்ளும் சின்ன மகளின் நினைவு வந்தது!

அருகில் வந்து, மகளின் தலையை லேசாக வருடி, “உனக்கு என்ன தேவை என்றாலும், எனக்கு ஒரு போன் பண்ணும்மா! என்னால் ஆனதைச் செய்கிறேன்!” என்றிரைத்து, அவளை வழியனுப்பி வைத்தார் அவர்!

தந்தையின் ‘தனா ஜெம்’சை விட்டு வெளியே வந்த போது, ஜிவ்வென்று வானத்தில் பறப்பது போல, சாதனி உணர்ந்தாள்!

இந்த அளவுக்கு தந்தை இளகக் கூடும் என்று, அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை!

அதற்காக, அவரிடம் ஓயாது போய் நின்று, அவரது நிம்மதியான குடும்ப வாழ்வைக் கலைக்கும் எண்ணம் அவளுக்குச் சற்றும் கிடையாதுதான்! என்றாலும், அவர்

தன்னை ஒரேயடியாக ஒதுக்கி விடவில்லை என்பதே, அவளுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைத் தந்தது!

அவளுக்கு இருந்த வேகத்தில், அப்போதே 'ஆராதனா' வுக்குப் போய்த் தந்தையின் கடிதத்தைக் கொடுக்கலாமா என்று மனம் துடித்தது!

ஆனால், தயக்கமாகவும் இருந்தது!

நண்பர்கள் என்றார் தந்தை!

கடிதத்தைப் பார்த்ததும், அவளைப் பற்றிப் பேசும் ஆவலில், சமயா சந்தர்ப்பம் தெரியாமல், சித்தி சுகந்தா, அவளுடைய தந்தையின் அருகில் இருக்கும் வேளையில், அந்த நண்பர்கள் போன் செய்து விட்டால்?

இருபது நாட்கள் வெளிநாட்டில் இருக்கப் போகிறார் எனும்போது, குடும்பத்தினர், முடிந்தவரை, அவரது அருகில் இருக்கத்தானே, விரும்புவார்கள்?

அந்த நேரத்தில் நண்பர் பேசினால், உதவி செய்த பெற்றவரைச் சிக்கலில் மாட்டி வைத்தது போல ஆகி விடாதா?

வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகானால், பரவாயில்லை! வழக்கமான வேலை தொடங்கி விடும்! இந்த நண்பர்களும் கூட, அதற்குள் நிதானமாக யோசித்து, தனசேகரன் தனித்திருக்கும் நேரம் பார்த்து, அவரோடு பேசக்கூடும்!

அதற்குள், ஓரளவு தங்கள் குடும்ப நிலையை எடுத்துக் கூறக் கூடிய அளவுக்குச் சாதனியே, அந்த 'ஆராதனா' நிறுவனத்தில் பழகிவிடலாம்!

எப்படியும், 'ஆராதனா' நிறுவனத்தாரிடம் காட்டுவதற்காகத் தன் சிறந்த டிசைன்களைத் தேர்வு செய்து, ஃபைல் பண்ணி எடுத்து வைக்க, அவளுக்குமே அவகாசம் வேண்டும்!

மனதிலும், உடலிலும் இருந்த பரபரப்பையும், குறுகுறுப்பையும் அடக்கி, சமனப்படுத்திக் கொண்டு, சாதனி வேலையில் ஈடுபட்டாள்!

இலைகள், பூக்கள், காய் கனிகள் என்று, இயற்கையோடு ஒட்டியவை, கட்டங்கள், வட்டங்கள், கணக்குக் குறியீடுகள் என்று கணிதத் தொடர்புடையவை. ஒவ்வொரு விதமான முகத்துக்குப் பொருத்தமான ஒவ்வொரு வகையான வடிவமைப்புகள் என்று படைப்புகளை மூன்று விதமாகப் பிரித்து அவற்றுள் எதை விடுவது, எதை எடுப்பது என்று புரியாமல் தவித்து, ஒரு வழியாகச் சிறந்தவை என்று தோன்றியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவைகளைச் சாதனி வரிசைப்படுத்தி முடித்தபோது, நள்ளிரவாகி விட்டது!

இப்படிச் கவனமாக எல்லாம் தயார் பண்ணிக்கொண்டு, தந்தையுடைய நண்பர்களைச் சந்திக்க, மிகுந்த ஆவலோடு கிளம்பினாள் அவள்.

‘ஆராதனா’ நகரின் தலை சிறந்த நகைத் தயாரிப்பு நிறுவனங்களுள் ஒன்றாகும்! புதுப் புது டிசைன்களில், தங்கம், வெள்ளி, பிளாட்டினத்தில் நகைகளைத் தயாரித்து, அந்த டிசைன்களின் விற்பனைத் தேவைக்கேற்ப மொத்தமாகத் தயாரித்து விற்பார்கள்! அவர்களது டிசைன்களுக்கு, உள் நாட்டில் மட்டுமின்றி, வெளிநாடுகளிலும் கிராக்கி அதிகம்! அதற்கேற்ப, ஒரு பெரிய நாலுக்கு மாளிகையில், அந்த நிறுவனம் அமைந்திருந்தது!

அந்தப் பெரிய நிறுவனத்தின் உரிமையாளர்கள், தந்தையுடைய நண்பர்கள் என்பதே, சாதனிக் குப் பெருமையாக இருந்தது!

இனி, இந்த நிறுவனத்துக்கும், அவளுக்கும் கூடத் தொடர்பு இருக்கப் போகிறது!

மகிழ்ச்சியோடு உள்ளே சென்று, முதலாளிகளான ராம் கிஷன், ஜெய்கிஷன் இருவரில் யாரையேனும் சந்திக்க வேண்டும் என்று கேட்டபோதுதான், அவளுக்கு அதிர்ச்சி யான பதில் ஒன்று கிடைத்தது!

அந்தச் சகோதரர்களில் ஒருவர்கூட, ஊரில் இல்லை!

இரு சகோதரர்களும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு, இர வோடு இரவாகச் சொந்த ஊருக்குச் சென்ற காரணம் என் னவோ, சுபமானதுதான்! அந்தக் குடும்பங்களுக்கு, முதல் வாரிசு பிறந்திருக்கிறது!

முதல் பேரக் குழந்தை பிறந்த செய்தி கேட்டதும், தலைமைக் கணக்கரின் பொறுப்பில் கடையை ஒப்புவித்து விட்டு, அண்ணன், தம்பி இருவருமே உடனடியாகக் கிளம்பிச் சென்று விட்டனர்.

பத்து நாட்கள் கொண்டாட்டம் முடிந்து, அதன் பிறகு தான் திரும்பி வருவார்கள்!

இன்னும் பத்து நாட்கள் காத்திருப்பதா? முன் தினம் வந்திருந்தால்... என்று அவளால் நினையாதிருக்க முடிய வில்லை!

ஆனால், யோசித்துப் பார்க்கையில், முன்தினம் வரா திருந்ததும் நல்லதுதான் என்றும் தோன்றியது!

எப்படியும், பார்த்த உடனேயே, அவளது டிசைன்களை 'ஆராதனா'வில் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கப் போவ தில்லை! வைத்துவிட்டுப் போ. பார்த்து வைக்கிறோம். நாளை வா! என்றுதான் சொல்வார்கள்!

பேரன் பிறந்த மகிழ்ச்சியில், இதை அடியோடு மறந்து ராஜஸ்தானுக்குக் கிளம்பி ஓடியிருப்பார்கள்!

ஆக, நிலைமையில் ஒரு மாறுதலும் இல்லை!

ஒன்றே ஒன்று தவிர!

அவள் முன் தினமே வந்திருந்தால், அவளது டிசைன் ஃபைல், கிஷன் சகோதரர்களின் மேஜை இழுப்பறை, அல்லது அலமாரி ஒன்றினுள் வைத்து பூட்டப்பட்டு, உள்ளே கிடந்திருக்கும்!

இப்போது ஃபைல் அவள் கையிலேயே இருக்கிறது! வேறு யாரிடமேனும் காட்டி, அடுத்த முயற்சி செய்வதற்கு வசதியாக!

ஆக, எல்லாம் நன்மைக்கே!

ஆனால், அடுத்து யாரிடம் போவது? பழைய பிரச்சினை தான் என்று எண்ணும்போதே, இப்போது அப்படியில்லை என்ற ஞாபகம் வந்தது!

'ஆராதனா'வைப் போலவே, சிறப்பில் அதற்குச் சமமாகத் 'தோகை' நிறுவனம் இருக்கிறதே!

அதன் உரிமையாளரும், தந்தைக்கு நெருங்கிய நண்பர்தான்!

அப்பாவின் வார்த்தைகளையே சொல்வதானால், அவருக்காக எதையும் செய்யக் கூடியவரே!

அவளுக்குச் சாதகமாகத் தந்தையின் கடிதத்தில், இன்னொன்றுகூட இருக்கிறது!

'தோகை' உரிமையாளரிடம் கொடுப்பதற்காக, அவர்திரும்பி வரும்வரை காத்திருந்து, எதையும் மாற்றி எழுதி வாங்கத் தேவை இல்லை!

ஏனெனில், அவரது கடிதத்தில், யார் பெயரையும் குறிப்பிட்டு, விளித்துத் தனசேகரன் எழுதவில்லை! சினேகிதர்

களான இரு சகோதரர்களில், யாரிடம் வேண்டுமானாலும் கொடுப்பதற்கு வசதியாக, வெறுமனே, 'நண்பரே' என்று மட்டும் அழைத்திருந்தார்!

எனவே, நண்பரே என்று, 'தோகை' அதிபரை அழைத்த தாகவும், வைத்துக் கொள்ளலாமே!

இவ்வளவு நாள் இருந்ததற்கு நேர் மாறாகத் தலைவிதி, தனக்குச் சாதகமாக வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டதாகத் தோன்றிவிட, சாதனிக்கு ஒரே குதூகலம்!

அந்தக் குதூகலத்தில், அப்போதே நேராகத் 'தோகை' நிறுவனத்துக்கு விரைந்தாள்.

ஆனால், அங்கேயும் ஒரு சிறு ஏமாற்றம்!

யாரோ வெளிநாடு செல்லும் நண்பரை வழியனுப்புவ தற்காக விமான நிலையத்துக்குச் சென்றிருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்தது!

"குடும்ப நண்பர்! ஒட்டுதலான குடும்பம்! பிள்ளைகள் தந்தைக்காக ஏங்குவார்களே என்று, இன்று முழுவதும் அந்த நண்பருடைய பிள்ளைகளோடு சுற்றிவிட்டு, பாஸ் அனேக மாக, நாளைக்குத்தான் கடைக்கு வருவார்" என்றாள் வரவேற்பில் இருந்த அழகி.

சற்று அதிகப்படி விளக்கம்தான்! ஆனால், சாதனிக்கு உதவியாக இருந்தது!

இன்று வெளிநாடு செல்லும் நண்பர்... அவளுடைய தந்தையாக இருக்கலாமே! அப்படித்தான் இருக்கும்!

அந்த நண்பர் குடும்பத்தைப் பற்றிய விளக்கம் விளைவித்த ஏக்கத்தை ஒதுக்கி, அந்தக் குடும்பத்திடம்

‘தோகை’ உரிமையாளருக்கு இருந்த நட்பை எண்ணிச் சாதனி அகமகிழ்ந்தாள்.

இந்தப் பெரிய நிறுவனத்தின் தலைவர், தனது ஒரு நாளைய, நண்பருடைய குடும்பத்துக்காகச் செலவிடுகிறார்!

அதே நட்பு, நண்பருடைய இந்த மகளுக்கும் எவ்வளவோ உதவும் அல்லவா?

இலகுவாகப் பழகும் வரவேற்புப் பெண்ணிடம், சாதனி இன்னொரு விவரம் கேட்டாள்.

‘தோகை’ உரிமையாளர் திரு. செல்வநாதனை, மறுநாள் எப்போது சந்திக்க முடியும் என்று விசாரித்தாள்!

“செல்வா சார் பொதுவாகப் பத்தரை மணிக்கு வருவார். ஆனால்... அவரை வேலை நடுவே இடையூறு செய்தால், பிடிக்காது! அவரைச் சந்திப்பதற்கு, நீங்கள் முன்பே அனுமதி வாங்கியிருக்கிறீர்களா? அல்லது, எதற்காக அவரைப் பார்க்க வேண்டும் சொன்னீர்கள் என்றால், அது தொடர்பாக யாரைப் பார்ப்பது நல்லது என்று சொல்கிறேன். ஏனென்றால், வாங்கிய நகை எதையும் திருப்பிக் கொடுக்கவோ, மாற்றவோ வந்திருந்தால், கீழ்த்தளத்தில், சில்லரையாக நகை விற்கும் இடத்திலேயே, அதற்கு ஏற்பாடு செய்வார்கள். அதையெல்லாம், தன்னிடம் கொண்டு வந்தால் பாக்கிக்குப் பிடிக்காது! அவரிடம் வந்ததற்காக, எந்தச் சலுகையும் செய்ய மாட்டார்!” என்றாள் வரவேற்புப் பெண்.

‘ஆராதனா’ போலவே, இங்கேயும் கீழ்த்தளம் சாதாரண நகைக்கடையாகவே செயல்பட்டது!

எனவே, அனாவசியமாக அங்கே நின்று, நேரத்தை வீணாகக் காமல், சாதனி நேராக அடுத்த தளத்துக்கே வந்திருந்தாள்!

வரவேற்புப் பெண்ணின் பேச்சில், அது சரியே என்று தோன்றவும் முறுவலித்து, “புதிதாக டிசைன்கள் சிலது கொண்டு வந்தேன். இங்கே பயன்படுமா என்று காட்ட வந்தேன்!” என்றாள் சாதனி.

“புது அமைப்புகளா? வெளியே எடுக்கிறார்களா என்று எனக்குத் தெரியாது! இங்கேயே, டிசைனுக்குத் தனியாக ஒரு பிரிவே இருக்கிறது! அங்கே வேண்டுமானால் போய்ப் பாருங்களேன்!” என்றுரைத்து, அட்டென்டர் மாதிரி ஒருவனை அழைத்து, ஒரு ‘சரோ’ம்மாவிடம் சாதனியைக் கூட்டிப் போகச் சொன்னாள் அவள்!

வசதிகளோடு கூடிய தனி அறையில் இருந்தாள் அந்த சரோ.

சாதனியின் ஃபைலைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, “ம்ம்ம்... பலது பயன்படும் கூடும் என்றுதான் தோன்றியது! செல்வா சாரிடம் காட்டி ஏற்பாடு செய்கிறேன்!” என்றவாறு, சாதனியிடம் கேளாமலே, ஃபைலைத் தன் மேஜையறைக்குள் எடுத்து வைத்தாள்.

“அது.. என் ஃபைல்...” என்று சாதனி தயங்கினாள்.

ஆனால், “நல்லது பார்த்து எடுத்து வைத்து, நானே எங்கள் பாசிடம் சொன்னால், அப்படியே ஒத்துக் கொள்வாரே என்று பார்த்தேன்!” என்று மற்றவள் சொன்னபோது அதுவும் அவளுக்குச் சரியாகப் பட்டது!

அத்தோடு, மறுநாள் தந்தையின் கடிதத்தோடு வரப் போகிறாள். திரு. செல்வநாதன் கடிதத்தைப் படித்ததும், இந்த நிறுவனத்தில், அவளுக்கு ஓர் இடம் கிடைக்கப் போகிறது!

அவளுக்கு முன்னதாக, அவளது ஃபைல் இங்கே இருப்பதில் தப்பென்ன?

ஆனால், ‘‘ஆமாம், திடுமென இந்த டிசைன்களை எடுத்துக்கொண்டு, இங்கே வரவேண்டும் என்று, எப்படித் தோன்றியது?’’ என்று அந்த சரோ பேச்சுக் கொடுத்தபோது, அவளிடம் தந்தையின் கடிதம் பற்றிச் சொல்ல, சாதனிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்குமோ? கேட்டாளே என்று, அவள் சாதாரணமாகச் சொல்லப் போக, அது வேண்டாத யார் காதிலாவது விழுந்து வைக்க, அது தந்தைக்குத் தொல்லையாகிவிட்டால்? எதற்கு வம்பு?

‘‘சும்மாதான், ‘யெல்லோ பேஜ்’ சில் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்’’ என்றுவிட்டு, சாதனி கிளம்ப, அந்த சரோ தடை சொல்லாது விடை கொடுத்தாள்!

ஆனால் மறுநாளோ, உடம்பு சரியில்லை என்று, அந்த சரோ அலுவலுக்கே வரவில்லை!

சாதனியின் ஃபைல், சரோவிடம் இருந்தாலும், வந்த தற்குத் தந்தையின் கடிதத்தைக் கொடுத்து அறிமுகம் செய்துகொள்ளலாமே என்று சாதனிக்குத் தோன்றியது.

திரு தனசேகரனிடம் இருந்து கடிதம் கொண்டு வந்திருக்கிறாள் என்று வரவேற்புப் பெண் தெரிவித்ததுமே, உள்ளே செல்ல அனுமதி கிடைக்க, மகிழ்ச்சியுடன் ‘தோகை’ உரிமையாளரின் அறைக்குள் சென்றவள் முதலில் சற்றுத் திகைத்து நின்றாள்.

முப்பதை ஒட்டிய வயதில் உள்ளே இருந்தவனின் புருவங்கள், கேள்வியாய் உயரவும், முகம் சிவந்தவளுக்கு,

ஏதோ சொல்லிச் சமாளிக்கும் அளவு மூளை வேலை செய்ய மறுக்க, “நண்பர் என்பதால், வயது கூடியவராக எண்ணி னேன்!” என்று தட்டுத் தடுமாறித் தன்னை மீறி உண்மையைக் கூறி முடித்தவள், என்ன உளறுகிறோம் என்று, மேலும் வெட்கி, நாக்கைக் கடித்துப் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

“ஆகா! ஓர் அழகான பெண்ணின் வாயிலிருந்து, என்ன அற்புதமான பாராட்டு! நல்லவேளை! இதையே மாற்றிச் சொல்லியிருந்தால், பெரும் துன்பமாகப் போயிருக்கும்!” என்று அந்தச் செல்வநாதன் சிரிக்கவும், அன்று வரை அறியாத வகையில், சாதனியின் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது!

அவளை, அழகான பெண் என்கிறானே!

அப்படி ஒன்றும், சாதனியை அழகான பெண் என்று யாருமே கூறினதில்லை., இவன் - இந்தச் செல்வநாதன்தான் முதல் முதலாக அப்படிச் சொன்னான் என்று கிடையாது!

சிறு வயதில் இருந்தே, அவளது அழகு, பலரை அவளைப் பின்பற்ற வைத்திருக்கிறது!

சாதனியைப் போலத் தலை பின்னுவது, சாதனியைப் போல உடையணிவது என்று பள்ளியில், கல்லூரியில் பழக்கம்தான்!

ஏன், தாயிடம் அடிக்கடிச் செல்லப் பிடிக்காமல போனதே, இந்த அழகான பெண்ணை நடிக்க வைக்கும்படிப் பலர் தொண்தொணத்ததால்தானே?

பிரமிக்க வைக்கும் பேரழகி அல்ல என்றாலும், தன் ஓர் அழகி என்பது, சாதனிக்கே தெரிந்த உண்மைதான்!

ஆனால், இன்று, இந்த செல்வநாதன் வாயிலிருந்து.. அவன் சும்மா ஒரு பேச்சுக்கூடச் சொல்லியிருக்கலாம்! ஆனாலும், அவன் சொன்னது, அவளை உள்ளூரக் குளிர் வித்தது!

ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடுவது போல, ஆனந்தமான சில்லிப்பு!

அவளது பணி மூலமாக, இவனை அடிக்கடிப் பார்க்கப் போகிறாள், பழகப் போகிறாள் என்று எண்ணும்போது, ஆனந்தம் அதிகரித்ததோடு, சாதனியின் அறிவுக்கும் கொஞ்சம் சுரணை வந்தது!

தந்தையின் கடிதத்தை, இன்னமும் செல்வநாதனிடம் கொடுக்கவில்லையே!

அவளது மூளை செயல்படத் தொடங்கி, சாதனிகைப்பையைத் திறக்கையிலேயே, செல்வநாதனும், அவளை உட்காருமாறு கூறி, எதிரில் இருந்த இருக்கையைக் காட்டினான்.

“குளிப்பானம்? காபி... டீ என்ன கொண்டு வரச் சொல்லட்டும்?”

அவளுக்கு இருந்த மகிழ்ச்சியில், எதுவும் உள்ளே இறங்கும் போலவே தோன்றாமல், “இப்போது ஒன்றும் வேண்டாம்!” என்றபடி, தந்தையின் கடிதத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தாள் அவள்.

முறுவலோடு வாங்கியவனின் முகத்தைத் தொடர்ந்து பார்க்க, அவளுக்கு ஆசைதான்.

ஆனால், நாகரீகமற்று வெறிப்பது போலத் தோன்றக் கூடும் என்றெண்ணி, அறையைச் சுற்றிலும் பார்வையைத் திருப்பினாள்.

அங்கங்கே, 'தோகை'யின் படைப்புகள், அழகான பின்னணியில், கவர்ச்சிகரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன!

தோகை என்ற பெயரே, எவ்வளவு அழகு!

மயிலுக்குத் தோகை போல, அழகு செய்யும் அணிகள்!

இந்தப் பெயரை, இவன் வைத்திருப்பானா? இவனுடைய தந்தையா? குடும்பமே...

சாதனியின் சுகமாக கற்பனைகள் அதிகத் தூரம் செல்ல வில்லை!

அதற்குள், "என்ன தைரியம் உனக்கு?" என்ற உறுமல், அவளை அதிர வைத்தது!

யாரைச் சொல்லுகிறான் என்ற திகைப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தால், சற்றுமுன் இருந்த இனிய முறுவல் முகம் அடியோடு மாறி, செல்வநாதன் அவளைத்தான் உறுத்து விழித்துக் கொண்டிருந்தான்!

ஏன்?

அவள் தவறான கடிதம் எதையும் கொடுத்துவிட்டாளா? இல்லையே! அவள் கொண்டு வந்ததே. 'தனா ஜெம்ஸ்' முத்திரையிட்ட கவரும், அதனுள் அவளுடைய தந்தையின் கடிதமும்தானே?

அதில், செல்வநாதன் இவ்வளவு ஆத்திரப்பட என்ன இருக்கிறது?

வெறுமனே உதவி செய்யத்தானே.. என்னமோ, சொத்தையே கொடுக்கச் சொன்ன மாதிரி ஏன் இந்தக் கோபம்?

அவனது ஆத்திரம் மனதைக் கலக்க, “ஏன் சார், அப்பா தப்பாக ஒன்றும் எழுதவில்லையே!” என்று, சாதனி குழப்பத்துடன் வினவினாள்.

“அப்பா, தப்பாக எழுதவில்லையா?” என்று அவளது வார்த்தைகளையே ஏளனமாகத் திருப்பிப் படித்தவன், அவளது திகைத்த முகத்தைப் பார்த்து, மேலும் ஆத்திரமுற்று, “அறியாத பச்சைக் குழந்தை மாதிரி, என்ன நடிப்பு! அந்த அப்பாவே, தப்பு என்று உனக்குத் தெரியாது?” என்று மிகுந்த கோபத்துடன் வார்த்தைகளைக் கடித்துத் துப்பினான்!

புரியாத திகைப்புடன், மறுப்பாகத் தலையசைத்தாள் சாதனி. அவனது கோபமான முகத்தைப் பார்க்கையில், உள்ளூர வேதனை வேறு! இதை எப்படிப் போக்குவது?

தவிப்புடன், “அப்பாவே.. தப்பா? அது எப்படித் தப்பாக இருக்கும்? நானே படித்துப் பார்த்தேனே!” என்றாள் அவள்.

“படித்துப் பார்த்தது மட்டுமா? கடிதத்தை எழுதியதே நீதானே? எழுதியது. கம்ப்யூட்டர் பிரிண்ட் எடுத்துக் கையெழுத்திட்டது எல்லாமே நீதான் என்று எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்! கள்ளக் கையெழுத்து!”

துாக்கிவாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்தாள் சாதனி!

இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான குற்றச்சாட்டு? அத்தோடு, அவன் மேலே மேலே குற்றம் சாட்டும் விதமாகவே பேசியதும் எரிச்சலூட்ட, “என்ன உளறுகிறீர்கள்? அவருக்கே எழுதப் படிக்கத் தெரியும் என்கிறபோது, அப்பாவுக்காக, நான் ஏன் எழுத வேண்டும்? அவரது

கையெழுத்தை நான் ஏன் போடவேண்டும்?" என்று, ஏளனமும் கோபமுமாகக் கேட்டான்!

“பின்னே? இல்லாத மகளை உருவாக்குவது என்றால், அப்படித்தானே செய்தாக வேண்டும்?”

“இல்லாத மகளா? நான்தான் இருக்கிறேனே! பாருங்கள் மிஸ்டர் செல்வநாதன்...” என்று சொல்லத் தொடங்கிய வளை, வெறுப்புடன் கையுயர்த்தி அடக்கினான், அவன்!

“போதும்! ரொம்பக் கதை விடுமுன், நான் சொல்வதை முதலில் கேட்டுவிடு! எனக்குக் கிட்டத்தட்டப் பதினாறு ஆண்டுகளாகத் தனா அங்கிளைத் தெரியும்! ரொம்ப நன்றாக! அவருக்குப் பிளஸ் ஒன் படிக்கிற ஒரே ஒரு பெண் தவிர, வேறு மகள் கிடையாது என்றும் எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்! அதனால், மேலே மேலே பொய் சொல்லி மாட்டிக் கொள்வதை விடுத்து, மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு, இங்கிருந்து வெளியேறு?!” என்றான் அவன் கடுமையான குரலில்!

இவனைப் போய், உயர்வாக நினைத்தாளே! என்ன, ஏது என்று ஒன்றையுமே விசாரிக்காமல், அவசரப்பட்டுத் தப்பு முடிவெடுக்கிறவன்!

அலட்சியமாக அவனைப் பார்த்தாள் சாதனி! “பதினாறு ஆண்டுகளாகப் பழகியும், என் அப்பாவைப் பற்றி, நீங்கள் சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை என்று தெரிகிறது! நானும், அவருடைய மகள்தான்! மூத்த மகள். இவ்வளவு ஆண்டுகளாக, வெளியூரில் இருந்து படித்தேன்...”

“ஒரு விடுமுறைக்குக்கூட, வீட்டுக்கு வராமல், முக்கி முக்கிப் படித்தாயாக்கும்! ஆண்டுக் கணக்கில், ஒரே வகுப்பில்

அமர்ந்து பெஞ்சு தேய்க்கிறவர்களுக்குக் கூட, விடுமுறை உண்டு, தெரியுமா?"

அப்படி ஒரு விடுமுறைக்குக் கூட, அவளுடைய தாயோ, தந்தையோ, அவளைத் தன் கூட வைத்துக் கொண்டதில்லை!

தன் வாழ்வின் அவலத்தை உள்ளூர் நொந்தவளுக்கு, இப்படி ஏளனம் செய்கிறவனிடம் அதைச் சொல்லவும் பிடிக்கவில்லை! சொன்னாலும், அதிலும், அவன் குறைகண்டு பிடிப்பானே தவிர, அவளது பேச்சை நம்பப் போவதே இல்லை!

பின்னே.. என்று யோசித்தவளுக்கு ஒன்று தோன்றவும் நிமிர்ந்து, "இவ்வளவு பேசுகிறீர்கள்.. எதிரே இருக்கும் போனை எடுத்து, அப்பாவிடம் கேட்டால், உண்மை தெரிந்துவிட்டுப் போகிறது!" என்றாள் சாதனி மிடுக்காக!

"பெண்ணே, நீ ரொம்பக் கெட்டிக்காரிதான்! தனா அங்கிள் இந்த நாட்டிலேயே இல்லாத சமயம் பார்த்து, அதிலும் அவர் அங்கும் இங்கும் அலைந்து சரக்கு வாங்கும்போது அவரை டெலிபோனில் பிடிப்பது கடினம் என்பது அறிந்து, இந்த நேரத்தில் ஏமாற்ற வந்திருக்கிறாயே! பயங்கர சாமர்த்தியம், உனக்கு!" என்று பாராட்டுவது போல, எகத்தாளம் செய்தான் அவன்!

ஐயோ, தந்தையின் பயணத்தை மறந்தோமே என்று குன்றலை, அவனது எகத்தாளம் துடைத்தெறிய, "அப்படியென்ன, ஒரேயடியாக அப்பா இந்த நாட்டுக்குத் திரும்பவே போவதில்லையா, என்ன? மிஞ்சி, மிஞ்சிப் பதினைந்து இருபது நாட்கள்! என் தந்தை திரும்பி வந்துவிடப் போகிறார்! அப்போது, உண்மை தெரிந்து விடாதா என்று பயம் கூட இல்லாமலா, ஏமாற்றத் துணிவேன்? அவ்வளவு

யோசிக்க மாட்டீர்களா? அல்லது, அதையெல்லாம் யோசிக்கும் அளவுக்கு மூளையில்லையா?" என்று ஆத்திரத்துடன் திருப்பியடிக்க முயன்றாள் சாதனி!

ஆனால், அப்படி ஒரு வார்த்தையில் அடிபட்டு, வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடிவிடத் தான் ஒன்றும் குச்சு நாயல்ல என்று காட்டினான் செல்வநாதன். "ஆனால், குறைந்த பட்சமாகப் பதினைந்து நாட்கள் இருக்கின்றனவே! உன்னைப் போன்ற கிரிமினலுக்கு, நீ எண்ணி வந்த வேலை முடிக்க அந்த அவகாசம் போதும் என்று நினைத்திருப்பாய்!" என்றான் அவன் பழைய குரலிலேயே, பதிலுக்கு!

"எண்ணி வந்த வேலையா? என்ன வேலை?"

"அதுதான், என்னை மயக்கி உன் வலையில் போட்டுக் கொள்வது!"

"என்னது?" என்று அதிர்ந்தாள் சாதனி!

இவன், இன்னும் அவளை என்னவெல்லாம் அசிங்கமாகக் குற்றம் சாட்டப் போகிறான்? ஒரு வினாடி, இதில் எதுவுமே உண்மையல்ல. தூக்கத்தில் காணும் ஒரு பயங்கரக் கனவின் தொடர்ச்சி என்றுகூட, அவளுக்குத் தோன்றியது!

அவளது திகைப்பு, அந்த வினாடியில், அவளது முகத்தில் தெரிந்ததோ?

சினத்துடன் எதையோ சொல்ல வாயெடுத்தவனும் சற்றே தயங்கினான்.

ஆனால் உடனேயே, முன்னிலும் அதிகச் சீற்றத்துடன், "ஆகா! என்ன நடிப்பு! வரும்போதுகூட, இதே நடிப்பு தானே? உச்சி குளிர வைப்பது போல, நாலு வார்த்தை! தனிக் கட்டையான பிரம்மச்சாரிதானே, இலகுவாக வலையில்

வீழ்த்தி விடலாம் என்று எண்ணியிருப்பாய்! ஆனால், நான்..." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவனின் பேச்சுத் தாங்க முடியாமல், "சீ! வாயை மூடு!" என்று, கொதிப்புடன் குறுக்கிட்டாள் அவள்!

"பெரிய உலக மகா மன்மதன் என்ற எண்ணமா? அப்படியே இருந்தாலும்கூட... சீச்சீ! இந்தப் பைத்தியக்காரத் தனமான குற்றச்சாட்டுகளை எல்லாம், இங்கே நின்று கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டிய கட்டாயம் எனக்கு இல்லை! என் கடிதத்தைக் கொடுங்கள்! நான், என் வழியே போகிறேன்!" என்று, தந்தையின் கடிதத்துக்காகக் கையை நீட்டினாள் சாதனி.

"இனியும், அப்படி இலகுவாகத் தப்பிக்க முடியா தும்மா!" என்று, கடிதத்தைத் தன்புறம் இழுத்துக் கொண்டாள் செல்வநாதன்!

"இது, உன்னை மாமியார் வீட்டுக் களி தின்ன வைக்கப் போகிற சான்று! கள்ளக் கையெழுத்திட்ட, பொய்க் கடிதம்! ஃபோர்ஜரி! இதைப் போலீசில் ஒப்படைத்துப் புகார் பண்ணப் போகிறேன்! உன் சாமர்த்தியத்தை, அவர்களிடம் காட்டிக் கடிதத்தை வாங்கிக் கொள்!" என்றான் கடினமான குரலில்!

கூட வசிக்கும் இரு பெண்கள், வீட்டுக்காரப் பெரியவர், அவருடைய அன்பான மனைவி, இவர்கள் முன்னிலையில், அவளைப் போலீஸ் விசாரிக்க வருவது போன்ற ஒரு கற்பனைக் காட்சியில், ஒரு கணம் சாதனியின் உடம்பு நடுங்கியது!

அவள் மீது குற்றம் இல்லைதான்! காலப் போக்கில், அதை நிரூபித்து, அப்பழுக்கின்றி வெளிவந்துவிட அவ ளால் முடியும்தான்! ஆனால், அதுவரை அசிங்கம்தானே?

தனக்காகத் தாயார் எதையும் செய்யக்கூடும் என்று உறுதியாக நினைக்க, அவளால் முடியவில்லை!

போலீஸ் பிரச்சினையில் ஈடுபடுவது, தவறான விளம்பரமாகித் தன் நிலைமையைப் பாதிக்கக் கூடும் என்று புவனேசுவரி ஒதுங்கிக் கொண்டாலும், ஆச்சர்யப் படுவதற்கு இல்லை!

தந்தை இங்கே இருந்தால், காதும் காதும் வைத்த மாதிரி விஷயம் முடிந்துவிடும்!

இந்தச் செல்வநாதனிடம், அவர் உண்மையைச் சொல்வதோடு, எல்லாம் சரியாகிப் போகும்!

ஆனால், இப்போது இவன் போலீசிடம் போனால், அப்பா நாட்டில் இல்லாத இந்த நேரத்தில், முதலில் சித்தி சுகந்தாவிடம் அல்லவா, போலீசார் விசாரிப்பார்கள!

அப்புறம், தந்தை தவிர்க்க விரும்பிய குடும்பத் தகராறு, எந்த அளவுக்குப் போகும் என்று, யாருக்குத் தெரியும்?

கணவர் தன் நிபந்தனையை மீறினார் என்று அறியும் போது, சித்தி சுகந்தா சும்மா விடுவாளா?

இதனால் தந்தை தனசேகருக்கு, எவ்வளவு கஷ்டம்! அவரது இனிய குடும்பம் கலைய, அவள் காரணம் ஆவதா?

இதையெல்லாம் சொன்னால், இந்த மூடப் பிடிவாதக் காரனின் மண்டையில் கொஞ்சமேனும் உறைக்குமா என்பதே சந்தேகம்!

ஆனால் இவனிடம், வெறுமனே போலீசிடம் போக வேண்டாம் என்று கெஞ்சுவதில் எந்தப் பலனும் இருக்கும் என்று, சாதனிக் குத் தோன்றவில்லை!

உண்மையைச் சொன்னால், செல்வநாதன் நம்பமாட்டான் என்று தோன்றினாலும், வேறு வழியேதும் இல்லாததால், சாதனி, ஒரு முயற்சி செய்து பார்க்க எண்ணினாள்.

“பாருங்கள் மிஸ்டர் செல்வநாதன், உங்களுக்குப் பதினாறு ஆண்டுகளாக, என் தந்தையைத் தெரிந்திருக்கலாம்! ஆனால், நான் அதற்கு முன்பே பிரிந்துவிட்டேன், அவருடைய முதல் மனைவிக்குப் பிறந்த மகள்...”

“தனா அங்கிருடைய முதலும் கடைசியுமான மனைவி, சுகந்தா ஆன்ட்டிதான்! அதனால், அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பார்களே என்று எண்ணி, இதே கதையைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுவதால், ஒரு பயனும் கிடையாது! பாதகம்தான்! தெரிந்து கொள்!” என்றான் அவன் இறுகிய குரலில்!

பாறையில் முட்டுவது போன்ற உணர்வு அவளுக்கு! இந்தக் கருங்கல் பாறையிடம் என்ன சொல்லிப் புரிய வைப்பது? ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள விரும்பினால் அல்லவா, புரிவதற்கு? புரிந்துகொள்ளமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பவனிடம் என்னத்தைப் புரிய வைக்க?

அலுப்பும் ஆத்திரமுமாக, “நல்லது! பிடிவாதமாகத் தன் முகத்தில், தன் கையாலேயே கரியைப் பூசிக் கொள்வேன் என்பவர்களை, யாரால் என்ன சொல்லி நிறுத்த முடியும்? மிஞ்சி, மிஞ்சி இருபது தினங்கள் பொறுத்தால், உங்கள் நண்பரிடம் நீங்கள் நேரிலேயே விஷயத்தைக் கேட்டு அறிந்து கொள்ளலாம்! அதை விட்டு, அதே இருபது தினங்களில், லிட்டர் கணக்கில் அசடு வழிந்தே தீருவது என்றால், அப்புறம் உங்கள் விருப்பம்!” என்றாள் சாதனி காரமாக!

“அதே இருபது தினங்களில், நீ இந்த ஊரை விட்டுக் கண்மறைவாய், எங்கே ஓடிவிடுவாயோ, யார் கண்டது?”

ஜிவ்வென்று ஆத்திரம் தலைக்கேற, அவள் புதிதாக அடித்து வைத்திருந்த 'விசிட்டிங் கார்டு' ஒன்றை எடுத்து, அவன் முன்னே விட்டெறிந்தாள் சாதனி.

“என் அலுவல் தொடர்பாக, எத்தனையோ பேருக்கு, இந்தக் கார்டைக் கொடுத்து வைத்திருக்கிறேன்! வெறும் புஸ்வாணம் ஆகப் போகிற, உங்கள் மிரட்டலுக்குப் பயந்து, இந்த இடத்தை விட்டு, ஓடி விடுவேனா?” என்று சினம் மிகக் கூறியவள், ஓர் அலட்சியக் கையசவுடன், “செய்யுங்கள், சார்! போலீசுக்கு, போன் செய்யுங்கள்! அவர்கள் வந்து, சட்டம், வழிமுறைப்படித் தேவையானவர்களிடம் விசாரிக் கட்டும்! உங்கள் அன்பு நண்பரான தனா அங்கிள், அதைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறார் என்று, அவர் திரும்பி வந்ததும் பார்ப்போம்! அதைவிடவும், இப்படி ஒரு தனிப்பட்ட, குடும்ப விஷயத்தைப் போலீசில் சொல்லி, பறையறையாத குறையாக ஊர் முழுக்கப் பரப்பியது பற்றி, உங்கள் அருமைச் சுகந்தா ஆன்ட்டி என்ன மாதிரிச் சந்தோஷப்படுகிறார்கள் என்று, அதையும் முதலில் பார்ப்போம்!” என்றாள் வஞ்சினத் தோடு!

சாதனி எதிர்பார்த்தது போலவே, சுகந்தாவின் பெயர், செல்வநாதனை யோசிக்க வைத்தது!

அவளது இனிய குடும்பத்தைப் பற்றி, ஊர் முழுவதும் வம்பு பேசுவதைச் சுகந்தா எப்படிச் சகிப்பாள்?

சிறு அமைதியின் பின், “சுகந்தா ஆன்ட்டி என்ன, எந்த நல்ல பெண்ணுக்குமே, தன் குடும்ப மானம் நடுத்தெருவுக்கு வருவது பிடிக்காதுதான்! ஆனால் அதனால், தப்பி ஓடி விடலாம் என்று மட்டும் கனவு காணாதே! இனிமேல், நீ அத்து மீறி ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தாலும், நான் சும்மா

விடமாட்டேன். நினைவிருக்கட்டும்!” என்று மிரட்டியவன், ‘சீ போ’ என்பது போன்ற ஒரு கையசைவுடன், முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்!

சாதனிக்கும், அந்த அறையில் மூச்சு முட்டிக் கொண்டு தான் இருந்தது!

சரியான வழியில் அவள் எப்படி வந்து சேர்ந்தாளோ, அவளுக்குத் தெரியாது! ஆனால், அவளது அறைக்குள் சென்று, கதவை உட்புறமாகத் தாளிட்டுவிட்டுப் படுக்கையில் விழுந்தவளுக்கு, செல்வநாதன் முன்னிலையில் அடைந்த அவமானமும், ஏமாற்றமும் தவிர, வேறு எதையுமே நினைக்கக்கூட முடியவில்லை!

இவ்வளவு கேவலமாக, ஒருவர் அவளை நடத்த முடியுமா?

இந்தச் செல்வநாதன் என்ன மாதிரி மனிதன்?

இவ்வளவு சொல்கிறாள்., அதில் கொஞ்சம் உண்மை இருக்கக் கூடுமோ என்று ஒரு தரமேனும் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடாதா?

அப்படி என்ன, அவளிடம் அவநம்பிக்கை?

என்னவோ அப்பாவுடைய நண்பர், அவளை எவ்வளவோ உயரத்துக்குக் கொண்டு போகப் போவதாக எண்ணினாளே!

அப்படி எண்ணி, அவளது அழகழகான டிசைன்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டு போனாளே...

நெஞ்சுக்குள் புலம்பிக் கொண்டிருந்த சாதனி, ‘விலுக்’ கென்று எழுந்து அமர்ந்தாள்!

அவளது அழகழகான டிசைன்கள் அடங்கிய ஃபைல், இப்போது, அந்தப் பொல்லாத செல்வநாதனின் ‘தோகை’ நிறுவனத்திலேயே அல்லவா இருக்கிறது!

அதைப் பெறுவதற்காக, அந்த அடாவடிக்காரன் இடத்துக்கு, இன்னொரு தரம் அல்லவா, அவள் போக வேண்டியதாக இருக்கிறது!

மறுநாள், செல்வநாதனின் 'தோகை' நிறுவனத்துக்குச் செல்லச் சாதனிக்கு மனமே வரவில்லை!

ஆனால், அவளது அருமையான டிசைன்கள் அடங்கிய ஃபைல் அங்கே இருப்பதையோ, நினைக்கவே அருவருப்பாக இருந்தது! என்னவோ, அவளது ஃபைலே அழக்காகிவிட்ட உணர்வு!

முதல் வேலையாக, அதை வாங்கி வந்தே தீர வேண்டும்! அப்புறமாக, அந்தப் பக்கமாகத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கக்கூடாது!

நல்ல வேளையாக, அந்த அதிகப்படிப் பேச்சுக்காரியான வரவேற்புப் பெண்ணின் லொட்லொடப்பினால், அவளுடைய மாட்சிமை தங்கிய முகட்டு முதலாளி, பத்தரை மணிக்குத் தான் வருவான் என்பது, ஏற்கனவே அவளுக்குத் தெரியும்! எனவே, பத்து மணிக்கெல்லாம், சாதனி 'தோகை'யில் இருந்தாள்.

வரவேற்பில் இருந்தவள் அவளைக் குறுகுறுப்புடன் நோக்கி, "பாஸ் பத்தரை மணிக்குத்தான் வருவார்..." என்று இழுக்கவும், சாதனியின் முகம் கன்றியது!

முன்தினம் நடந்தது பற்றி, இவளுக்கு எவ்வளவு தெரியும்?

இந்தப் பெண் வந்தால், இனிமேல் உள்ளே விடாமல் அடித்து விரட்டு என்றுகூடச் சொல்லியிருக்கலாம்!

அவன் சொன்னானோ, என்னவோ, அவனது அறையிலிருந்து சாதனியெளியே வந்து, வேகமாகச் சென்றபோது, அவளது முகமே அவளைக் காட்டிக் கொடுத்திருக்கும்! அவள்தான், எதையும் நினைத்துப் பார்க்கிற நிலையிலேயே இல்லையே!

எப்படியோ போகட்டும் என்று எரிச்சலோடு, “நான் அந்த சரோவைப் பார்க்க வந்தேன்!” என்றாள்.

“ஓ! முதலில் வந்தபோதும் சரோக்காவைத்தான் பார்த்தீர்கள் இல்லையா? நினைவிருக்கிறது! டிசைன்கள் தொடர்பாக வந்தீர்களே!” என்றுவிட்டு, அட்டென்டரை அழைத்தாள், அவள்.

சரோவின் அறைக்குள் சாதனியைச் சென்றபோது, முதலில் அவள் அங்கே இல்லை!

அவள் எங்கே போய்த் தொலைந்திருப்பாள்? சீக்கிரமாக வந்தாள் என்றால், வந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு, அந்த செல்வநாதன் வருமுன், இங்கிருந்து சென்று விடலாம் என்று, சாதனிக்குப் பரபரத்தது.

இவளுக்காக எவ்வளவு நேரம் காத்திருக்க நேருமோ என்று, முள்ளின் மேல் அமர்ந்திருப்பது போலத் தவித்தாள் அவள்!

அதிகத் தாமதம் ஆகி, அந்தச் செல்வநாதனைச் சந்திக்கும்படி ஆகி விடக் கூடாதே!

இந்தத் தவிப்புநூடே ஏதோ, எங்கிருந்தோ உறுத்துவது போல ஓர் உணர்ச்சி தோன்றவும், சட்டெனத் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

அந்த சரோதான்! பக்கவாட்டில், இன்னொரு கதவு வழியில் நின்று, சாதனியைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

உள்ளே வராமல், அங்கே என்ன செய்கிறாள்?

சரோ அங்கே ஏன் நிற்கிறாள் என்ற கேள்வி தோன்றிய வேகத்திலேயே மறைய, “என் ஃபைலை வாங்கிப் போக வந்தேன்!” என்றாள் சாதனி!

நிதானமாக உள்ளே வந்து, மேஜையின் மறுபுறமாகத் தன் இருக்கையில் அமர்ந்து, “நேற்று எனக்கு உடம்பு சரியில்லை! அதனால், உன் ஃபைலை நான் இன்னும் சரியாகப் பிரித்துப் பார்க்கவே இல்லையே!” என்றாள் சரோ.

“உன்..”

மரியாதை தெரியாத முதலாளிக்கு ஏற்ற தொழிலாளி!

“அதனால் பரவாயில்லை. எனக்கு அது இப்போதே வேண்டும், கொடுங்கள்!” என்று பிடிவாதமாகச் சாதனி கேட்டாள்.

ஃபைலை எடுக்க எந்தவிதமான முயற்சியும் பண்ணாமலே, “நானும் பார்த்து முடிக்கவில்லை. எங்கள் பாஸிடம் காட்டவும் இல்லை. அப்படியிருக்க...” என்று அவள் இழுத்து நிதானமாகப் பேசவும், சாதனி பொறுமையிழந்தாள்.

“இதோ பாருங்கள்! என் படைப்புகளைத் தீயில் போட்டுக் கொளுத்தினாலும், கொளுத்துவேனே தவிர, இந்த நிறுவனத்துக்குத் தருவதாக இல்லை! முதலில் என் ஃபைலைக்

கொடுங்கள்! நான் உடனே போக வேண்டும்!” என்றாள் ஆத்திரத்தோடு!

அப்போதும் அசையாமல், “தரமாட்டாயா? ஏன்? இங்கே, எங்களிடம் விற்க முடியுமா என்று பார்க்கத்தானே, முந்தா நாள் கொண்டு வந்தாய்? அதற்குள் என்ன ஆயிற்று?” என்று, ஆர்வமும் குறுகுறுப்புமாக விசாரித்தாள் அந்த சரோ!

வம்புப் பேச்சுக்கு அலைவதைப் பார்! மோசமான முதலாளிக்கு ஏற்ற.. அதைத்தான் ஏற்கனவே நினைத்தாயிற்றே!

கண்டபடி கத்த வேண்டும்போல வந்ததைப் பெரு முயற்சி செய்து அடக்கினாள் சாதனி.

அடக்கிக் கொண்டு, “இதோ பாருங்கள் மிஸ் சரோ, நான் என் டிசைன்களை எதற்குக் கொண்டு வந்தேன், எதற்குத் திருப்பிக் கொண்டு போகிறேன் என்றெல்லாம் உங்களிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை! என்னைப் பொறுத்த வரையில், எனக்கும் இந்த நிறுவனத்துக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை. இருக்க முடியாது! எனவே, என் ஃபைலைக் கொடுங்கள்!” என்று அழுத்தமான குரலில் ஒரு நிமிர்வுடன் சாதனி கூறவும், அதற்கு மேல் மறுக்கவும் முடியாமல், சரோ மேஜை மீதிருந்த கைப்பெட்டியை அருகே இழுத்தாள்.

இழுப்பறையில் வைத்தாளே என்று சாதனி எண்ணுகையி லேயே, சரோ பேசினாள். “ரொம்பப் பிரமாதமாக இல்லை என்றாலும், பரவாயில்லாமல் ஒன்றிரண்டு தோன்றியது! கொஞ்சம் மாறுதல் செய்தால்... நீ, இந்த டிசைன்களை என்ன செய்யப் போகிறாய்? கோபப்படாதே! சும்மா, ஒரு இதுக் காகத்தான் கேட்டேன்!” என்று, தணிந்த குரலில், நயமாகக் கேட்டாள்!

பிரமாதமாக இல்லையாமே!

அதுவும் சரிதான்! ஒரு பொருளின் உயர்வை அறிவ தற்கு, அந்தப் பொருளைப் பற்றிய அறிவு கொஞ்சமேனும் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?

அது அடியோடு இல்லாதவர்களிடம், அவளது உன்னத மான கலைப் படைப்புகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்த முட்டாள்தனத்துக்கு, இந்தத் தண்டனை சரியேதான்!

வெறுப்பாக உச்சக் கொட்டிவிட்டு, “இவ்வளவு பெரிய நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் நீங்களே சொல்லி விட்டீர்களே, என் படைப்புகள் ரொம்பச் சாதாரணம் என்று! அப்புறம், இவைகளை வைத்து என்ன செய்வது? இப்போதைக்கு, உங்கள் ஐடியாப்படி மாறுதல் எதைச் செய்யவும், எனக்கு ஆர்வம் இல்லை! அதனால், பேசாமல் அலமாரியின் அடித்தட்டில், தூங்கப் போட வேண்டியதுதான்! வேறென்ன?” என்று கசப்புடன் கூறினாள்.

“உன்னிஷ்டம்! புதிதாக எதையும் வரைந்தால், வேண்டுமானால், முதலில் என்னிடம் கொண்டு வாயேன்! எப்படியெப்படி மாற்றினால் நன்றாக இருக்கும் என்று, எனக்கு நேரம் கிடைக்கிறபோது, நான் கற்றுக் கொடுக்கிறேன்!” என்றபடி, ஒரு வழியாகக் கைப்பெட்டியில் இருந்து, சரோஃபைலை எடுத்துக் கொடுக்கவும், அதை வாங்கிக் கொண்டு, அங்கிருந்து வெளியேறினாள்!

ஒரு நன்றி சொல்லக்கூடச் சாதனக்கு மனமில்லை.

பெரிதாகக் கற்றுக் கொடுக்கிறாளாமே! யாருக்கு, யார் கற்றுக் கொடுப்பது?

தேவையில்லை என்று நினைத்தாலும், அதைக்கூடச் சொல்லாமலே வேகமாக நடந்தாள்.

கோழையைப் போல ஓடுகிறோமோ அவளுக்கு ரொம்பவே அவமானம்தான்.

ஆனால், இன்னொரு தரம், செல்வநாதனைச் சந்திக்கும் நிலை ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக, எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரமாக, அவள் அங்கிருந்து வெளியேற வேண்டியிருந்தது!

அத்தோடு, அந்தச் செல்வநாதனிடம் பணிபுரிகிறவள் என்பதாலோ, என்னவோ, சரோவிடம் பேச்சு வார்த்தை வைத்துக் கொள்ளவும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை!

‘துஷ்டரைக் கண்டால், தூர விலகு’ என்பது போல, இந்தச் சங்காத்தமே வேண்டாமே!

சரோவின் இடத்திலிருந்து விரைந்து வெளியேறும்போது, தன் பின்னோடு அவள் தொடர்ந்து வருவதைச் சாதனியால் உணர முடிந்தது!

வேண்டும் என்றே, திரும்பிப் பாராமல் செல்கையில், ஆச்சரியமாய்க் கண்கள் விரிய எழுந்து, “அதற்குள் கிளம்பி விட்டீர்களா?” என்ற வரவேற்புப் பெண்ணிடம் வெறுமனே தலையசைக்கையில், மற்றவளது பார்வை தனக்குப் பின்னே பாய்வதைச் சாதனி கண்டாள்.

அந்த சரோ!

இந்த இரு பெண்களுக்கும் நன்றாக மெல்லுவதற்கு அவலாக, இன்று சாதனி கிடைத்தாள் போலும்!

எப்படியோ போகட்டும்!

இனி, இந்தத் ‘தோகை’ நிறுவனத்துக்கும், அவளுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இருக்கப் போவதில்லை! அப்படி

யிருக்க, அவர்களுக்குள் என்ன பேசிக்கொண்டால், அவளுக்கு என்ன வந்தது?

ஆனால், உண்மையாகவே தொடர்பு ஏதும் இருக்கப் போவது இல்லையா?

ஆண் மயிலுக்குத் தோகை போலவே, நேரான வண்ணக் கழுத்தும், கர்வமாக நிமிர்ந்த தலையும் தனி அழகு தருபவை! தோகை என்ற பெயரை உடைய நிறுவனத்தின் உரிமையாளனாகிய செல்வநாதனுக்கும், அவனது நிமிர்ந்த தோற்றம், தனியானதொரு கம்பீரத்தைத் தந்திருந்தது!

கள்ளக் கையெழுத்திட்டதாகத் திமிரோடு அவளைக் குற்றம் சாட்டிக் கண்டபடி பேசிய அவன், அவளுடைய தந்தை தனசேகரன் நாடு திரும்பியதும் உண்மை அறிந்து, அந்தக் கம்பீரம், கர்வம் அழிந்து, தலை குனிந்து நிற்பதைச் சாதனி காண வேண்டாமா?

அதற்கு முன்பாக, இந்தத் தொடர்பு எப்படி முடியக்கூடும்?

ஆனால், என்னவோ, அவன் அப்படித் தலை குனிந்து நிற்பது போன்ற கற்பனை, அவளுக்கு உவப்பாகவே இருக்கவில்லை!

சாதனிக்கு, அதுவும் உவப்பாக இருக்கவில்லை, வாழ்க்கையும் உவப்பாக இருக்கவில்லை!

உவகை என்ன, சாதாரணமாகக்கூட அவளால் இருக்க முடியவில்லை! எதையோ பறி கொடுத்த வேதனை!

ஒருவேளை, தந்தை கடிதமே தந்தார் எனவும், இனி நல்ல காலம்தான் என்று, ரொம்பவும் அதிகமாக எதிர்பார்த்து விட்டாளா?

ஆனால், ஏமாற்றங்கள் அவளுக்குப் பழகிப் போனவை தானே?

ஏமாற்றங்கள்.. அவை தொடர்பான வருத்தங்கள்.. தனிமைகள்...

முன்பு இந்த மாதிரி அவள் வருத்தப்படும் சமயங்களில், 'ஏற்கனவே ஒரு தரம் இந்த வேதனையை அனுபவித்து விட்டாய்! அதையே நினைத்து, நினைத்து, மீண்டும் மீண்டும் அதே துயரத்தை நீயாக ஏன் இழுத்துக் கொள்கிறாய்? உன் பெற்றோர் விஷயம் தெரிந்ததுதானே? விடு. மனதை, வேறு விஷயங்களில் செலுத்தி, இதை மற!' என்று பள்ளி விடுதித் தலைவி, வேதனையில் இருந்து தப்பிக்கும் வழி ஒன்றைச் சாதனிக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார்!

புத்திசாலியான இந்த அழகிய மாணவியுடைய பெற்றோரின் போக்கு குறித்து அவருக்குமே, மிகுந்த அதிருப்தி உண்டு! அதனால், சாதனியிடம் தனிப் பரிவும் உண்டு!

பெற்றோரைப் பற்றிய ஏக்கம், அதைக் குறித்துக் கிண்டலடிக்கும் சில சக மாணவிகளின் ஏளனம் எல்லாவற்றையும், சாதனி சகித்தது, தலைவியின் இந்த அறிவுரையைப் பின்பற்றித்தான்.

சொல்லப் போனால், இந்த நகை வடிவமைப்பில் அவள் ஈடுபட்டதன் அடிப்படையே, விடுதித் தலைவியின் ஆலோசனையைப் பின்பற்றியதின் பலன்தான்.

மனம் வருந்தும் சமயங்களில், அழகான காட்சிகள் எதையாவது வரைவதில் மனதைச் செலுத்தத் தொடங்கி, அதிலிருந்து வளர்ந்ததுதான்!

படம் வரைவதில் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு, மெல்ல, இந்தத் துறைக்குத் திரும்பியது! குட்டைக் கழுத்துக்கு இது, அகன்ற

முகத்துக்கு இப்படி என்று கற்பனை சிறகடிக்கும்போது, அவளுக்கு உலகம் மறந்து போகும். உலகத்தின் தொடர்பான வேதனையும்!

எனவே, மனதிற்குக் கொஞ்சம் வேதனை என்றாலும், பென்சிலையும், தூரிகையையும் தூக்கி விடுவாள்!

ஆனால், இப்போது அந்தத் தந்திரம் வேலை செய்ய மறுத்தது!

வரைவது பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கும்போதே, திடும் திடுமென, நெரித்த புருவங்களுடன் முகத்தில் கோபம் தெறிக்க, செல்வநாதன் முன்னே வந்து நின்றான்!

என்னவெல்லாம் சொல்லிவிட்டான் என்று மனது கிடந்து தவித்தது!

அவனது குற்றச்சாட்டுகள் தவறானவை என்றபோதும்.. அவை தவறானவை என்று நிரூபிக்க முடியும் என்று தெரிந்த பிறகும், பாதிப்பானேன்?

ஒருவேளை, விடிந்து விட்டதாக ரொம்பவும் நம்பி விட்டானோ?

இல்லை! விஷயம் அதுவல்ல!

இதுவரை அவள் வருந்த நேர்ந்தபோதெல்லாம், அதன் காரணம் பிறரது தவறுகளே! நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய பாசத்தைத் தராத பெற்றோர், அந்த இல்லாமையைக் குத்திக் காட்டிய சிலரின் பேச்சு எதிலும், அவளது பிழை கிடையாது! அவளைப் பிழை சொன்னவரும் கிடையாது!

ஆனால் இப்போது, செல்வநாதன் அவளையல்லவா, குற்றவாளி என்றான்!

ஃபோர்ஜரி செய்கிறவள், ஆள் மயக்கி... என்று மோசமான குற்றங்கள்! ஒரு சமாளிப்புக்காகப் பொய் சொல்லக் கூடப் பிடிக்காதவளைப் போய்...

சே! இதை மறக்க முடிந்தால், எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!

'தோகை'க்கு எடுத்துப் போன ஃபைலை, மெய்யாகவே, அலமாரி அடித் தட்டில்தான் சாதனி போட்டு வைத்தாள்!

பார்க்கப் பிடிக்காதது மட்டுமின்றி, அதை எடுத்துக் கொண்டு 'ஆராதனா'வுக்குச் செல்வதானாலும், அங்கே காட்ட வேண்டிய தந்தையின் அறிமுகக் கடிதம், செல்வ நாதனிடம் அல்லவா இருக்கிறது!

அதைத்தான், அவளது குற்றத்தை நிரூபிக்கும் தடயமாகப் போலீசிடம் ஒப்படைப்பதற்காகத் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டானே!

இருக்கட்டும்! எல்லாவற்றுக்கும் சேர்த்து நன்றாக அவமானப் பட்டும்!

புதிதாக ஏதாவது செய்து பார்க்கப் பலமுறை முனைந்து, பத்து நாட்களுக்கும் மேலாக ஒன்றும் ஓடாமல் போகவே, எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, மன நிலையை மாற்றும் அடுத்த முயற்சியாக பூங்காக்கள், கலைக் கூடங்கள், கண்காட்சிகள் என்று சுற்றலானாள்.

அன்று, ஒரு பெரிய நட்சத்திர ஹோட்டலில் நகைகள் கண்காட்சி ஒன்று நடப்பதாக விளம்பரம் பார்த்துவிட்டுச் சென்றாள்.

சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே வருகையில், "உன் டிசைன்களைச் சேகரிப்பது இப்படித்தான் போல!" என்றது காதருகே ஒரு குரல்!

திரும்பிப் பாராமலே, சொல்வது யார் என்று சாதனிக்குப் புரிந்தது!

உண்மை, பொய் விசாரியாமலே, இப்படி நியாயமற்றுக் குற்றம் சாட்ட, வேறு யாரால் முடியும்?

சாதனி எண்ணியது போலப் பேசியது செல்வநாதன்தான்.

அந்தக் கண்காட்சிக்குச் சாதனி வந்ததன் முக்கியக் காரணம், மனச் சோர்வை மாற்றும் முயற்சியாகத்தான்!

தவறான குற்றச்சாட்டுகளால் அவளுக்கு அந்த மனச் சோர்வை ஏற்படுத்தியவன், இப்போது, அதே பிழையை மீண்டும் செய்தான்!

அதாவது, சும்மா இருக்கிறவளை வம்புக்கு இழுத்தான்!

வீணாக ஏன் பிரச்சினை என்று, ஒருவர் ஒதுங்கிப் போவதற்கும், ஓர் அளவு இருக்கிறதல்லவா?

மெல்லத் திரும்பி, அவனை நேராக நோக்கி, “‘தான் திருடி, பிறரை நம்பான்’ என்று தமிழில் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது!” என்றாள் அவள் ஏளனமாக!

அவனது முகம் கன்றிக் கறுப்பதைப் பார்க்கும் பரம திருப்தி கிடைத்தது!

“சும்மாப் பேச்சுக்காக என்று சொல்கிறாய். ஆனால், ‘தோகை’யின் டிசைன்களை உன்னிடம் நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு இல்லை!” என்றான் அவன் உதாசீனமாக!

“இதையே நானும் திருப்பிப் படிக்கலாமே!” என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

கோபமுற்று, “முடியாது பெண்ணே முடியாது! எங்கள் வடிவமைப்புகள், உலகம் முழுவதும் புகழ் பெற்றவை! தங்கத்தில் ‘தோகை’யின் முத்திரை இருந்தாலே, அது முழுக்க முழுக்கச் சொந்த வடிவமைப்பு என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்! ஆனால், சிறைக் கம்பிகளுக்கு அந்தப் பக்கம் நிற்க விரும்பாவிட்டால், உன்னை நீ, நிரூபித்தே ஆக வேண்டும்! இந்த மாதிரி எதையாவது காப்பியடித்து, உன் டிசைன் என்று கதை கட்டினால், பிடித்து உள்ளே போட்டு விடுவார்கள்!” என்று எச்சரித்தான் செல்வநாதன். “அப்படித் திருட்டு வேலை எதுவும் செய்தாய் என்று தெரிய வந்தால், உனக்குச் சரியான தண்டனை கிடைக்கும் வரை, போலீஸ் என்ன, நாளை ஓயமாட்டேன்!”

ஒரு கணம் அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள் சாதனி.

உள்ளூரச் சோகம் ஒரு பேரலையாக எழுந்து, அவளை மூழ்கடிப்பது போல உணர்ந்தாள் அவள்.

இவன் ஏன், அவளை இப்படி வெறுக்கிறான்?

இவன் இவ்வளவு வெறுப்பதற்கு, அவள் என்ன செய்திருக்கக் கூடும்?

அவள் ஒரு குற்றம் செய்ததாக எண்ணினான் என்றாலும், அந்தக் குற்றமே, இன்னமும் முழுமையாக நிரூபிக்கப் படவில்லையே!

அவன் வெறுப்பதும் நியாயமில்லை. யாரோ ஒருவன் தன்னை வெறுக்கிறானே என்று, இப்படி அவள் வருந்துவதும் சரியில்லை!

இந்த மாதிரிக் காரணமற்று, நியாயமற்று வருத்தப்படுத்த முயற்சிக்கிறவர்களைத் திருப்பித்தான் அடிக்க வேண்டும்!

அலட்சியமாய் நிமிர்ந்து, “தொடுவானத்தைப் பிடித்து விடப் போகிறேன் என்று, ஒரு முட்டாள் ஓடி, ஓடிக் களைத்தானாம்! உங்களைப் பார்த்தால், ஏன் சார் எனக்கு, அந்த ஆளின் நினைவு வருகிறது?” என்று, அப்பாவிப் போலப் புருவம் உயர்த்திக் கேட்டாள் சாதனி!

அவனிடம் யாரும், இப்படித் துடுக்காகப் பேசியது இல்லை என்று நன்றாகவே தெரிந்தது!

திகைப்பும், ஆத்திரமுமாகச் செல்வநாதனின் முகம் சீறிச் சினப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் கண்டவள். சட்டெனக் கடைப்புறமாகத் திரும்பி, “இந்தக் காதணியைப் பில் போடுங்கள்!” என்று கைக்கு அகப்பட்ட ஒன்றை எடுத்துக் கடைக்காரரிடம் கொடுத்தாள்.

நல்லவேளையாக, அதன் விலை அவள் கையில் இருந்த சில ஆயிரங்களுக்குள் முடிந்தது! இல்லையென்றால், கேவலமாகிப் போயிருக்கும்!

அதுவும், செல்வநாதனின் முன்னிலையில்!

ஆனால், செல்வநாதன் அத்தோடு அவளை விடுவதாக இல்லை என்று தெரிந்தது! அடிபட்ட சீற்றம் வேறு இருந்ததே!

சாதனி பில் போட்டு, நகையை வாங்கும் வரை அங்கேயே காத்திருந்து, அவள் நகரத் தொடங்கியதும், கூடவே நடந்தாள்.

கூட்டம் நெரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது!

சாதனி விரும்பியிருந்தால், இந்தக் கூட்டத்தில் புகுந்து, நெரிசலில், அவன் கண்ணுக்கு மறைந்து போயிருக்கலாம்! ஆனால், அந்த மாதிரிக் கோழைத்தனமாக ஓட மனமற்றுச் சற்று ஒதுங்கி நின்றாள்.

செல்வநாதனும் அருகே வந்து, “பரவாயில்லை, தைரியமாக நிற்கிறாய்! ஓடிவிடுவாய் என்று நினைத்தேன்!” என்று சிலாகிப்பது போல மட்டம் தட்டினான்.

“தப்புத் தப்பாக நினைப்பதுதான், உங்களுக்குக் கைவந்த கலை ஆயிற்றே!” என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் சாதனி.

“அந்தக் கதை வேண்டாம்! தனா அங்... தனா அங்கிள் எப்போது திரும்புகிறாராம்?” என்று, திடுமெனப் பேச்சை மாற்றி வினவினான் அவன்.

அவன் தெரிந்துகொண்டே ஆழம் பார்க்கிறான் என்று, அவளுக்குத் தோன்றியது!

தன் உறவு முறை விசித்திரத்தை மனதுள் நொந்தபடி, “அப்பாவுடைய அருமை நண்பர், உங்களுக்குத் தெரியாது என்றா சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று நம்பாத பாவனையில் கூறிச் சமாளித்தாள் சாதனி.

“அருமை ‘மக’ளுக்கு, அது பற்றி எதுவுமே தெரியாது என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது! போகட்டும்! உனக்கு ஒரு நற்செய்தி! அங்கிள் திரும்பி வர, மேலும் ஒரு வாரம் ஆகுமாம்!” என்றான் செல்வநாதன்.

எதற்காக ‘நற்செய்தி!’ என்கிறான் என்பது புரிந்த போதும் உள்ளூரப் பதறி, “அப்பாவுக்கு, உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லையே!” என்று கவலையுடன் கேட்டாள் சாதனி!

தந்தையின் தோளில் சலுகையாய்ச் சாய்ந்திருந்த சின்னப் பெண் மயூரியின் தோற்றம், சாதனிக்கு நினைவு வந்தது!

வெளி நாட்டில் அப்பாவுக்கு ஒன்று என்றால், அவள் எப்படித் தாங்குவாள், பாவம்!

“ஆகா! என்ன உருக்கம்! பெற்ற மகள் கெட்டாள்!” என்றான் அவன் கிண்டலாக.

அவனது குத்தலை ஒதுக்கி, “ப்ளீஸ், சொல்லுங்களேன்!” என்று குரலில் கெஞ்சலுடன் கேட்டாள் அவள்.

என்ன நினைத்தானோ, “அங்கிளுக்கு உடம்புக்கு ஒன்று மில்லை! சரக்கு வாங்குவதில் தாமதம் ஆகிவிட்டதாம்!” என்றவன், தன் சிறு இளக்கத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்கிறவனைப் போல, “எப்படியோ, உனக்கு நல்ல விஷயம் காதில் விழுந்தது!” என்றான் குத்தலாக.

பதிலாக “இது எனக்கு நற்செய்தி இல்லை என்றால், நம்ப மாட்டீர்கள். எனவே, எதற்கு வீணை அலட்டிக் கொள்ள வேண்டும்?” என்று, அலட்சியம் போலத் தோளைக் குலுக்கினாள் அவள்.

“நிச்சயமாக நம்ப மாட்டேன்தான்! சுதந்திரமாக வெளியே திரிய, அதிகப்படியாக ஒரு வாரம் கிடைத்திருப்பது, அதிருஷ்டம்தானே?”

“அப்படியா சார்? இந்த மாதிரி அதிருஷ்டங்கள் எனக்குப் பழக்கம் இல்லை. ஆனால், உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறதே!”

ஒரு கணம் தன்னை மீறி; அவனது கண்கள் பளிச்சிட்டன!

ஆனால், உடனேயே மாறி, “ஏய்ய... ரொம்ப அளவு மீறாதே!” என்று சுட்டு விரல் உயர்த்தி எச்சரித்தான் அவன்.

அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, “பார் பெண்ணே! என்னைப் பொறுத்த வரையில், தனா அங்கிளுக்கு ஒரே ஒரு

குடும்பம்தான்! அது சுகந்தா ஆன்ட்டியும் அவர்களுடைய மூன்று பிள்ளைகளும் தான்! அது எவ்வளவு அழகான குடும்பம் தெரியுமா? இருந்திருந்து, அதைப் போய்க் கலைக்கப் பார்க்கிறாயே! பொறு, பொறு! மேலும் மேலும், அப்பா ஆட்டுக்குட்டி என்று அளக்காமல், இத்தோடு ஒதுங்கிவிடு! நான் வேண்டுமானால், உன் மேல் நடவடிக்கை எடுக்காமல் விட்டுவிடுகிறேன்!" என்று ஒரு விதமான சமரசத்துக்கு வந்தான் செல்வநாதன்!

விசித்திரமான சமரசம்!

தலை விழுந்தால் நான் ஜெயித்தேன்., பூ விழுந்தால் நீ தோற்றாய் என்கிற தினுசில், செய்யாத தப்பை ஒத்துக் கொண்டு நீ ஓடிவிடு. நான் அசடு வழியாமல், பெருந்தன்மையாக உன்னை விட்டுவிடுகிறேன் என்கிறான்!

தலை சரித்து நோக்கி, "என்ன சார், சுருதி ரொம்பவும், இறங்கித் தெரிகிறது? உங்கள் பக்கம் தப்பு இருப்பது புரிந்து விட்டதா?" என்று கிண்டலாகக் கேட்டாள் சாதனி.

அவன் முகம் கடுத்தது!

"ஏதோ, சின்னப் பெண்! ஏதோ தொழிலில் பிரபலமாகும் ஆசையில், தப்பின் தீவிரம் தெரியாமல் தவறு செய்து விட்டாள். பிழைத்துப் போகட்டும் பாவம், என்று நினைத்தது, தப்பு என்று, இப்போது தெரிகிறது. அங்கிள் வந்ததும், காவல் நிலையத்தில் உன்னை ஒப்படைத்துத்தான் ஆக வேண்டும்! இன்னும் பத்து நாட்களில், பாவம், எங்கே இருக்கப் போகிறாயோ!" என்று மிரட்டலாகக் கூறியவனின் குரலில், ஏளனத்தை மீறி, சிறு பரிதாபமும் தெரிந்தது.

ஆனால், அவனது ஏளனம், இரக்கம் இரண்டையுமே அலட்சியம் செய்து, "அதை, அப்போது பார்ப்போம்!" என்ற.

படி நகர்ந்தவளைப் புருவங்களில் சிறு முடிச்சுடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் அவன்!

என்ன திமிர் இந்தப் பெண்ணுக்கு!

இவளது அழுத்தத்துக்கு, இன்னொருவர் என்றால், உண்மை தான் சொல்லுகிறாள் என்று, இவளை நம்பிக்கூட இருப்பார்கள்!

குறைந்தபட்சம், அப்படித்தானோ என்ற சந்தேகமாவது வந்திருக்கும்!

ஒருவேளை, அதுதான் அவளது நோக்கமோ?

அதற்குள் குட்டையைக் குழப்பி மீன் பிடிக்கப் பார்க்கிறாளா?

ஒரு வேளை மோசமான வதந்திக்குப் பயந்து, அங்கிள் ஏதாவது செய்வார் என்று எண்ணுகிறாளா?

அவரும், சுகந்தா ஆன்ட்டியின் மனம் நோக்கக் கூடாது என்று, ரொம்பவே பார்ப்பார்!

மற்றபடி, தனசேகரன் தப்பு வழிக்குப் போகக் கூடியவர் அல்ல என்பது, அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும்!

தனசேகரனுடையது, ஓர் உன்னதமான குடும்பம்! ஒரு வருக்கொருவர் பாசமும், பிரியமும், கூடவே கலகலப்பும்! அதில் ஒரு சிறு சலனம்கூட நேர்ந்து விடாமல் சமாளிக்கலாம் என்று பார்த்தால், இந்தப் பெண் விட மாட்டேன் என்கிறாளே!

ஒரு பொய்யைப் பத்துத் தடவை சொன்னால் மெய்யாகி விடும் என்பதில் நம்பிக்கை உள்ளவள் போல!

ஆனால், கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாள் என்றும் அறிந்துதானே இருப்பாள்? அங்கிள் வந்ததும், இவளது பொய் வெட்ட வெளிச்சம் ஆகி விடப் போகிறது!

ஒரு நல்ல மனிதரைப் போய், நடுத்தெருவுக்கு...

“ஹல்லோ செல்வா சார், உங்கள் கண்காட்சி எப்போது...” என்று பேசியபடி, தெரிந்தவர் ஒருவர் வர, சாதனி பற்றிய சிந்தனைகளை ஒதுக்கி, செல்வநாதன் அவர் பக்கம் திரும்பினான்!

சாதனியும், செல்வநாதனைப் பற்றிதான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்!

தப்பு நடந்த விதம், அவளுக்கு, இப்போது நன்றாகப் புரிந்தது!

‘ஆராதனா’ உரிமையாளர்களும், செல்வநாதனும், தனசேகரனுக்கு நெருங்கிய நண்பர்களே என்ற போதும், அவரது பழைய வாழ்வை அறிந்தவர்கள், ‘ஆராதனா’ உரிமையாளர்கள் மட்டுமே! இவன் பிறகுதான் அறிமுகமாகி இருக்க வேண்டும்! தாமதமாக அறிமுகமான போதும், அவன், குடும்பத்துக்கே நெருங்கியவன் ஆகிவிட்டான்!

தனசேகரன், பொதுவாக இரு நிறுவனத்தாருமே நெருங்கிய நண்பர்கள் என்றபோது, செல்வநாதனுக்கும் எல்லாம் தெரியும் என்று, சாதனி தவறாக எண்ணிக் கடிதத்தை அவனிடம் கொண்டு சென்றதுதான், எல்லாக் குழப்பங்களுக்கும், அடிப்படைக் காரணம் ஆகிப் போயிற்று!

தந்தை வந்ததும், எல்லாம் சரியாகிப் போகும் என்பதில் கூட, இப்போது சாதனிக்குச் சந்தேகம் தோன்றத் தொடங்கி இருந்தது!

அந்த வீட்டில், எந்த அளவுக்குத் தனசேகரனுடைய முதல் வாழ்வு அடியோடு துடைக்கப்பட்டதாக இருந்தால், பதினாறு ஆண்டுகளாக நெருங்கிப் பழகும் இந்தச் செல்வநாதனுக்கு, அது பற்றி ஒன்றுமே தெரியாதிருக்கும்?!

சுகந்தாவின் நிபந்தனையை அந்த அளவுக்குப் பின்பற்றிய தந்தை, இப்போது மட்டும், மகளுக்காக எப்படிப் பேசுவார்?

அவருக்கே, சாத்தனியிடம் ஆத்திரம்தான் வரும்! செல்வ நாதனிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்துப் பெரிய குளறுபடி செய்து வைத்திருக்கிறாளே!

செல்வநாதனின் ஆலோசனைப்படிப் பேசாமல் ஒதுங்கிப் போய்விடுவது மேலோ என்றுகூடச் சாதனிக்கு, ஓரிரு முறை தோன்றிவிட்டது!

குறைந்த பட்சமாகத் தந்தையின் இனிய குடும்பத்தில் குறாவளி வீசாதிருக்குமே! அது முக்கியம் அல்லவா?

ஆனால்... செல்வநாதன் அவளைத் தவறாகவே நினைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

அவனது முதல் புன்னகையை நினைத்துப் பார்த்தால், அதுவும் கஷ்டமாக இருந்தது!

தந்தை எப்போது வருகிறார் என்ற விவரத்துக்காக, ஒரு தரம் 'தனா ஜெம்ஸ்'க்குச் சாதனி போன் செய்து பார்த்தாள்.

“தெரியாது!” என்ற வரவேற்புப் பெண், “வேண்டுமானால், மேடத்திடம் பேசுகிறீர்களா?” என்று வினவினாள்.

“யார் மேடம்?” என்றபோதுதான், கணவன் ஊரில் இல்லாதபோது, சுகந்தா வந்து, கடையைக் கவனித்துக் கொள்வது, சாதனிக்குத் தெரிய வந்தது.

‘காதலொருவனைக் கைப்பிடித்து, அவன் காரியம் யாவினும் கை கொடுத்து...’ என்ற பாரதியாரின் பாடல், அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

கூடவே, தந்தை சொன்ன பழைய கதையும்!

இந்தக் குடும்பம், அவளால் கலைய நேர்ந்து விடுமா? கூடாதே!

தந்தை தனசேகரன் திரும்பி வருவதற்கு, ஒரு வாரம் அதிகமாக ஆகக் கூடும் என்று செல்வநாதன் சொன்னான்!

அப்படியானால், அவர் சொன்ன பதினைந்து இருபது நாட்களுக்குப் பதிலாக, நாலு வாரங்கள் ஆகி விடுமா?

பல விதமாய், சாதனிக் கு வேதனையாக இருந்தது.

எத்தனையோ ஆண்டுகளாகத் தந்தையைச் சந்தித்ததே இல்லைதான்! ஆனால், சந்தித்த பிறகோ, அவரைப் பார்க்க வேண்டும், பேச வேண்டும் போல மிகவும் ஆவலாக இருந்தது! ஆனால், எல்லாத் தந்தை மகளைப் போலப் பேசிப் பழகுவது இயலாது என்பது, பெரும் வேதனையாக இருந்தது! இப்படியெல்லாம் வரக்கூடும் என்று யோசித்து தான், சித்தி முதலிலேயே அந்த மாதிரி நிபந்தனை விதித்தாள் போல!

அடுத்து, செல்வநாதனின் தவறான அபிப்பிராயம்! அதைப் போக்குவதும், தனசேகரனால் மட்டும்தான் முடியும்! சித்தியை மீறிச் செய்வாரா?

அதிகம் வேண்டாம்! அவருக்கு வேண்டிய நண்பன் தானே? அந்த உரிமையில், மகளான அவளிடம் சொன்னது போலப் பழைய கதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் போதும்! அதற்கு மேலும் சுருக்கமாக, உண்மையிலேயே மகள்தான் என்று சொன்னால் கூடப் போதுமே!

அவனது தப்பான கருத்து மாற வேண்டும். அவ்வளவுதான்!

இதற்கும் அடுத்ததாக, அவளது வயிற்றுப் பாட்டிற்கான தொழில்! நகை வடிவமைப்பு!

அவளது திறமை குடத்தில் இட்ட விளக்காய் வீணாகி விடாமல், தேவையான நாலு பேர் அறியும்படிச் செய்ய, அவரால்தானே முடியும்?

இவ்வளவுக்கும் மேலாக, இந்த செல்வநாதன் பிரச் சினையால், தந்தை தன்னை வெறுத்து விடுவாரோ, என்ற பயமும் சேர்ந்துகொள்ளச் சாதனிக்கு, ஒவ்வொரு நாளும், ஒரு யுகமாகத் தோற்றியது!

தந்தையின் வரவுக்காக ஒரு தவிப்போடு சாதனி காத்திருந்த அந்த நாட்கள்தான் அவளது வாழ்விலேயே, மிகவும் மெதுவாகச் சென்ற தினங்கள் என்று சொல்லலாம்!

முன்போலப் பொழுதைப் பயனும் சுவாரசியமும் உள்ளதாகப் போக்க என்று, கலைக் கூடங்களுக்கோ, கண்காட்சிகளுக்கோ செல்ல, அவளுக்குத் துணிவில்லை!

அந்த மாதிரி இடங்களில், செல்வநாதனைச் சந்திக்கும் அபாயம் இருந்தது!

அவளைக் கண்டதும், அவன் ஏதாவது சொல்ல, அதற்குச் சரியாக, அவள் ஏதாவது திருப்பிக், கொடுக்க.. கடைசியில், மனத் துன்பம் அவளுக்குத்தானே?

இப்படிச் சொன்னானே இப்படிப் பேசிவிட்டானே என்று குமையும் துன்பம்!

நாலு நாட்கள் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தவள், அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியாமல், கையில் நோட்பாட் பென்சிலுடன் அருகில் இருந்த பூங்காவுக்குக் கிளம்பி விட்டாள்.

முதலில் ஒன்றும் ஓடாத மந்தமாகத்தான் இருந்தது!

ஆனால், விரைவிலேயே நிலைமை மாறிவிட்டது.

பாத்தியாய் வைக்கப்பட்டிருந்த பட்டன் ரோசின் கட்டை இலைகளைப் பாத்து, அதே வடிவில், சிறு வேறுபாட்டுடன் இலைகள் தண்டுடன் இணையும் இடத்தில் கல் பதிப்பதாகக் கைக்கு வளையல் அமைத்தவள், கழுத்துக்கு, காதுகளுக்கு, விரலுக்கு மோதிரம் வரை, விறுவிநென்று வரைந்து முடித்தாள்.

அப்புறம், வாத்துப் பூ போல ஒரு தொங்கட்டான்!

இப்படி ஐந்தாறு வரைந்து முடிக்கையில், “திடீரென்று, பூங்காவுக்குள் மின்னல் அடிக்கிறதே, என்ன அதிசயம் என்று பார்க்க வந்தேன்!” என்றபடி அருகில் வந்தான் செல்வநாதன்!

ஒரு கணம் சாதனியின் நெஞ்சு படபடவென்று வேகமாக அடித்துக் கொண்டது!

வழக்கமான ‘இன்’ பண்ணிய முழுக்கைச் சட்டை, அடர் வண்ண பாண்ட், முகத்தில் ஓர் அழுத்தம், கண்களில் கண்டிப்பு என்று ஒன்றுமில்லாமல், ஜின்ஸ் பாண்டும் டீ ஷர்ட்டுமாக அவனைப் பார்க்கிறபோது, சாதனிக்கு முதலில் அடையாளம் கூடத் தெரியாது போலிருந்தது!

‘அருமையான பாராட்டு’ என்று சிரித்து, மறு வினாடி காணாமல் போன அந்த இலகு முகம்! இப்போது எங்கிருந்து வந்தது?

“மின்னலை நேராகப் பார்த்தால், கண் கெட்டுவிடும் என்று யாரும் கற்றுத்தரவில்லை போல!” என்று இயல்பாகப் பதிலிறுத்துவிட்டு, நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் சாதனி.

இதில் ஏதும் தப்புக் கண்டுபிடித்துவிட்டுக் குதிக்கப் போகிறான்!

ஆனால், முகம் சுளிக்காமல், “இந்த மின்னல், கண்ணைக் குளிர்விப்பது!” என்று, அவன் முறுவலித்தான்.

அவளுக்கு உள்ளே சினுங்கியது!

கனவிலும் கருத முடியாத குற்றங்களை எல்லாம் தலையில் சுமத்துவது! பிறகு, இரண்டு வார்த்தை புகழ்ந்து பேசிவிட்டால், உருகிப் போய்க் காலடியில் விழுந்து விடுவார்களா?

அவனது குறிப்புப் புரியாதவள் போல, மரத்தடியிலிருந்து கையை நீட்டிப் பார்த்துவிட்டு, “மின்னல் அடித்தால், மழை பெய்யும். அதிலும் இப்போது, நிச்சயமாக மழை பெய்தாக வேண்டும்! ஆனால், ஒன்றையும் காணோமே!” என்றாள் அவள் கிண்டலாக.

“உட்காரலாமா?” என்று அமைதியாக அனுமதி கேட்ட படி, அவள் அருகே அமர்ந்தான் செல்வநாதன்.

முன் அனுபவங்கள் சற்று.. சற்று என்ன, மிகவும் அதிகமான கசப்பானவையாகவே இருந்தபடியால், இது, எந்தப் புயலுக்கு முன்பான மூட்டமோ என்று எச்சரிக்கையுடன் எண்ணினாள் சாதனி.

சற்று நகர்ந்து அமர்ந்து, “இது, சுதந்திர தேசம், சார்! இடமும், பொதுப் பூங்கா! இங்கே உட்காருவதற்கு யாரிடமும் அனுமதி கேட்க வேண்டியதே இல்லை, சார்!” என்று

கூறியவள் சட்டெனப் பொறி தட்ட, சற்று முன் வரைந்து வைத்திருந்த படங்களை எடுத்து, கைப் பெட்டியின் உள்ளே வைத்துப் பத்திரப் படுத்தினாள்.

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்துவிட்டுச் செல்வநாதன் அடக்கிக் கொண்டான்.

என்னவோ, மிகவும் நல்ல மாதிரியாக நடந்து கொள்ளும் முடிவோடு அவன் வந்திருப்பதாகச் சாதனக்குத் தோன்றியது.

எதற்காக?

இருமுறை சூடு பட்டிருந்ததால், சாதனியின் மனதில், கவனம்தான் தலை தூக்கி இருந்தது.

எதுவாக இருந்த போதும், அவனிடம் இருந்தே வரட்டுமே! தேடி வந்து அமர்ந்திருப்பவன், அதைச் சொல்லாமலா போய்விடுவான்? பொறுமையாகக் காத்திருந்தால், தானாகத் தெரிந்துவிட்டுப் போகிறது!

அவள் எண்ணியதற்கு ஏற்றாற்போல, செல்வநாதன் மெல்லத் தொடங்கினான்.

ஆனால், “பார் சாதனி, நீ சின்னப் பெண்!” என்று அவன் தொடங்கிய விதம் அவளுக்குச் சிரிப்பு மூட்டியது.

அப்படியென்றால், இவன் என்ன கிழவனா?

தன்னியல்பாய்த் தலையைத் திருப்பிக் கண்ணில் சிரிப்புடன் வேடிக்கையாக விழி விரித்து அவனை வியந்து நோக்கியவளுக்கு, உடனேயே அவர்களது முதல் சந்திப்பு மனதில் படமாக ஓடியது. ‘உனக்கு என்ன வயது, தாத்தா?’ என்று தொண்டை வரை வந்த கிண்டல் வலியில் அடங்க, உணர்ச்சியற்ற பார்வையை, நேர் எதிரே நிலைக்க வைத்தாள்.

அவனுக்குப் புரிந்ததோ, என்னவோ? அவனது மேலும் குரல் தணிந்தது.

“இதற்கு முன் நாம் சந்தித்த இரண்டு சமயங்களிலும், நான் உன்னிடம் சற்றுக் கடுமையாக நடந்து கொண்டு விட்டேனோ என்று எனக்குள் ஓர் உறுத்தல்! அதுவும், நீ சொன்ன அளவில், வழி காட்டுதலுக்கு உரிய குடும்பத்தார் இல்லாமல், விடுதியிலேயே வளர்ந்தவள் எனும்போது, உன்னிடம் நிறையத் தவறுகளைப் பொறுத்துத்தான் போக வேண்டும்...”

பெருந்தன்மையாக மன்னிக்கிற பாவனையில், அவள் தவறு செய்தாள் என்று உறுதிப்படுத்துகிறானாக்கும்!

இனி, கள்ளக் கையெழுத்து என்கிற பெருங் குற்றம், எப்படி, வெறும் தவறாகிறது என்று பார்க்கலாம்!

சாதனி அமைதி காத்து, அவனது பேச்சைக் கவனித்தாள்.

“இப்போதெல்லாம், சூழ்நிலை காரணமாகச் செய்யப் படும் எத்தனையோ தப்புகளை நியாயப்படுத்திக்காட்டி விடுகிறார்கள்! காரியம் சாதிப்பதற்காகக் காதலியாக நடிப்பதிலிருந்து, எல்லாம் நியாயம்தான்! நீ, கௌரவமாக மகள் என்றுதானே, எழுதினாய்?”

எதிரிக்கு வக்கீலாகிறான்! இவனது உள் நோக்கம் ரொம்பப் பெரிதா?

“பதினைந்து நாட்களில், உங்களை மயக்க நினைத்ததாகச் சொன்னீர்களே!” என்று நினைவூட்டினாள் சாதனி. குரலில் எதையும் காட்டாமல்!

லேசாக முகம் கன்றி, “அது.. என் ஆத்திரத்தில் வந்து விழுந்த வார்த்தை என்று விட்டுவிடு, சாதனி! திருமண

மாகாத ஒரு பணக்காரனுக்கு, இது போலக் கருத்துகள் ஏற்படுமாறு, நிறைய நடந்து விடுகிறது! 'காமாலைக் கண்ணுக்குக் காண்பதெல்லாம் மஞ்சள் என்பார்களே! அது போலச் சட்டென்று இப்படித் தோன்றியும் விடுகிறது! ஆனால், உன்மேல், அந்தக் குற்றத்தைச் சுமத்தும்படி, நீ நடந்துகொண்டதே இல்லை. சாரி!" என்று, அன்று அவளைக் கேவலமாகக் கணித்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்டான் செல்வநாதன்!

ஆச்சரியப்படத் தக்க விதத்தில், அன்றைய வலி மறைந்து, மனம் இளகுவதைச் சாதனி உணர்ந்தாள்!

என்னவெல்லாம் சொன்னான்., எவ்வளவு கடுமையாகப் பேசினான் என்று சற்று சிரமப்பட்டுத்தான் நினைவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது!

அத்தோடு, அவன் இன்னமும், முக்கிய விஷயத்துக்கு வரவில்லையே! அது என்னவாக இருக்கும்?

திடுமெனச் சாதனியின் உள்ளம் பரபரத்தது!

ஒருவேளை, சாதனியின் படைப்புகளின் சிறப்பு பற்றி, அந்த சரோ எடுத்துச் சொல்லியிருப்பாளோ? அவைகளுக் காகத்தான் வந்திருக்கிறானோ?

'ஆரியக் கூத்தாடினாலும், காரியத்தில் கண் வை', 'காரியம் ஆக வேண்டுமானாலும் கழுதையையும் காலைப் பிடி' என்றெல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கிறார்களே!

அவன் ஒன்றும் கழுதை அல்லதான்! ஆனால், அவனது அபிப்பிராயம் வேறாயிற்றே!

ஆத்திரத்தில் அவள் மறுத்துவிடக் கூடாதே என்று இப்படி இதம் பேசிக் குளிர வைக்கிறானா?

அந்த அளவுக்கு மனமறிந்த பொய்யனாக அவனைக் கருத, சாதனிக்ரு மனம் வரவில்லை!

ஆனால் சற்றுமுன் தோன்றிய விளக்கம் மறைந்துவிட, ஒரு தலையசைப்புடன் அவனது பேச்சைக் கவனித்தாள்.

தொடர்ந்து, “பார். சாதனி, உன் டிசைன்கள் மிகவும் சாதாரணமாக இருந்ததாக, சரோ சொன்னாள்...” என்று செல்வநாதன் கூறியது, சாதனிக்ருச் சற்று அதிர்ச்சிதான்!

இப்போது வேறென்ன?

“.... உன் மனம் இதில்தான் இருக்கிறது என்றால், நகைகள் வடிவமைப்பு பற்றி உன் பயிற்சிக்கு, நானே ஏற்பாடு பண்ணுகிறேன். பயிற்சி முடிந்த பின், உன் டிசைன்கள் விலை போகவும் ஏற்பாடு செய்கிறேன்...”

அவளுக்குப் பயிற்சி தேவையாமா? அவளது பயிற்சிக்கு, அவன் ஏற்பாடு பண்ணுகிறானாமா?

முடிந்தவரை கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, “எனக் காக, நீங்கள் ஏன் சார், வீணாகச் சிரமப்பட வேண்டும்?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“காரணம் இருக்கிறது!” என்றான் அவன். “ஃபோர்ஜரி பண்ணுகிற அளவுக்கு நீ செல்லக் காரணம், இந்தத் தொழிலில் முன்னேற வேண்டும் என்றுதானே? இதில் முன்னேற, நல்ல விதமாக நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். பதிலாக...”

விஷயம் வெளிவரப் போகிறது!

காதைத் தீட்டி வைத்துக்கொண்டு, “பதிலாக?” என்று கவனத்துடன் கேட்டாள் சாதனி.

கவலையான ஒரு கையசைப்புடன், “பார் சாதனி, தனா அங்கிலின் குடும்பம் அற்புதமானது! அவர், சுகந்தா

ஆன்ட்டி, அந்தப் பையன்கள் அருண், கருண், குட்டி மயூரி எல்லோரும், பாசமும், நேசமுமாக ஒருவரோடொருவர், எப்படிப் பின்னிப் பிணைந்த குடும்பம் தெரியுமா? மயூரி பிறந்தபோது, பக்கத்து அறையில், என் அம்மாவுக்கு ஒரு பெரிய அறுவை சிகிச்சை நடந்தது! குழந்தை பிறந்த உடம்போடு, சுகந்தா ஆன்ட்டி, என் அம்மாவை எப்படிக்கவனித்துக் கொண்டார்கள், தெரியுமா? எல்லோருமேதான், அவரவர் வழியில் உதவினார்கள்! அந்தக் குடும்பத்தைப் போய்... அதைத் தொல்லை செய்யாமல் விட்டுவிடேன்! உன் நோக்கம், சம்மாவே நிறைவேறப் போகிறது எனும் போது, அந்தக் குடும்பத்தில் பிரச்சினை பண்ணுவானேன்?" என்று செல்வநாதன் கேட்கவும், சாதனி திகைத்தாள்!

சற்று நேரம், அழுவதா, சிரிப்பதா என்கூடப் புரியாத நிலை!

தனக்காக எதையும் செய்யக் கூடிய நண்பன் செல்வநாதன் என்று தந்தை கூறியதில் தப்பே இல்லை! அவருக்காக, திறமையற்றவனாக அவன் கருதும் ஒருத்திக்குப் பயிற்சியும் பணியும் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறானே!

நட்பு விஷயத்தில், தந்தை ஏமாறவில்லை!

ஆனால் அவளைத்தான், செல்வநாதன் தவறாகவே எண்ணுகிறான்!

எல்லா விதத்திலும்!

திறமையற்றவள்!

அத்தோடு, சொந்த நோக்கம் நிறைவேறுவதற்காக, ஃபோர்ஜரி போன்ற குற்றங்களைச் செய்யக் கூடியவள்!

செல்வநாதனின் இரண்டு கருத்துகளையும் தவறென்று நிரூபிக்க, சாதனியால் முடியும்!

அவளது படைப்புகளை ஒரு தரம் பார்த்தாலே, அவளது திறமை பற்றிய அவனது அபிப்பிராயம் மாறிவிடும். அந்த நம்பிக்கை அவளுக்கு இருந்தது!

தந்தை வந்ததும், அடுத்த கருத்தையும் சரி செய்து விடலாம்தான்!

ஆனால்... அதில் இப்போது சாதனிக்கே ஆர்வம் குறைந்து விட்டிருந்தது!

செல்வநாதன் குடும்ப நண்பன்! அதிலும், சுகந்தாவிடம் விசுவாசம் அதிகம் உள்ளவன்! இவனிடம் உண்மையை நிரூபிப்பது, எந்த அளவு தந்தையைப் பாதிக்கக் கூடும்?

தந்தையின் குடும்ப அமைதி என்கிற பெரிய விலையைக் கொடுத்தேனும், அவள் தனசேகரனுடைய மகள்தான் என்று நிரூபித்தாக வேண்டுமா?

அதனால், யாருக்கு என்ன லாபம்?

தந்தையின் வாழ்வு கெடும்!

அதனால், அவளிடம் தந்தைக்கு இயல்பாகத் தோன்றிய பாசம்கூட, வற்றிப் போகலாம்!

சும்மா இருந்துவிட்டால், எப்போதாவது பார்க்கிற நேரமேனும் பிரியமாக இருப்பார்!

அதுவே, இத்தனை காலம் மறுக்கப்பட்டிருந்த பெரிய சுகம்தானே?

அவளது முகத்தில் யோசனையைக் கண்டவன், காரணத்தைத் தவறாகப் புரிந்து, அவனது வாதத்துக்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுத்தான்.

“குழ்நிலையை வைத்துதான், ஒருவரது செயலின் தன்மையை நாம் கணிக்க வேண்டும், சாதனி! அந்த வகை

யில் பார்த்தால், நீ காட்டிய அந்தக் கடிதத்தைத் தவறாகக் கருதுவதே கூடாது!” என்றான் செல்வநாதன்.

அவள் கேள்வியாய் நோக்கவும், “ஆமாம், சாதனி. உதவிக்கு யாரும் இல்லாமல் தனித்து நிற்பவள், நீ! எந்தத் தொழிலிலும் முன்னேறுவதற்கு, ஒரு வலுவான பின்புலம் இருப்பது, முன்னேற்றத்தை எளிதாக்கும்! அத்தோடு, குடும்பம் என்கிற உன்னதமான அமைப்பு பற்றியும், நீ அறியாதவள். எனவே, நீ தயாரித்த அந்தக் கடிதம், ஒரு நல்ல குடும்பத்தை எப்படிப் பாதிக்கும் என்றும், உனக்குத் தெரியாது! முன்னேற்ற வேகத்தில், விளைவு அறியாமல், நீ செய்த பிழை அது! அறியாமல் செய்த தவறுகளைப் பெரிது படுத்தக்கூடாதுதானே?” என்று முடித்தான் அவன்.

இதுவரை எதிரியாக பாவித்த தனக்காகச் செல்வநாதன் வாதித்த விதத்தில், சாதனி அயர்ந்து போனாள்! தனக்குத் தானே இவ்வளவு பேசியிருக்க முடியாது! ஆனால் ஏன் இவ்வளவு?

வியந்த முறுவலுடன், “நீங்கள் வக்கீல் தொழில் செய்திருக்க வேண்டும்! எதிர்த்து வாதாட யாருக்கும் தைரியம் இராது!” என்றாள் பாராட்டுதலாக.

“அப்படியானால் ஒத்துக் கொள்ளுகிறாய்!” என்றபோது, அவன் குரலில் கனம் குறைந்திருந்தது!

அவனது பேச்சைக் கவனியாதவள் போன்று, “ஆனால்...” என்று சாதனி இழுக்கவும் முகம் மாற, “ஆனால் என்ன?” என்று கவலையை அடக்கிய குரலில் கேட்டான் அவன்!

“நீங்கள் எதிரிக்காக அல்லவா வக்காலத்து வாங்கு கிறீர்கள்!”

கிண்டல் செய்யும் பாவனையில், குழப்பத்தை வெளிப்படுத்தியவளுக்கு, “எதிராக எண்ணினால்தானே?” என்று அவன் பார்த்த விதத்தில், குப்பென்று முகம் வியர்த்தது!

இவனது கோபமும் வெறுப்பும், தன்னை அவ்வளவு பாதித்தது ஏன் புரியத் தொடங்குவது போல இருந்தது!

ஆனால், கோபப் பட்டானே! கேவலமாகப் பேசினானே! ஒரு நல்ல வார்த்தையில், எல்லாம் மறந்து போவதா? கூடாது! இதெல்லாம், வெறும் நடிப்பாகவும் இருக்கலாம்!

அவனது கோப முகத்தையும், வார்த்தைகளையும், சாதனி சிரம்ப்பட்டு நினைவுக்குக் கொண்டு வருகையில், அவனே பேசினான்!

ஒரு தீவிரமான முக பாவனையோடு, “இப்போது எதையும் தெளிவாகச் சொல்ல என்னால் முடியாது, சாதனி! ஆனால், உன்னை விரோதியாக எண்ண என்னால் முடியவில்லை! நான் பிழை பொறுக்கிறவன் அல்ல! அந்த வேகத் தோடு, என் முதல் அபிப்பிராயம் தோற்ற விதமும் சேர, மிகவும் ஆத்திரப்பட்டுப் பேசியிருக்கிறேன்தான்! ஆனால், அந்த ஆத்திரம் உனக்கு நியாயம் செய்யவில்லை என்றும் எனக்குத் தோன்றியதுண்டு! அதுவும், அந்தக் கண்காட்சியில் சந்தித்த பிறகு, ரொம்பவே! உன் இடத்தில் என்னை வைத்து யோசித்துப் பார்த்தேன்! பெருமளவு புரிந்துகொள்ள முடிந்தது! புரிந்தது, சரிதானே?” என்று தன் விளக்கத்தை ஒரு கேள்வியோடு முடித்தான் செல்வநாதன்!

இல்லை! இன்னமும், எதுவுமே சரியில்லைதான்!

ஆனால், அதை முகத்தில் அடித்தாற்போலச் சொல்ல, அவளுக்கு மனமும் வரவில்லை!

அத்தோடு, தந்தை விஷயத்தை, இவனிடம் முழுமையாக வெளியிடுவதா, வேண்டாமா என்பதில், இப்போது அவளுக்கே குழப்பம் ஏற்பட்டிருந்தது!

மேலும், அவளுக்காக இவ்வளவு யோசித்திருக்கிறானே என்பது, ஒத்தடம் கொடுத்தது போல, சுகமாகவும் இருந்தது!

அந்த சுகத்தில், அவள் முகத்தில் ஓர் இதமான பாவனை தானாக வந்தது!

அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தவன், முறுவலோடு கையை நீட்டி, “சமாதானம்?” என்றான் கேள்வியாக.

புன்னகை விரிய, அவனது கையின் மீது சாதனி தன் கையை வைத்தாள்.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு, சாதனி இயல்பான உற்சாகத்தோடு இருக்கத் தொடங்கினாள், எனலாம்.

செல்வநாதனின் நட்புக்கு, அத்தகைய சக்தி இருந்தது. அவளுக்கே ஆச்சரியம்தான்! அவன் தன்னை வெறுத்து, ஒதுக்கவில்லை என்பதே, எவ்வளவு தூரம், அவளது மனச் சுமையை இறக்கி விட்டதே!

இத்தனைக்கும், இன்னமும் ஒன்றும் தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை.

தந்தையின் விஷயத்தை, அவனுக்குத் தெரிவிப்பதா இல்லையா என்று, அவள் ஒரு முடிவுக்கு வரவும் இல்லை!

அதைத் தந்தை திரும்பி வந்ததும், அவரிடம் கேட்டு, அதன்படிச் செய்யலாம் என்று தீர்மானித்திருந்தாள் அவள்.

இப்போதைக்கு, அந்தக் கடிதத்தைச் செல்வநாதன் நம்பவில்லை! என்றாலும், முன்னேறத் துடிக்கும் ஒரு சிறு பெண்ணின் துணிகரமான அசட்டு முயற்சியாக அதை ஒதுக்கிவிட, அவன் தயாராக இருந்தான்! ஒதுக்கி விட்டான் என்றே சொல்லலாம்!

நண்பருடைய குடும்பத்தில் சலனம் ஏற்படுவதை விரும்பாததும், அதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்!

எப்படியும், அந்தக் கடிதம் பற்றிய பேச்சை, அவன் அங்கே எடுக்கப் போவது இல்லை!

எனவே, அப்படிப்பட்ட கலக்கம் எதுவுமின்றி, மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்று தனசேகரன் நிதானமாக யோசித்துத் தீர்மானிக்கலாம்!

சாதனியும், அவர் திரும்பி வந்து, இயல்பு வாழ்வைத் தொடங்கிய பிறகு, நிதானமாகவே, அவரோடு கலந்து ஆலோசித்தால் போதும்!

ஆனால், நகைகளின் வடிவமைப்பு பற்றி மட்டும், செல்வ நாதனுக்கு ஓர் அதிர்ச்சி கொடுக்க, சாதனி தீர்மானித்தாள்.

அந்த சரோவின் பேச்சை நம்பி, அவளது படைப்புகள் சாதாரணம் என்று நினைத்தானே! அது தப்பு என்று, அவன் உணர வேண்டாமா?

அதற்காகவே, மேலும் பல அழகிய டிசைன்களைக் கவனத் துடன் உருவாக்கலானாள்.

விலை உயர்ந்த விதத்தில்கூட!

பொதுவாக சஃபையர் கற்கள் நீல நிறத்தவை என்றாலும், பல்வேறு அழகிய வண்ணங்களில் கிடப்பவை, அவை! அந்தப் பல நிறத்து உயர் ஜாதி நீலங்களையும், முத்துக் களையும் கொண்டு, பூக்களும் இலைகளுமாக, அழகிய கழுத்தணி, காதுக்குத் தொங்கட்டான்கள், கைக்கு பிரேஸ் லெட் என்று அனைத்தையும், சிறு சிறு இணைப்புச் சங்கிலிகள் வரை, இரண்டு மூன்று செட்கள், துல்லியமாக வடிவமைப்பதில் முழுக் கவனத்துடன் ஈடுபட்டு, கிட்டத் தட்ட முடித்தும் வைத்தாள்!

இன்னும், அடிப்படையான தங்கப் பின்னணியில், ஜாதிச் கற்களின் பிடிப்புக்குச் சில சிறு அமைப்புகளே பாக்கி!

இருக்கட்டும்! முழுதாக முடித்த பிறகு, செல்வநாதன் இதைப் பார்க்கட்டும்! பார்த்துவிட்டு, அவளுக்கு இன்னமும் பயிற்சி தேவைதானா என்று, அவனே சொல்லட்டும்!

வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாகச் செல்வநாதனின் முகம் மலருவதைக் கற்பனை செய்தபடியே வேலை செய்தவள், நேர் எதிரான முக பாவனையுடன், அவன் தனக்கு ஓர் அதிர்ச்சியை அளிக்கக் கூடும் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை!

ஆனால், எதிர்பாராதது நடப்பதுதான் வாழ்க்கை என்பார்கள்!

அப்படித்தான் சாதனியின் வாழ்விலும் நடந்தது!

ஒரு நாள் பகல் முழுவதும் தீவிரமாக வேலை செய்து, ஒரு டிசைனைக் கடைசி இணைப்பு வரை, நுணுக்கமாகவும், துல்லியமாகவும் வரைந்து, குறிப்புகளையும் எழுதி முடித்து, எடுத்து பத்திரப்படுத்திவிட்டு, மும்முரமாக வேலை செய்த

களைப்புத் தீரக் குளித்து, உடை மாற்றிக் கொண்டு, அன்றையப் பத்திரிகையில் சுடோக்கு, குறுக்கெழுத்துப் போட்டி முதலியவற்றைச் செய்தபடி சாதனி இலகுவாகப் பொழுது போக்கிக்கொண்டு இருந்தபோது, வெகு வேகமாக ஓட்டி வந்த காரை யாரோ சட்டென பிரேக் போட்டு நிறுத்தும் ஒலி 'கிறீச்'செனப் பலமாகக் கேட்டது!

காரைச் சற்று நிதானமாக ஓட்டி, நிதானமாக நிறுத்துவ தற்கு என்ன, நல்ல வேளையாக மோதல் ஒலியோ, அலறல் சத்தமோ கேட்கவில்லை என்று எண்ணியவாறு சாதனி தன் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தால், வேகமான காலடிகளுடன், செல்வநாதன் அவள் முன்னே வந்து நின்றான்.

அன்றையப் பூங்கா சமாதானத்துக்குப் பிறகு, செல்வ நாதனும் சாதனியும் ஒருதரம் சந்தித்திருந்தார்கள். இருமுறை டெலிபோனில் பேசியிருந்தார்கள்!

முக்கியமான விஷயங்களைத் தொடராமல், அப்படி எதுவும் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமலே, வெகு நேரம் சுவாரசியமாகப் பேசிக்கொள்ள, இருவராலும் முடிந்தது!

பேசியதை நினைத்து ரசிக்கவும் முடிந்தது!

அடுத்த சந்திப்பு எப்போது என்று ஆவலாக எதிர்நோக்கி இருக்கையில், திடுமென அவன் வந்து நிற்கவும், சாதனிக்கு ஒரே ஆச்சரியமாகிப் போயிற்று!

பொதுவாக ஆண்கள் அங்கே வந்து போவது, அங்கே தங்கியிருக்கும் பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை என்று, வீட்டுக்காரர்கள் அதை ஊக்குவிப்பது இல்லை! அங்கே தங்கியிருந்த மூன்று பெண்களுமே, அது தங்களுக்கும் நல்லதே என்று உணர்ந்து, இயன்றவரை அதன்படி நடந்தும்

வருவதைச் சாதனி, செல்வநாதனிடம் சொல்லியும் இருந்தாள்.

எனவே “என்ன செல்வா, திடீரென இங்கே...” என்று ஆச்சரியத்தோடு விசாரிக்கத் தொடங்கியவள், அவன் முகத்தைப் பார்த்ததும் பாதியில் நிறுத்தி, “என்ன செல்வா?” என்று கவலையுடன் கேட்டாள்!

“என்னவா?” என்று கேட்டவனின் பார்வையில் அனல் பறந்தது! “ஆகா! எதுவுமே அறியாதவளைப் போல, என்ன ஒரு பார்வை! என்ன ஒரு கேள்வி? செய்வதெல்லாம் திருட்டும், ஃபோர்ஜியும்! தோற்றம் மட்டும்... ஆமாம், இந்தப் பச்சைப் பிள்ளை நடிப்புக்கெல்லாம், யாரிடம் பயிற்சி எடுத்தாய்? உன் தாய், டி.வி. சீரியல் எடுக்கிறாளே, அந்தப் புவனேசுவரி அம்மையாரிடமா?” என்று, ஆத்திரத்துடன் கேட்டான் அவன்.

அவளுடைய தாயார் புவனேசுவரி என்று செல்வா வக்குத் தெரிந்து போயிருக்கிறது!

ஆனால், அதில் பெரிய குற்றம் என்ன இருக்கிறது?

இன்னார் என்று பெயரைச் சொல்லா விட்டாலும், தாயார் சின்னத்திரையில் படமெடுப்பதில் முழுமையாக ஈடுபட்டிருப்பவள் என்று அவனிடம்தான், ஏற்கனவே சாதனி சொல்லியிருக்கிறாளே! அது போட்டி மிக்க தொழில் என்பதால், குடும்பத்தைக் கவனிக்க, அன்னைக்கு நேரம் இல்லை என்றும் ஒரே ஒரு தரம், தாயின் பேச்செடுத்து, அவனிடம், அவள் சொல்லியிருக்கிறாள்!

படப்பிடிப்புத் தொழிலில் இருக்கும் ஒருத்தியுடைய மகளாக இருப்பது தப்பு என்று, இந்தக் காலத்தில் யாரும்

சொல்ல மாட்டார்கள்! இவனுக்கும், அது போலக் குறுகிய புத்தி கிடையாது!

“அதில் தீவிரமாக உழைத்ததில், அவர்களுக்கு உன்னைக் கவனிக்க நேரமில்லாது போயிற்று போல!” என்று சற்றுப் பரிவாக அவனே கூறினானே!

எனவே, இது வேறு விஷயம்!

ஏதோ திருட்டு, ஃபோர்ஜரி என்கிறானே!

பின்னதைப் பெரிதுபடுத்த வேண்டாம் என்பதும், அன்று அவனே, சொன்னது!

அதற்கு மேல், அது என்ன திருட்டு?

“நீங்கள் சொல்வது எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, செல்வா!” என்று அவனை நேராகப் பார்த்துக் கேட்டாள் சாதனி!

அவனது கொதிப்பு கூடிற்றே தவிர, குறைவதாக இல்லை!

அந்தக் கொதிப்பில், “நடிப்பு போதும்!” என்றேனே என்று சீறினான்! “சொல்லு, நான்தான், உனக்கு உதவி செய்கிறேன் என்று சொன்னேனே! அதில் நம்பிக்கை இல்லையா? ‘தான் திருடி, பிறரை நம்பான்’ என்று அன்று என்னிடம் சொன்னாயே! இப்போது, உன்னைப் போலப் பொய், புளுகுகளில் உழல்கிறவனாக என்னையும் எண்ணிவிட்டாயா? அதனால் தான் இந்தத் திருட்டா? எவ்வளவு கீழ்த்தரம்! திருடி, பொய் சொல்லி, கள்ளக் கையெழுத்துக்காரி! சீ, சீ, சீ!”

சாதனியின் பொறுமையும் தீர்ந்தது!

அவன் ‘சீ’ என்று சொல்ல அவன் என்ன நாயா?

தன் முழு உயரத்துக்கும் நிமிர்ந்து, “இன்னமும், நீங்கள் சொல்ல வந்தது என்ன என்று எனக்குத் தெளிவுபடுத்தவே

இல்லை, மிஸ்டர் செல்வநாதன்!” என்றாள் அவள் அமர்த்தலாக!

“ஆகா! இதில் ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை! திருட்டுத் திட்டம் உள்பட, இதெல்லாம் உன் அம்மாவின் டைரக்ஷனாக்கும்!” என்றான் இளக்காரமாக அவன்!

பெற்றவளிடம், சாதனிக் கு எத்தனையோ மனத் தாங்கல்கள்! ஆனால், செல்வநாதன் தாயை இளக்காரம் செய்வதைத் தாங்க முடியாமல், “என் அம்மாவைப் பற்றி, நீங்கள் பேச வேண்டாம்! வந்த விஷயத்தை மட்டும் சொன்னால் போதும்!” என்றாள் ஆத்திரத்தில் குரல் நடுங்க! “அப்படிச் சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்றால், வந்த வழியே, திரும்பியும் போகலாம்!” என்று வாயில் வழியைக் கையால் காட்டினாள்.

கையால் வழியைக் காட்டுகையில், மாடிப்படி ஓரமாக, வீட்டுக்காரரும், அவருடைய மனைவியும் நின்று, இவர்களது பேச்சைக் கவனிப்பது தெரிய, சாதனியின் முகம் கன்றியது!

இவ்வளவு நாள், அவளைப் பற்றி, ஒரு குற்றம் சொல்ல வாய்ப்பு இருந்ததில்லை! அந்த அளவு கௌரவமாக வாழ்ந்துவிட்டு, இப்போது...

“அப்படிப் போய்விட்டால் ஒன்றும், அறியாத சிறுமியைப் போன்ற பொய்த் தோற்றத்தோடு, இங்கே நிம்மதியாக இருக்கலாம் என்று பார்த்தாயா? அது நடக்காது!” என்று ஆத்திரத்துடன் உரைத்தவன், அவனது பாண்ட் பாக்கெட்டினுள் கையை விட்டு, சின்னதாக மடிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பத்திரிகையை எடுத்துப் பிரித்து, அவள் முன்னை விரித்துக் காட்டினான்.

“இது என்ன?”

புதிதாகத் தொடங்க இருக்கும் ஒரு டி.வி. தொடரின், அரைப்பக்க விளம்பரம் அது!

இயக்கம் புவனேசுவரி என்றிருந்ததைப் பார்க்கையில், ஒரு புறம் வருத்தமாக இருந்த போதும், சாதனக்கு உள்ளூரப் பெருமையும் தலை காட்டிற்று!

எப்படியும், தாயார் சாதித்துக் காட்டியதின் அடையாளம் தானே!

“புது சீரியல் ஒன்றின் விளம்பரம்! என் அம்மா இயக்குவது!” என்றாள் மரத்த குரலில்!

“அவ்வளவுதானா?” என்றான் நம்பாத குரலில், அவன்.

“வேறென்ன?” என்று விளம்பரத்தை மீண்டும் கூர்ந்து நோக்கியவளின் கண்கள் அகன்றன!

அவளது டிசைன்! கழுத்தைச் சுற்றிலும் சங்கிலி போல வளைந்து வரும் நீளக் காம்புகளுடன், நடுவில் இரட்டைச் சம்பங்கிப் பூக்களை வடிவமைத்தது!

படிப்பு முடிந்து பட்டம் பெற்றதும், முதல் முதலாக வடிவமைத்து, பெற்றவளுக்கு என்று ஆசையாகப் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்து, தாய்க்கு அவள் பரிசாகக் கொடுத்தது!

அதைத்தான், அந்தத் தொடரில் நடிக்கும் நடிகைகளுள் ஒருத்தி அணிந்திருந்தாள்.

புவனேசுவரியின் படமும் அதில் இருந்தது.

பரிசாகக் கொடுத்தவளின் பாசத்தின் மதிப்பை உணர்ந்து, தாயே அணிந்திருந்தால், சாதனக்கு எவ்வளவோ மகிழ்ச்சியாக இருந்திருக்கும்!

ஆனால், வேறு யாரோ ஒருத்தி அணிவதற்கு கொடுத்திருந்து, என்னவோ, பெற்றவள் தன்னையே உதறித் தள்ளி விட்டது போல, சாதனிக் கு உள்ளே வலித்தது!

எப்போதோ உதறிவிட்டவள்தான்! என்றாலும் வேதனை யாகத்தான் இருந்தது!

அங்கே, பெற்றவள்! இங்கே இவள்!

இருவருக்கும், அவரவர் இஷ்டத்துக்கு உதைத்துப் பந்தாட, அவள்தான் கிடைத்தாளா?

அவளது முகவாட்டத்தைக் கவனித்து, “என்ன, அடையாளம் தெரிகிறது போல!” என்று குத்தல் போலக் கேட்டான் செல்வநாதன்.

தாயைப் பற்றிய வருத்தத்தில், அந்தக் குத்தல் மனதில் பதியாமல், “இம். நான் செய்து கொடுத்தது! என் முதல் டிசைன்!” என்றாள் அவள்.

“என்னது? உன் டிசைனா? என்னிடமே சொல்கிறாயா? ஒன்றைத் திருடிக் கொண்டு போய் விட்டால், அது உன்னதாகி விடுமா? என்ன துணிச்சல்?” என்று உறுமினான் அவன்.

ஒன்றும் புரியாமல், “என்ன உளறுகிறீர்கள்? என் டிசைனை, நான் ஏன் திருட வேண்டும்?” என்று கேட்டாள் சாதனி.

“திரும்பத் திரும்ப உன் டிசைன் என்றால், அடித்துப் பல்லைக் கழற்றி விடுவேன்!” என்றவனின் கை முஷ்டிகள் இறுகுவதைக் கண்ட சாதனி, ரொம்பவே குழம்பிப் போனாள்!

அப்படி ஒன்றும் ஒரு பெண்ணை அடிக்கிற அளவு அவன் காட்டுமிராண்டி அல்ல என்று தெரிந்திருந்தாலும், அவனது கோபமும், பேச்சும், அவளுக்கு ஒன்றும் புரியாமல், மனம் கலங்கியது.

அத்தோடு, தூர நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த வீட்டு உரிமையாளரும், அவருடைய மனைவியும் அவர்களை நோக்கி வரவும், செய்வது அறியாது, சாதனி ஒரு கணம் திணறினாள்.

அவளுக்கு உதவலாம் என்றுதான் வருகிறார்கள். ஆனால்...

சட்டென முடிவெடுத்து, “இதோ பாருங்கள், இங்கே எதுவும் வேண்டாம். எதுவானாலும் வெளியே போய்ப் பேசுவோம்!” என்று செல்வநாதனிடம் உரைத்துவிட்டு, வீட்டுக்காரரிடம், “பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை, அங்கிள். விஷயம் புரியாமல், ஒரு சின்னச் சிக்கல்! தெளிவுபடுத்தி விட்டு வந்துவிடுகிறேன்!” என்றவள், அவளது அறையின் உள்ளே போய்க் கைப்பையை எடுத்து வந்து, “என்ன போவோமா?” என்று மீண்டும் செல்வநாதன் பக்கம் திரும்பிக் கேட்டாள்.

அவனும், அதற்குள் சுதாரித்திருந்தான்.

இந்த இடத்தில் அவன் நினைத்த அளவு வெளிப்படையாகப் பேசுவது கடினம் என்பது அவனுக்கும் புரிந்தது!

ஆனால் இந்த முறை, அவன் அவளைச் சுமமா விடுவதாகவும் இல்லை! இந்தப் பிழைக்கு, அவள் தண்டனை அனுபவித்தே ஆக வேண்டும்!

இப்போதே, அவன் காவல் துறையின் உதவியை நாடியிருக்க வேண்டியவன்தான்! ஆனால், அதற்கு முன், அவளால் ஏற்பட இருக்கும் பாதிப்பு எவ்வளவு என்று அறிந்துகொள்வது நல்லது என்பது, அவனது தாமதத்தின் ஒரு காரணம்!

அடுத்த காரணத்துக்காக, அவனுக்குத் தன்மீதே கோபம் தான்! ஆனால், நூற்றிலொரு வாய்ப்பாக, இந்தப் பிழைக்கு அவளால் சமாதானம் சொல்ல முடியுமோ என்ற சந்தேகம்!

அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை என்று நன்கு அறிந்திருந்ததால், இவள் மேல் ஏற்பட்டிருக்கும் ஏதோ ஓர் இளக்கத்தில், இப்படியொரு நொண்டிச் சாக்கை வைத்துக் கொண்டு நிபாயமான போலீஸ் நடவடிக்கையைத் தள்ளிப் போடுகிறோமே என்ற ஆத்திரம், அவளது துரோகத்தினால் ஏற்பட்ட கோபம், அவளது குற்றத்தினால் ஏற்பட இருக்கும் இழப்பு எல்லாமாகச் சேர்ந்து, செல்வநாதன் தீப்பிழம்பாக இருந்தான்!

அது புரியாமல், ஆள் நடமாட்டம் அதிகம் இல்லாத ஓர் இடத்தில் அவன் காரை நிறுத்தவும், அவன் புறம் திரும்பி, “இப்போது சொல்லுங்கள், என்ன விஷயம்?” என்று ஒன்றுமே அறியாதவளைப் போன்று, அவனிடமே விவரம் கேட்டாள் சாதனி!

கண்மண் தெரியாமல் பொங்கிய சினத்தில், அவளது கழுத்தைப் பிடித்து நெறித்து விடுவோமோ என்ற பயத்தில், கைகளோடு கண்களையும் இறுக மூடிக் கொண்டு, அசையாமல், அமர்ந்திருந்தான், செல்வநாதன்!

10

மாலை மயங்கி வந்த நேரம்தான். என்றாலும், வெய்யில் மறைந்திருந்ததே தவிர, இன்னமும் இருள் பரவவில்லை.

எனவே, செல்வநாதனின் இறுகிய தோற்றம் நன்கு தெரியவே, சாதனியும் சற்றுத் திகைத்தாள்.

இது, ஏதோ பெரிய விஷயம் என்று புரிந்தது! ஆனால், என்ன விஷயம் என்று, இன்னமும் அவளுக்கு சரிவரப் புரியவில்லை!

ஃபோர்ஜரி என்று அவன் நினைத்ததையே, ஒதுக்கிவிட்டுப் பழகுகிறவன்! இவன், இவ்வளவு ஆத்திரம் கொள்ள, என்ன நடந்திருக்கும்?

திருட்டு, திருடி என்கிறானே! என்ன திருட்டுப் போயிற்று? அதற்கும், அவளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சப் போடுவது போல, அந்தப் படம் வேறு!

அதைக்காட்டி வேறு, ஆத்திரம்!

இப்போது, கோபத்தில் குமுறிக் கொண்டிருப்பது போல, இது வேறு தோற்றம்!

ஆனால், என்ன என்று சொன்னால்தானே, அவளுக்கும் புரியும்? ஒன்றும் தெளிவாகச் சொல்லாமலே, கோபம், கோபம் என்றால்? எதையும் கேட்டால், இன்னமும் எகிறுகிறான்!

சாதனியின் பொறுமை தீர்ந்து கொண்டு இருந்தது!

இன்னும் ஒரு தடவை கேட்பது, அதற்கு ஒழுங்காகப் பதில் வராவிட்டால், இறங்கிப் போய்விட வேண்டியதுதான் என்று அவள் தீர்மானித்தபோது, ஒரு நீண்ட மூச்சை வெளியேற்றிவிட்டு, செல்வநாதனே பேசினான்.

“பார் சாதனி, நான் உன்னிடம் முன்பே சொன்னதுதான்! வெற்றி அடைவதுதான் முக்கியம். அதற்காக சில தப்பு

களைச் செய்வது தப்பில்லை என்பது உன் எண்ணம்! ஆனால், அதற்கும் எல்லை இருக்கிறது! இப்போது, நீ அந்த எல்லையை மீறி விட்டாய்! இதற்குத் தண்டனை அனுபவித்தால் ஒழிய இந்த புத்தி மாறாது. அதனால்...”

“அப்படி எல்லையை மீறி, நான் என்ன செய்தேன் என்கிறீர்கள்?” என்று, அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, விவரம் கேட்டாள் சாதனி.

“வேண்டாம். சாது மாதிரி நடிக்காதே! அப்புறம்...” என்று அவன் எச்சரிக்கையில், “முதலில், நான் என்ன செய்தேன் என்று சொல்லுங்கள்!” என்று மீண்டும் குறுக்கிட்டாள் அவள்.

வெறுப்புடன் அவளை வெறித்துவிட்டு, “என் டிசைனைத் திருடியிருக்கிறாய்!” என்றான் அவன். “திருடி, நகையாகவே செய்து கொடுத்திருக்கிறாய்!”

ஐயத்துடன் நோக்கி, “எந்த டிசைன்?” என்று, அவள் விசாரித்தாள்.

“அது வேறு சொல்ல வேண்டுமா? பத்திரிகையில் பார்த்தாயே! அதுதான்!”

சாதனியின் சந்தேகம் தீர்ந்தது! அவளது வடிவமைப்பைத் தான் தனதென்று உரிமை கொண்டாடுகிறான்! அந்த டிசைனைத் தன்னது என்று செல்வநாதன் கூறியது அவளுக்குப் பெரும் திகைப்பூட்டியது!

இது எப்படி சாத்தியம்?!

ஒருவேளை, அவர்கள் இருவருக்கும் நிறைய ஒத்த மனப்போக்கு என்று சாதனி எண்ணியிருக்கிறான்! அதே போல, இருவருக்குமே ஒரே சமயத்தில், ஒரே விதமான கற்பனை தோன்றியிருக்குமா?

ஆனாலும், முழுக்க முழுக்க ஒரே மாதிரி என்றால், அது நடக்கக் கூடிய காரியமா?

தொடர்ந்த அவனது பேச்சும், அது, அப்படி இல்லை என்றது!

“அந்த ஒரு டிசைனை மட்டும்தான் நகையாகச் செய்தாயா? அத்தோடு சேர்ந்த அத்தனையையுமா? எதையெதை, யாருக்கு விற்றாய்? ஒரு நிறுவனத்தின் வடிவமைப்புகளைத் திருடுவது பெரிய குற்றம் என்று தெரியும்தானே? அதுவும், எந்த மாதிரி நேரத்தில்? ‘பூமித் தாயின் ஆபரண மழை’ என்ற தலைப்பில் பூவும், இலையுமாக அந்த டிசைன்களைப் புதிய வடிவமைப்புகள் என்று, நான் வரிசையாக விளம்பரம் செய்ய இருக்கும் இப்போது! கண்காட்சி வேறு நடக்கப் போகிறது! என் வடிவமைப்புகள் ஏற்கனவே நகைகள் ஆக்கப்பட்ட பழைய டிசைன்கள் என்று வெளியே தெரிந்தால், ‘தோகை’யின் மதிப்பே மண்ணாகி விடாதா? எனவே...”

அவளது தலைப்பும், கிட்டத்தட்ட இதை ஒட்டியதுதான்! ‘பொன்னகை பொழியும் பூமியன்னை’ என்று வைத்திருந்தாள்! அதே, பூவும் இலையுமாக!

“.... இந்தச் சமயத்தில், இதைத் திருடியதற்காக, உன்னை நிச்சயமாகப் போலீசில் ஒப்படைத்தே தீர வேண்டும்!” என்று முடித்தான் செல்வநாதன்!

நியாயமற்று போலீசில் மாட்டிக் கேவலப்பட்டே தீர வேண்டும் என்பது, அவளது தலைவிதியா? இது என்ன அநியாயம்! கடவுளே!

ஆனால் இது, எப்படி நடந்திருக்கும்? இவன்... நேர்மை உள்ளானாக நடிக்கும், இந்தச் செல்வநாதன் என்ன மாதிரி ஆள்? பார்த்தால், இவனல்லவா திருடனாகத் தெரிகிறான்!

அவளது டிசைன்களை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, அவளுக்கே திருடிப் பட்டம் கட்டுகிறான்!

அவனுக்கு இருக்கும் பணத்துக்கும், செல்வாக்குக்கும் அவளை மாட்டியே வைத்துவிடுவானா? கேவலப்பட்டுச் சிறையில் கிடக்கப் போகிறாளா?

உள்ளூரத் தலை தூக்கிய பயத்தோடு, முழுதாக ஏமாந்து விட்ட உணர்ச்சியும் சேர்ந்து, அவளை மூச்சு முட்ட வைத்தது!

சமாளித்துக்கொண்டு, “உங்...” என்று தொடங்கியவளுக்கு, உங்கள் டிசைன் என்று சும்மா சொல்லக்கூடப் பிடிக்காமல், “அந்த டிசைன்களை நான் எப்படித் திருடியிருக்கக் கூடும் என்கிறீர்கள்? இப்படிக் கண்காட்சி, தொடர் விளம்பரம் எல்லாம் செய்யப் போகிறவர், வருகிறவர், போகிறவர் எல்லாம் திருடிச் செல்ல வசதியாக, அவைகளை வெளியே போட்டு வைத்திருந்தீர்கள் போல!” என்றாள், குரலில் இளக்காரத்தைக் காட்டி!

“கிண்டலா? உன் மட்டமான ஃபைலைத் திருப்பிப் பெற வந்தாயே! அப்போது, எங்கள் டிசைனர் அறையில், அவள் வரவுக்காகக் காத்திருக்கிற பாவனையில், அவளது மேஜையில் இருந்த என் டிசைன்களை, நீ திருடவில்லை!...”

“கடவுளே!” என்று திகைத்தாள் சாதனி!

அந்த சரோ! ஓரமாய் மறைந்தாற்போல நின்று பார்த்தாளே!

ஒட்டு மொத்தமாக, நிறுவனத்தில் அத்தனை பேரும், கூட்டுக் கள்ளர்களா? திறமையுள்ள புது முயற்சியாளர்களின் ஃபைலை இப்படி வாங்கி வைத்துக் கொள்வது போல! எப்படியாவது, ஒரு நாள் வைத்திருந்து, நல்ல ஐடியாக் களைத் திருடிக்கொண்டு, மறுநாள் மட்டம் என்று திருப்பிக் கொடுத்து விடுவது!

இவ்வளவு பெரிய நிறுவனத்துடன் எப்படி மோதுவது என்று பயந்து, எல்லோரும் விலகிப் போயிருப்பார்கள்!

ஆனால், இவனுமா, இப்படி?!

இருக்கட்டும்! இந்தச் சாதனி வேறு மாதிரி என்று, இவன் நன்றாகப் பட்டுத் தெரிந்து கொள்ளட்டும்!

ஆத்திரத்துடன் கைப்பையைத் திறந்து செல்லை எடுக்கும்போதே, சாதனியின் மனம் சோர்ந்தது!

அந்த டிசைன்கள் அவளுடையவையே என்பதற்கு, என்ன சான்று இருக்கிறது?

அவனானால், ஹால் மார்க் முத்திரை, பேடன்ட் உரிமை எல்லாம் வாங்கி கையெழுத்திட்டு, பத்திரமாக வைத்திருப்பேன்! அதற்குத் தேவையான அவகாசம் இல்லாவிட்டாலும், குறைந்த பட்சம் விண்ணப்பமாவது செய்திருப்பான்!

போலீசுக்கு அதுதானே வேண்டும்?

சோர்வுடன், செல்லை வெளியே எடுக்காமலேயே கைப்பையை அவள் மூடப் போனபோது, அவனது கரம் நீண்டு அந்த செல்லைப் பற்றியது!

“இது போட்டோ எடுக்கும் வசதி உள்ளதுதானே? இதைக் கொண்டு போட்டோ எடுத்துதானே, என் டிசைன்களைத் திருடிக் கொண்டு போனாய்?” என்று செல்லைச் சோதித்தான்.

போட்டோ!

சட்டெனச் சாதனிக்கு நினைவு வந்தது!

அன்று, அவளுடைய தாயாருக்குச் சம்பங்கிப் பூ டிசைன் நெக்லசை, சாதனி பரிசளித்தபோது, அதை போட்டோ

எடுத்தார்கள்! அது, புவனேசுவரியின் முந்திய தொடரின் நிறைவுப் பகுதியை முடித்த நாள்! புவனேசுவரி அந்த கழுத்தணியை அணிந்தபடி, முக்கியக் குழுவினரோடு நின்று எடுத்த படம், மறுநாள் பத்திரிகையில்கூட வந்தது!

பத்திரிகையில் அன்றையத் தேதி இருக்கும்!

ஆஹா! எவ்வளவு அருமையான சான்று, அவளிடம் இருக்கிறது!

சற்று நேரமாக அவளை அலைக்கழித்த அச்சம், கலக்கம் எல்லாம் மறைய, அலட்சியமாகச் செல்வநாதனைப் பார்த்தாள்!

“போலீசில் எப்போது புகார் பண்ணப் போகிறீர்கள்?”

“தைரியமாகப் பேசுகிறாய்?”

“ஆமாம்! உங்கள் வண்டவாளத்தைத் தண்டவாளம் ஏற்றப் போகிறவளுக்குத் தைரியம் இருந்துதானே, ஆக வேண்டும்! பணமும் செல்வாக்கும் உங்கள் பக்கம் இருப்பதால், என்னைப் போல எத்தனை புதிய வடிவமைப்பாளர்களின் டிசைன்களைத் திருடி ஏப்பம் விட்டீர்களோ? ஃபைலை வாங்கி, டிசைன்களைத் திருடிவிட்டு, மட்டம் என்று திருப்பிக் கொடுப்பதா? இத்தோடு, அதற்கு முடிவு கட்டுகிறேன்!” என்று அறிவித்தவளை, ஆத்திரத்துடன் பார்த்தான் அவன்.

“நீ.. நீ என்னையே திருடன் என்கிறாயா? உன்னைப் போலீசில் ஒப்படைத்தே தீரவேண்டும்!” என்று கொதித்தான் செல்வநாதன்!

“தாராளமாகச் செய்யுங்கள்! அதற்கு, நானும் தயார்தான்” என்று, இன்னமும் அவன் கையில் இருந்த, தன் செல்லைப்

பிடுங்கி, எண்களை அழுத்தினாள். “ஹலோ, லாயர் லட்சுமிபதியின் வீடா? அவர் சிங்கப்பூரில் இருந்து வந்து விட்டாரா? நாளன்னறா? வந்ததும் எனக்கு போன் பண்ணச் சொல்லுகிறீர்களா? பெயர் சாதனி! சாதனி என்றாலே அவருக்குத் தெரியும்!” என்று பேச்சை முடித்துவிட்டு, செல்லைப் பைக்குள் வைத்தாள் சாதனி.

தனசேகரன், மகள் மீது கட்டியிருந்த வைப்பு நிதிக் கணக்கு களைக் கையாள்பவர் வக்கீல் லட்சுமிபதிதான். அவருடைய குடும்பத்துக்கே, அவளிடம் பிரியம் உண்டு! தனசேகரனுடைய மகள் சாதனி என்றே தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ள லாமா என்று ஒரு சின்னத் தூண்டுதல் அவளுக்கு வரத்தான் செய்தது! ஆனால், செல்வநாதன் எச்சரிக்கையாகி விடக் கூடாது என்று தோன்றவே, வெறுமனே, பெயரை மட்டும் தெரிவித்தாள்.

அவன் வேறு யோசனையோடு, அவளை ஒரு மாதிரிப் பார்த்து, “சிங்கப்பூர் சென்று வருகிற வக்கீலா? அவருக்குக் கட்டணம் வேறு மாதிரிக் கொடுப்பாயோ?” என்றான் உதா சீனமாக.

சட்டென விறைத்து, “மரியாதையோடு பேசுங்கள்!” என்று சீறினாள் சாதனி!

“கள்ளக் கையெழுத்துக்காரிக்கும் திருடிக்கும் மரியாதை வேறா?”

“ஏன்? திருடனுக்கும் மரியாதை கொடுத்து, நான் உங்களிடம் பேசவில்லையா?”

ஒரு வினாடி அமைதிக்குப் பின், “அதே கட்டுக் கதையைத் தொடரப் போகிறாயா? உனக்குத் திண்ணக்கம் அதிகம்

தான்!" என்றபோது, அவன் குரலில் ஏனோ சூடு குறைந்திருந்தது!

“நானும் அதையேதான் நினைத்தேன்! உங்களுக்குத் திமிர் அதிகம் என்று!” என்றவளின் குரலும் சற்றுத் தணிந்திருந்தது!

ஒரு பெருமூச்சுடன், “இதைச் சொல்ல எனக்குப் பிடிக்கவில்லைதான். ஆனால், ஒரேயடியாக உன்னை மாட்டி வைத்து, உன் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்க எனக்குப் பிரியம் இல்லை, சாதனி! குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்! திருடிய அந்த டிசைன்களில் எதையெதைப் பயன்படுத்திவிட்டாய் என்று மட்டும் சொல்லு! கண்காட்சியிலும், விளம்பரங்களிலும், அவைகளை நீக்கி விடுகிறேன். மற்றதைப் பயன்படுத்தவில்லை என்று வாக்குக் கொடுத்தால், போலீஸ் வரை போகாமல், உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்!” என்று அமர்ந்த குரலில் கூறினான் செல்வநாதன்.

வியப்பும் யோசனையுமாக, அவனைப் பார்த்தாள் சாதனி!

“இது சரி. யோசி. இப்படி நல்ல விதமாக யோசித்து, உண்மையை ஒத்துக்கொள்!”

“உண்மை... அதுதானே. புரியவில்லை! என் டிசைன்களை நீங்கள் திருடவில்லை என்றால், வேறு யாருக்கு அந்த வாய்ப்பு...” என்று யோசித்தபடியே மெதுவாகப் பேசியவள் சட்டென விழியகல, “அந்த சரோ! ஐயோ, அவள்தான் குற்றவாளி!” என்றாள் பரபரப்புடன்!

அலுப்புற்று, “இந்தக் கதையை நிறுத்த மாட்டாயா?” என்று எரிச்சல் பட்டான், செல்வநாதன் “சரோ தப்பானவள்

அல்ல! ஐந்து ஆண்டுகளாகத் 'தோகை'யில் பணி புரிகிறவள் அவள். அவள் தப்புச் செய்ய மாட்டாள் என்று எனக்குத் தெரியும்!"

சட்டெனச் சொன்னாள் அவள்.

"பதினாறு ஆண்டுகளாகப் பழகியும், சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாத நண்பரைப் போலவே, ஐந்து ஆண்டுகளாகப் பழகியும் இவளையும், உங்களுக்குத் தெரியாதிருக்கலாம்!"

"மை காட்! கடவுளே, எனக்குப் பொறுமையைக் கொடு!" என்றான் அவன்!

அவள் அசையாமல் அமர்ந்திருக்க, சீற்றத்துடன் சாதனியை நோக்கிய அவனது கண்கள் யோசனையாய் இடுங்கின!

நீண்ட ஒரு நிமிஷம் கழிந்த பின்னரும், நிமிர்ந்த நிலையில் அமர்ந்திருந்த சாதனியிடம் எந்த விதமான சலனமும் இல்லை!

ஒரு வேக மூச்சை வெளியிட்ட செல்வநாதன், கியரை மாற்றிக் காரைக் கிளப்பினான். ஓரப் பார்வையால் அவனை நோக்கிவிட்டு, "சரி. நீ சொல்வது உண்மை என்றால், ஈரோவுடன் நேருக்கு நேர் மோத, நீ தயாரா?" என்று கேட்டான்.

“நிச்சயமாய்!” என்றாள் சாதனி, தயக்கமே இல்லாமல்.

கார் சென்றது.

பயணத்தின் முடிவில் என்ன நடக்கக் கூடும் என்று, சாதனி யோசித்தாள்.

எப்படியும், எடுத்த எடுப்பில், சரோ குற்றத்தை ஒத்துக் கொள்ளப் போவது இல்லை! ஆனால், அவள் என்ன சொல்லி மறுக்கக் கூடும்?

அவளது ஒரே ஆயுதம், அவள் அறையில் தனியாக அமர்ந்திருந்த வேளையைப் பயன்படுத்தி, மேஜையில் கிடந்த டிசைன்களை, சாதனி திருடினாள் என்று கூறுவது மட்டும் தான்.

அந்த நேரத்தில், அவள் மறைந்திருந்து பார்த்ததை, நிச்சயமாக மறுப்பாள்! ஆனால், அசைக்க முடியாத ஆதாரம் இருக்கிறது எனும்போது?

அந்த இருமுறை சந்திப்புகளையும் நினைவுபடுத்திப் பார்க்கையில், அவள் திட மனம் கொண்டவளாகச் சாதனிக்குத் தோன்றவில்லை!

அலைபாயும் கண்களும், மகிழ்ச்சியற்ற முகமும்... அப்படி ஒன்றும், உறுதியைக் காட்டவில்லை!

கொஞ்சம் அடித்துப் பேசினால், தன்னிடம் இருக்கும் ஆதாரத்தைக் காட்டாமலே, சரோவை வழிக்குக் கொண்டு வந்து விடலாம்! முடிந்தவரை, அதற்குத்தான் முயற்சி செய்ய வேண்டும்!

ஏனெனில், இப்போது செல்வநாதனைப் பற்றியே அவளால் உறுதியாக நினைக்க முடியவில்லை! அவன்,

எதையோ மறைத்துச் செயல்படுவது போல ஓர் உறுத்தல், அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது!

அப்படி ஏதும் இருந்தால், அவளது பிரம்மாஸ்திரமாக, அந்தப் பத்திரிகைச் சான்று அப்படியே இருக்கட்டுமே!

உள்ளூர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தபின் சாதனி நிமிர்ந்து பார்த்தால், கார், நகரத்தின் மறு எல்லைப் பகுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது!

“தினமும், இவ்வளவு தூரத்தில் இருந்தா, உங்கள் சரோ அலுவலுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறாள்?” என்று, சாதனி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

அவள் சாதாரணமாகத்தான் கேட்டாள்.

ஆனால், “ஏன்? இவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து வரக்கூடாது என்று சட்டம் ஏதேனும் இருக்கிறதா?” என்று செல்வநாதன் குதர்க்கமாகக் கேட்கவும், வியந்து நோக்கிவிட்டு வாயை மூடிக் கொண்டாள் அவள்!

பேச்சுக் கொடுத்து, அவனை இளக்க முயற்சிப்பதாக எண்ணினானா, என்னவோ? எதற்கு வீணாக?

சற்று தூரம் சென்ற பிறகு, சற்றுத் தள்ளித் தள்ளி, ஆனால் வரிசையாக இருந்த பெரிய தனி வீடுகள் இருந்த பகுதி களுக்குள் கார் செல்லவும், சாதனிக்கு மீண்டும் வியப்பாக இருந்தது!

இப்படிப் பெரிய வீட்டிலா, சரோ வசிக்கிறாள்?

எப்படி முடிகிறது?

சும்மாவே ஆச்சரியம்! அத்தோடு, அந்த வீதியில் கடைசியில், வண்ண விளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த

வீட்டை நோக்கிச் செல்வநாதன் காரைச் செலுத்தவும், சாதனி பதறிப் போய்க் காரை நிறுத்தச் சொன்னாள்.

“ஐயோ நிறுத்துங்கள், செல்வநாதன்! அவர்கள் வீட்டில் ஏதோ விசேஷம் போல இருக்கிறதே, இப்போது வேண்டாம்! பிறகு பார்ப்போம்!” என்றாள் சாதனி!

அவள் சொன்னதற்காக அவன் காரை நிறுத்திவிட வில்லை! ஆனால், ஊர்வலம்போல, வேகம் மிகவும் குறைந்திருந்தது!

சுற்றிலும் இருள் சூழ்ந்துவிட்ட போதும், இந்த வீட்டிலிருந்து பாய்ந்த ஒளியில், செல்வநாதனின் விழிகள் பளபளப்பது, நன்றாகத் தெரிந்தது!

கடினமான விழிகளால், அவளை விசித்திரமாக நோக்கி, “பக்கத்தில் வந்ததும், பின் வாங்கப் பார்க்கிறாயா?” என்றான் அவன், ஏளனமாக!

தவிப்பான ஒரு கையசைவோடு, “பின் வாங்கவில்லை, செல்வநாதன்! நான் அதை அடியோடு விடச் சொல்ல வில்லை! இப்போது, சரோவின் வீட்டில் ஏதோ ஒரு விழா! விருந்தாளிகளோடு, குடும்பம் முழுவதும் கூடியிருக்கக் கூடும்! இப்போது போய், அவளைக் குற்றம் சாட்டிப் பேசி, அவர்கள் மத்தியில், அவளை அவமானப்படுத்துவதா? அதனால், என்ன என்ன நேருமோ? அவளது குடும்பமே பாதிக்கப்படலாம்! அதனால், பிறகு பார்ப்போம் என்றுதான் சொன்னேன்!” என்று சாதனி, தன் தயக்கத்துக்கு விளக்கம் கொடுத்தாள்!

விளக்கம், அவனுக்குப் புரியவும் இல்லை. அவள் பேச்சை, அவன் நம்பவும் இல்லை!

“உன் கருத்துப்படி, உன் டிசைன்களைத் திருடி, உன் வருங்காலத் தொழில் வாழ்வையே அழிக்க முயற்சிப்பவள், அவள்! அவள் யார் முன்னிலையில் அசிங்கப்பட்டால், உனக்கென்ன? அவளுக்காக நீ பரிந்து பேசுவது, உலக மகா அதிசயமாக நம்ப முடியாததாக இருக்கிறது!” என்று அசட்டையாகத் தோளைக் குலுக்கினான் அவன்!

“உலக அதிசயங்கள் எல்லாமே அப்படித்தான்! ஆனால், அவை எல்லாமே உண்மைகள்தானே?” என்றாள் அவள் பதிலுக்கு!

“பேச்சு பிரமாதம்! ஆனால், வெறும் வார்த்தை ஜாலத்தைக் கொண்டு, எதையும் சாதிக்கலாம் என்று எண்ணுவது முட்டாள்தனம்! அதை ஊடுருவிப் பார்த்து உண்மை அறிகிறவர்களும் இருப்பார்கள்! இப்போது தள்ளிப் போட முயற்சிப்பதிலும், எந்தப் பயனும் இல்லை!”

காரின் வேகம், மெதுவே அதிகரிக்கவும், சாதனி பதறினாள்.

அவனது கையைப் பற்றி, “வேண்டாம், செல்வா! எந்தப் பிறவியில், எத்தனை குடும்பங்களைச் சிதறடித்தேனோ! தாய், தந்தை இருவரும் இருந்தும், தனித்து நிற்கிறேன்! இப்போது, உற்றார், உறவினர் மத்தியில் சரோவின் குற்றத்தை வெளிப்படுத்தினால், அவளுக்கு எவ்வளவு அவமானமாக இருக்கும்! அதன் விளைவாக, அவளது குடும்ப வாழ்வே, அழிந்து போகக்கூடும்! வேண்டாம் செல்வா, திரும்பி விடுவோம்!” என்று கெஞ்சினாள்.

லேசான உதறலில், செல்வநாதன், தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டான். “அறிந்திராத எத்தனையோ பிறவிக்குப் போவானேன்? உப்பைத் தின்றால், தண்ணீர் குடித்தாக

வேண்டும் என்று, உடனடித் தீர்வே இருக்கிறது! தப்புச் செய்தால், தண்டனை அனுபவித்துத்தான் தீர் வேண்டும்! பலபேர் முன்னிலையில் அவமானப் பட்டால்தான், மறுபடியும் தப்பு செய்யத் துணிவு அவளுக்கு வராது. இனி, வரவும் கூடாது!" என்று சற்றும் இளக்கமற்ற குரலில் கூறியபடி, அலங்கரிக்கப்பட்ட வீட்டை அடுத்து, சுற்று மதில் மட்டும் கட்டியிருந்த பகுதிக்குள் காரைச் செலுத்தி, நிறுத்தினான்.

கார் நிறுத்துவதற்காக மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்ட பகுதி இது! சரியான முறையில் நிறுத்தினால், குறைந்த பட்சமாக நாற்பது கார்களைத் தாராளமாக நிறுத்தலாம்! இப்போதே, சுமார் இருபது கார்கள் நின்றன!

சரோவின் ஆடை, அணிமணிகளுக்கும், இதற்கும் எந்த வகையில் பொருத்தம்?

சுற்றிப் பார்த்துக் குழம்பி நின்றவளின் கையைப் பற்றி, அங்கே பழக்கப்பட்டவன் போல, அந்தக் கார் நிறுத்து மிடத்தின் பக்கவாட்டில் இருந்த கேட் வழியே, அழைத்துச் சென்றான் செல்வநாதன்.

ஓரளவு, இழுத்துச் சென்றான் என்றே சொல்லலாம்!

உயர்ந்து நின்ற வீடும், சுற்றிலும் காரோடும் பாதையும், தோட்டமும்... எல்லாமே, பணத்தின் செழுமையைப் பறை சாற்றின!

இது நிச்சயமாக, அந்த சரோவின் வீடு அல்ல!

என்னவோ என்று உணர்ந்து, கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றபடி, "இது, என்ன.. இது யார் வீடு, செல்வா?" என்று குழப்பத்துடன் கேட்டாள் சாதனி!

சற்று நேரமாகவே அவனது கண்களில் இருந்த பள பளப்பு, இன்னமும் கூடிற்று!

“அருமையான கேள்வி! ஆனால், அவசியமற்ற கேள்வியும் கூட! அதாவது, உன் அறிமுகக் கடிதம் உண்மையாக இருக்கும் பட்சத்தில்!”

செல்வநாதனின் குரலில் இருந்த ஏளனம், இளக்காரம் எதுவும் சாதனியின் மனதில் படவே இல்லை!

இது, அவளுடைய தந்தையின் வீடு! இங்கே, அவளுடைய சித்தி சுகந்தா இருப்பாள்! இன்று, இங்கே ஏதோ விழா வேறு!

இந்த நேரத்தில், இங்கே சாதனியை அவளுடைய சிறிய தாய் பார்த்துவிட்டால்... கடவுளே, எல்லாம், என்ன களேபரம் ஆகிவிடக் கூடும்!

அதற்கு முன் இங்கிருந்து சென்றுவிட வேண்டும் என்று சாதனி திரும்ப முயன்றால், அவள் கை, செல்வநாதனின் பிடியில் இருந்தது!

இந்த முயற்சி அவள் செய்யக்கூடும் என்று உணர்ந்தவன் போல, அவனது பிடி, இறுக்கமாகவும் இருந்தது!

“ஐயோ, விடுங்கள்! நான் உடனே இங்கிருந்து போக வேண்டும்...” என்று பதறியபடி, கையை விடுவித்துக் கொள்ள, அவள் மீண்டும் முயன்றாள்.

அவளது முயற்சியை எளிதாகச் சமாளித்தபடி, “போவதா?!” என்று பெரிதாக ஆச்சரியம் காட்டினான், செல்வநாதன். “உன் அருமைத் தகப்பனாரின் வீடு! ஆசைத் தங்கையின் பதினாறாவது பிறந்த நாள்! இனிய பதினாறு! இருந்து, அவளை வாழ்த்தி, முட்ட முட்ட விருந்து சாப்பிட்டு முடிக்காமல், எங்கேம்மா, போவது? ஊகும்! நடக்காதே! அதற்கு, நான் விடவே மாட்டேனே!” என்றவனின் முகமும்

குரலும் சட்டென மாறின. “இன்னொரு தரம், இப்படி ஏமாற்று வேலை செய்ய, உனக்குத் துணிச்சல் வரும்?”

செல்வநாதனின் திட்டம், சாதனிக்கு இப்போது புரிந்தது!

அவளைத் தண்டிப்பதாக நினைத்து, இந்த மடத்தனம் செய்திருக்கிறான்!

“சே, விடுங்கள்! உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரி...” என்று கையை உதறியபடி, அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, வேகமாக அருகில் வந்து, “என்ன சாதனி, இப்படி இங்கே வந்து நிற்கிறாய்?” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டார் தனசேகரன்.

“நான்தான், உன் சித்தியைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேனே! அதற்குப் பிறகும், என்னம்மா இப்படி, இங்கேயே வந்துவிட்டாய்?” என்று கவலையுடன் கேட்டவரின் கலக்கத்துடன் மனைவியைத் தேடி அலைந்தன.

“அப்பா, நான்.. நானாக இங்கே வரவில்லைப்பா! இது, உங்கள் வீடு என்றே, எனக்குத் தெரியாது! இதோ, இவர்தான், நான் உங்கள் மகள்தானா...” என்று தொடங்கியவள், தந்தையின் கலக்கத்தை உணர்ந்து, விளக்கத்தை விடுத்தாள். “நல்லவேளை! சித்தி இன்னும் என்னைப் பார்க்கவில்லைப்பா! நான் உடனே, இப்படியே இந்தப் பக்கமாகவே திரும்பிப் போய்விடுகிறேன்!” என்று திரும்பினாள்.

திகைத்து நின்ற செல்வநாதனின் பிடி, தானாகத் தளர்ந்திருக்கச் சட்டெனக் கையை உருவிக் கொண்டு, வந்த வழியே, வேகமாக நடந்தாள் அவள்!

“தனா அங்கிள், அப்படியானால் சாதனி மெய்யாகவே, உங்கள் மகள்தானா? உங்களை, அப்படி நினைத்துப்

பார்க்கக்கூட என்னால் முடியவில்லையே!” என்றான் செல்வநாதன்.

அவன் தவறாக நினைப்பது புரிந்து, அவசரமாகச் சொன்னார் அவர்! “சாதனி சட்டப்படியான என் முதல் மனைவிக்குப் பிறந்தவள். ஒத்துப் போகவில்லை! சுமார், இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே விவகாரத்தில் பிரிந்து விட்டோம்! செல்வா, ப்ளீஸ்ப்பா! இந்த நேரத்தில், சாதனி தனியாகப் போகிறாள். இங்கே உன் ஆன்ட்டி.. என்னால், வர முடியாதுப்பா! சாதனியைப் பத்திரமாக, அவள் இடத்துக்குக் கூட்டிப்போய் விட்டுவிடுகிறாயா? ப்ளீஸ்!” என்று கேட்டுக் கொண்டார் அவர்! “எல்லாம், நான் பிறகு விவரமாகக் கூறுகிறேன்!”

“இதோ அங்கிள்!” என்று, அவன் திரும்புகையில், “செல்வாண்ணா!” என்று பிறந்தநாள் கதாநாயகி ஓடி வந்தாள்!

“என்னண்ணா, இங்கேயே நின்று விட்டீர்கள்? அச்சோ, உங்களோடு வந்த, அந்த அக்கா எங்கே? ரொம்ப அழகு இல்லை? நீங்கள் வரும்போது, நான் அங்கே இருந்து பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்! பக்கத்தில் வந்து, அவர்களோடு பேச வேண்டும். இடுப்பு ஒல்லியாவதற்கு, முகம் பளபளப்பாக இருப்பதற்கு எல்லாம் ‘டிப்ஸ்’ கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தால், அந்த அறுவைசுதா ஆன்ட்டி வந்து பிடித்துக் கொண்டார்கள்! ஒரு வழியாக, ஆன்ட்டியை நைசாக ஒதுக்கிவிட்டு ஓடி வந்தால், அதற்குள், அந்த அக்காவைக் காணோமே!” என்று கலகலப்பாய்ப் பேசியவாறே மயூரி, கண்ணால் சாதனியைத் தேடியபோது, இரு ஆண்களுமே, சொல்வது அறியாது சில வினாடி திணறிப் போயினர்.

நல்லவேளை! சாதனியை, இவள் மட்டும் பார்த்தாள். இவளுடைய தாயார் பார்க்கவில்லை என்று தோன்றினாலும், இப்போது செல்வநாதன் கிளம்புவது எப்படி?

தனசேகரன் கவலையுடன் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்!

பெற்றவரின் தவிப்பு புரிய, “அது வந்து. அந்த அக்காவை உடனே வரச்சொல்லி, செல்லில் செய்தி வந்த தும்மா! என்ன அவசரமோ, பாவம்! உடனே காருக்குப் போய் விட்டாள். நான்தான், அவளை வீட்டில் கொண்டு போய் விடவேண்டும்! அப்பாவிடம் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தேன்! அவளை வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்து, அப்புறமாகப் பேசலாமா? வரட்டுமாடா? அவசரத்தில், உனக்கான பரிசைக்கூட, மறந்து, வந்துவிட்டேன். அதையும் எடுத்து வருகிறேன்! பை!” என்று பேசியவாறே தனசேகரனைக் குறிப்பாகப் பார்த்துவிட்டு, செல்வநாதன் வேகமாக வெளியேறினான்!

அவன் எண்ணியது போலவே, சாதனி அவனது கார் அருகே, அவன் வருகைக்காகக் காத்துக்கொண்டு நிற்கவில்லை!

நிற்பாள் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை!

அவள் ரோஷக்காரி! ரொம்பவே!

ஆனால், நகரத்தின் சந்தடியும் நடமாட்டமும் இல்லாத, இந்த தனிமைப் பகுதியில், இருட்டு வேளையில், அச்சமற்றுத் தன்னந்தனியே நடந்து செல்லும் அளவுக்கு, அவளுக்கு ரோஷம் இருக்கும் என்றும், அவன் நினைக்கவில்லை!

ஆனால், இருந்திருக்கிறது!

காரைக் கிளப்பி, சாதனியைத் தேடிச் செல்லும்போது, தன்னைத் தானே ஓங்கிக் குட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போன்ற உணர்வுதான் அவனுக்கு!

சாதனி பொய்யள்தான் என்று, அப்படி என்ன நிச்சயம், அவனுக்கு? அவனுக்குத் தெரியாதது என்று, ஒன்றுமே இருக்காது என்ற எண்ணம்!

பெரிதாகத் தொழில் நடத்துகிறோம் என்கிற திமிர்!

அதுதான் இப்படித் தன் முகத்தில், தானே கரியைப் பூசிக் கொண்டான்!

பொறுப்பற்றுக் கண்டபடி நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு சில காரர்களின் மீது உரசிவிடாமல், கவனத்துடன் கார் நிறுத்தும் இடத்தில் இருந்து வெளியேறித் தெருவீதிப் பகுதிக்கு வந்தவனுக்குக் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை, சாதனி தென்படாதது, சற்று அதிர்ச்சிதான்!

ஆனால், இது பொதுவாகக் குற்றங்கள் நடக்கும் பகுதி அல்ல!

வசிப்பவர்கள் எல்லோருமே வசதி படைத்தவர்கள் என்பதால், வீட்டுக்கு, வீதிக்கு என்று, அந்தக் குடியிருப்புப் பகுதியின் எல்லை வரை, காவலுக்குப் பக்காவாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது!

ஆனால், அந்த எல்லைக்கு மேல், எதுவும் சொல்வதற்கில்லை!

தன் கோபவெறி தந்த வேகத்தில், குடியிருப்பின் எல்லைக்கு மேலும், சாதனி எவ்வளவு தூரம் சென்றிருக்கிறாளோ!

இருபுறமும் உற்றுப் பார்த்தவாறே சென்ற செல்வநாதன் காரின் வேகத்தை அதிகரித்தான்!

குடியிருப்புப் பகுதியைக் கடந்து, இடப்புறம் திரும்பி, சென்னை மாநகரத்தை அடையும் பாதையில் விறுவிறென்று

விரைந்து சென்று கொண்டிருந்த பெண்ணுருவத்தைப் பார்த்த பிறகுதான், அவனுக்குச் சரியாக மூச்சு வந்தது எனலாம்.

அதே சமயம், மிஞ்சி, மிஞ்சிப் பதினைந்தே நிமிஷங்களில், இவ்வளவு தூரத்தைக் கடந்த அவளது கோபத்தின் அளவும், அவனுக்குப் புரிந்தது!

இனி அவளை மீண்டும் தன் காரில் ஏறவைக்க, அவன் பெரும் பாடுபட வேண்டியிருக்கும் என்பதும், இப்போது அவனுக்கு, மிக நன்றாகப் புரிந்தது!

செல்வநாதன் எண்ணியது போல, சாதனியின் உள்ளே கனன்ற கோபம்தான், அவளது கால்களுக்கு, அவ்வளவு வேகத்தைத் தந்தது எனலாம்!

பெற்ற தந்தையின் வீட்டிலிருந்து, அவருடைய மூத்த மகளான அவள், எந்த வித உரிமையும் இல்லாமல், ஒரு திருடியைப் போல யாருக்கும் முகம் காட்டாமல் ஓடிவர நேர்ந்தது, அவளை மிகவும் பாதித்திருந்தது!

அதுவும், அந்த வீட்டில் ஒரு விழா நடக்கும்போது!

செல்வநாதன் மட்டும், அவளை அங்கே அழைத்துப் போகாமல் இருந்திருந்தால், இந்த அவமானம் அவளுக்கு நேர்ந்திராதே!

ஆனால், செல்வநாதன், அவளை அங்கே அழைத்துப் போன காரணமே, அதுதானே?

அவளை அவமானப்படுத்துவது!

பெரிய நீதிபதியாய், அவளைப் பொய்யளாகத் தீர்மானித்து, அவளது பொய்யைப் பலர் அறிய வெளிப்படுத்தி, அவளைத் தண்டித்துத் திருதுகிறாணாம்! அந்த

அவமானம், அவளை வாழ்நாள் முழுவதும் தப்பு செய்ய விடாதாம்!

ஆனால், அவளைத் திருத்த, அவன் யார்?

சரோவை என்று எண்ண வைத்து, அவளை ஏமாற்றி... இந்த ஏமாற்று வேலைக்கு, அவனை யார் தண்டிப்பது?

யார் அவனைத் தண்டித்தாலும், தண்டிக்காவிட்டாலும், அவளைப் பொறுத்தவரை, இனி அவன் முகத்திலேயே விழிக்கக் கூடாது!

இதுவரை, அவனோடு பேசிப் பழகிய முட்டாள்தனம் போதும்!

முட்டாள்தனம்தான்! முதல் சந்திப்பிலேயே, என்ன ஏது என்று விசாரிக்கக் கூட இல்லாமல், அவள் மீது பெரிய குற்றம் சுமத்திய அவனோடு சகவாசம் வைத்துக் கொண்டது. மிகப் பெரிய முட்டாள்தனமேதான்!

அதற்கு, இந்தத் தண்டனை அவசியம்தான்!

எண்ணற்ற எண்ணங்கள் சீறிக்கொண்டு நெஞ்சக் கூட்டினுள் முட்டி மோத, அதன் வெளிப்பாடு கால்களுக்கு வேகத்தைத் தர, மின்னலாய் விரைந்து கொண்டிருந்த சாதனி, பின்னே வந்த காரை முதலில் கவனிக்கக் கூட இல்லை!

ஆனால், அந்தக் கார் அருகில் வந்ததும் வேகம் குறையவும், ஒரு கணம் துணுக்குற்றபோதும், உடனேயே அவளுக்குப் புரிந்து போயிற்று!

யார் முகத்திலேயே விழிக்கக் கூடாது என்று சற்று முன் எண்ணினாளோ, அவன்!

தந்தைக்காகவாவது, அவன் வந்துதானே ஆக வேண்டும்! நண்பருடைய மகள் என்று தெரிந்துவிட்ட பிறகு, எக்கேடும் கெட்டடும் என்று, விட்டுவிட முடியாதே!

எப்படியோ போகட்டும்., அவள் பின்னோடு காரில் ஊர் வலமாக வந்துதான் தீர்வேண்டும் என்றால், அது அவனது தலையெழுத்து, என்று எண்ணியவள் வேகத்தைச் சற்றும் குறைக்காமல் நடந்து போய்க் கொண்டே இருந்தாள்!

சாதனிக்கு இருந்த கோபம், மிக அதிகம். கிட்டத்தட்ட கொதி நிலை!

செல்வநாதன் என்னதான் கெஞ்சினாலும், அவனது காரில் ஏறுவது இல்லை என்பதில், அவள் பிடிவாதமாக இருந்தாள்.

எனவே, அவனது காரையோ, காரில் அவன் பின் தொடர் வதையோ, கண்ணால் கண்டதாகக் கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல், வேகம் குறையாமல், அவள் நடந்து கொண்டே இருந்தாள்!

அவனும், காரில் இருந்தபடி அவளோடு பேச முயற்சிக்க வில்லை!

மாறாகக் காரைச் சற்று தூரம் முன்னே செலுத்தி நிறுத்தி வைத்துவிட்டு இறங்கி வந்து, அவளோடு சேர்ந்து கொண்டான்.

சாதனியின் வேகத்துக்குச் சரியாக, அவளோடு இணைந்து நடந்த செல்வநாதன் முதல் வார்த்தையாக, அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

நில், காரில் ஏறு என்று சாதனி எதிர்பார்த்த எதையும் சொல்லாமல், “பதினாறு ஆண்டுகள், சாதனி! அந்தக் குடும்பத்தில் ஓர் அங்கம் போல, நான் அவர்களோடு பழகியிருக்கிறேன்! ஆனால், அந்தப் பதினாறுக்கு மேல் ஐந்தாறு ஆண்டுகள் தவிர, அதற்கு முன்பாக, சுமார் இருபத்தாறு ஆண்டு காலச் சரித்திரம் தனா அங்கிளுக்கு உண்டு என்பதை எண்ணிப் பாராது, நான் செய்த பெரும் குற்றம்! முதலில், அதற்காகத் தயவு பண்ணி, நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும், சாதனி!” என்று அவன் மன்னிப்புக் கேட்டபோது, அவளுக்கு அப்படி ஒன்றும் மனம் இளகி விடவில்லை!

தப்புச் செய்தாயல்லவா, எங்காவது நல்ல பாரையாகப் பார்த்துத் தலையை முட்டிக்கொள் என்று எண்ணியபடி, அவனது பேச்சுக் காதில் விழுந்த அடையாளமே இல்லாமல், சாதனி, தன் நடையைத் தொடர்ந்தாள்.

கூடவே நடந்தபடி, “ஆனால், அந்தக் குற்றம் நான் செய்ய, ஒரு காரணமும் இருக்கிறது, சாதனி! தப்புச் செய்து விட்டுப் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்க முயற்சிப்பதாகக் கருதாதே! அதற்காக, நான் இதைச் சொல்லவில்லை! ஆனால், அந்த ஆண்டுகளைப் பற்றிக் குறிப்பாகக்கூட, அந்த வீட்டில் யாரும் பேசி, நான் கேட்டது இல்லை! அருண் பிறந்ததில் இருந்துதான் வாழ்வே போல... அதனால், அப்படி ஒரு வாழ்வு பற்றிய எண்ணமே எனக்குத் தோன்றாது போயிற்றோ, என்னவோ! ஆனால், சாரிம்மா! அந்தத் திரையின் பின்னே, உனக்கு இப்படி ஓர் அநியாயம் நடந்திருப்பதை நினைத்தால், மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது!” என்றான் அவன்!

உனக்கு மட்டுமா என்று எண்ணியவளின் மனதில், பெற்றோருக்காக ஏங்கிய தருணங்கள் நினைவு வந்து தாக்கின!

ஆனால், இப்போது வருத்தம் தெரிவிக்கும் இவன் மட்டும் சும்மாவா இருந்தான்?

லேசாகச் செறுமி, குரலைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு, அவன் புறமாகத் திரும்பினாள் சாதனி. “அதெல்லாம் எப்போதோ, முடிந்து போன கதை! இப்போது எதற்கு, அனாவசியமாய்?” என்று ஒதுக்கியவள் தொடர்ந்து, “அத்தோடு, உங்கள் பங்குக்கு, நீங்கள் கல்லெறியவில்லையா, என்ன?” என்று அவனுக்கு நினைவுபடுத்தினாள்.

அப்போது, செல்வநாதன் நிறுத்தி வைத்திருந்த காரின் அருகே வந்திருந்தனர், அவர்கள்!

நினைவுபடுத்தியதோடு எல்லாம் முடிந்தது., இனி நீ காரிலேறிப் போகலாம் என்று சொல்லாமல் சொல்வது போலத் திரும்பி, மீண்டும் விறுவிறென்று வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அப்போதும், அவன், அவளை நிறுத்த முயற்சிக்காமல் கூடவே நடந்தான்.

“அந்தத் தப்புக்காகத்தான், உன்னிடம் மன்னிப்பை வேண்டுகிறேன், சாதனி! இது, வெறும் வாய் வார்த்தை அல்ல! மனம் உணர்ந்து கோருவது! என்னவோ, எனக்குத்தான் தெரியும் என்பது போல நான் செய்தது, உன்னை எவ்வளவு நோகடித்திருக்கும் என்று புரிந்து கேட்பது! அந்த நோவுக்குப் பரிகாரமாக...”

அவளது நோவைப் பற்றி, அவன் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம்! அவளது கால்களுக்கு, இந்த வேகம் எப்படி வந்தது என்று, இவனுக்கு என்ன தெரியும்?

கண்களின் படிந்த நீர்த்திரையைச் சூழ்ந்திருந்த இருள் மறைக்க, “பரிகாரம்தானே? இதற்கு மேலும் என்னைத்

தொல்லை செய்யாமல், உங்கள் காரில் ஏறிப் போய் விட்டால், அதுதான் இப்போது நீங்கள் செய்யக்கூடிய பெரிய பரிகாரம்!” என்றவளின் குரலில், அவள் விரும்பிய அளவு ஏளனம் தெரிய மறுத்தது!

சட்டென கையைப் பற்றி நிறுத்தி, அவளைத் தன் புறம் திருப்பினான் செல்வநாதன்! “அழுகிறாயா, சாதனி?”

ஆறுதலாகக் கூந்தலை வருட முயன்றவனின் கையை, ஆத்திரத்துடன் தட்டிவிட்டாள் சாதனி. “என்னைத் தனியே விட்டுப் போக மாட்டீர்களா? மூன்று வயதில் இருந்து, இந்தத் துன்பம் எனக்குப் பழகியதுதான்! அப்படி ஒன்றும் நான் செத்துவிட மாட்டேன்! எனக்கு, யாருடைய ஆறுதலும் தேவையில்லை! தயவு பண்ணிப் போய்விடுங்கள்!” என்றாள் அழுகையும் ஆத்திரமும்!

பெரிய மூச்சுகள் எடுத்து, அவள் தன்னைச் சமனப் படுத்திக் கொள்ளும் வரை, ஒரு கையாலாகாத்தனத்துடன் பார்த்தபடி, பேசாமல் நின்றிருந்தான் அவன்!

இந்தக் கண்ணீரின் காரணம், அவன் அல்லவா?

தவிர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டிய கண்ணீர்!

கைப்பையைத் துழாவி, ‘டிஷ்யூ’ பேப்பரை எடுத்து, அவள் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்ட பின், “பார் சாதனி, இந்த இடம், அவ்வளவு பாதுகாப்பானது அல்ல! இது, புறநகர்ப் பகுதி! ஒழுங்கான ஒரு பஸ் நிறுத்தத்துக்குக் கூட, இன்னும் இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் போக வேண்டும்! அதனால்...” என்றவன், அவள் தலையைத் திருப்பிக் கொள்ளவும், “உன்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு, நான் திரும்பிப் போக முடியாது, சாதனி! நீ காரில் வராவிட்டால், நான்

உனக்குத் துணையாக, உன்னோடு நடந்து வரவேண்டியிருக்கும்! ஆனால் ஒரு விஷயம்! நான் சினிமாக் கதாநாயகன் அல்ல! இரண்டு பேர் வரை சமாளித்து விடுவேன்! கூடுதலாக இரண்டு வில்லன்கள் சேர்ந்து வந்தால், அப்புறம் என்னைச் சொல்லிக் குற்றம் இல்லை!” என்று, ஏற்ற இறக்கம் இல்லாத சாதாரணக் குரலில் சொல்லி முடித்தான்!

இதைச் செல்வநாதன், மிரட்டுவது போலவோ, உருக்கமாகவோ சொல்லியிருந்தால், இவன் என்ன சொல்வது என்று, சாதனிக் குரலில் மூண்டிருக்கக் கூடும்!

விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டேன்., அப்புறம் உன் விருப்பம் என்பது போலக் கூறியது, ஒரு மாதிரி ஆறுதலாக இருந்தது!

அவளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்த மாதிரியான தோற்றம்!

சற்றிலும் பார்வையை ஓட விட்டவளுக்கு, அவனது பேச்சுப் புரிந்தது!

இந்த இடத்தில், அவளைத் தனியே விட்டு, அவன் செல்ல முடியாதுதான்! அப்புறம், அவளுடைய தந்தை முகத்தில் எப்படி விழிப்பான்? அவருக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமே! மறு பேச்சின்றி திரும்பி நடந்து சென்று, காரில் ஏறிக் கொண்டாள்.

உன்னோடு பேச எனக்கு விருப்பம் இல்லை என்று காட்டுவதற்காக, வெளியே பார்ப்பது போன்ற பாவனையுடன், தலையைத் திருப்பி வைத்துக்கொண்டு, சாதனி அமர்ந்திருந்தாள்.

செல்வநாதனும், சற்று நேரம் பேசாமலே, காரை ஓட்டினான்.

பிறகு, “என்னுடன் பேச, உனக்குப் பிடிக்காதுதான். ஆனால், வெகு நேரம், தலையை இப்படித் திருப்பி வைத்

திருந்தால், கழுத்து வலிக்கும். அதனால், நேரேயே உட்காரலாம், சாதனி” என்றான் மெதுவாக. “ஏனென்றால், நான் பேச விரும்பினால், நீ தலையை வெளியேயே நீட்டினால்கூடக் காதில் விழாதிராது!”

“பேசப் பிடிக்கவில்லை என்பது புரிந்தால் போதும்!”

“அது புரிகிறது! ஆனால், இந்த நிலைமை? அது புரிய வில்லையே! மறைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல், சட்டப்படி நடந்த திருமணத்தில் பிறந்த, சொந்தக் குழந்தை! இப்போது, இவ்வளவு அழகாக இருப்பவள், குழந்தைப் பருவத்திலும், இதே போலத்தான் இருந்திருப்பாய்! தொடர்பே வைத்துக் கொள்ளாமல், எப்படி, இப்படி? வீடு கூடத் தெரிய வில்லை! நீ இருப்பதே, ஆன்ட்டிக்குத் தெரியாமல் மறைத்த மாதிரியும், இல்லை! பார்த்தால், கோபப் படுவாயே என்று தான் அங்கிள் பயப்படுகிறார்! ஒன்றும் புரியவில்லையே!” என்றான் செல்வநாதன்.

“எல்லோருக்கும், எல்லாமும் தெரிவது இல்லை!” என்றான் சாதனி விட்டேற்றியாக.

“அதாவது நீ சொல்லப் போவது இல்லை என்கிறாய்!” என்றான் அவன் நேரடியாக.

அவள் பேசாதிருக்கவும், “பார் சாதனி, தப்பு செய்த நிலையில் இருப்பது, யாருக்கும் பிடிக்காது! இந்த விஷயத்தில், நான் அந்த நிலையில் இருக்கிறேன்! ஆனால், அதன் முழுப் பொறுப்பும் என்னது அல்ல! தனா அங்கிள் விவரம் சொல்கிறேன் என்றார். ஆனால் அவர், என்னை விடப் பெரியவர்..! கூனிக் குறுகி, அவர் என்னிடம் விளக்கம் கொடுப்பது, எனக்குப் பிடிக்கவில்லை! அதற்காகத்தான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்!” என்றான் அவன்.

உனக்கும் எனக்கும், இனி ஒன்றுமே இல்லை என்று, அவள் சும்மாவே இருந்துவிட்டுப் போயிருக்கலாம்!

ஆனால், செல்வநாதன் சொன்னது போல, அவளுடைய தந்தை, அவன் முன்னே குனிந்த தலையுடன் விவரம் சொல்வது, அவளுக்கும் பிடிக்கவில்லை!

ஆனால், இந்த விவரங்களை, அவர் நிமிர்வுடன் சொல்லவும் முடியாது!

ஆனால்...

சிறு அமைதியின் பின், “ஆனால், உங்கள் சுகந்தா ஆன்ட்டியைச் சொன்னால், உங்களால் ஏற்க முடியாதே!” என்றாள் சாதனி!

“இப்போது அப்படித் தோன்றவில்லையே! அதுவும், ஆன்ட்டி பார்த்து விடுவார்களோ என்று, தனா அங்கிள் பதறியதை நினைக்கும்போது, ஆன்ட்டிக்குள்ளும் மறைத்து வைக்கப்பட்ட இன்னொரு முகம் இருப்பதாகத்தானே, தெரிகிறது! எப்படியும், தன் மனைவியைப் பற்றி, அங்கிள் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டு என்னிடம் சொல்வதை விட, நீ சொல்வது மேல் அல்லவா?”

அதனால், சொன்னாளோ, அல்லது, முதல் முறையாக நல்ல விதமாக, அவளை அழகி என்று செல்வநாதன் சொன்னது, சாதனியை இளக வைத்ததோ, அவளிடம் தந்தை தெரிவித்ததை, அவரைப் போலவே, சுருக்கமாகச் சாதனி, செல்வநாதனிடம் கூறி முடித்தாள்!

விருப்பு, வெறுப்புக் காட்டாமல், அவள் சொன்ன விதம், அவளது ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் உண்மையென உணர வைத்தது!

காரைச் சென்னையின் போக்குவரத்து நெரிசலுக்குள் கவனமாகச் செலுத்தியவாறு, “சுகந்தா ஆன்ட்டி, உன் தாயாரை

வெறுத்ததைத் தப்பு என்று சொல்ல முடியாது! அது, இயற்கையும் கூட! ஆனால், அப்போது குழந்தையாக இருந்த உன்னையும் சேர்த்து, அடியோடு ஒதுக்குவது என்றால்.. ஊகம், அதை என்னால் ஒத்துக்கொள்ள, முடியவில்லை, சாதனி! சுகந்தா ஆன்ட்டியின் நிபந்தனை, சற்றும் நியாயம் அல்ல! உன் தந்தை, அதை ஒத்துக் கொண்டதும், அப்படித்தான்!" என்றான் செல்வநாதன் சற்றுக் கண்டிப்பான குரலில்!

யோசனையில் ஆழ்ந்து, "ஒரேயடியாக அப்படிச் சொல்லி விட முடியாது, செல்வா!" என்றவள், சட்டெனத் தன்னிடம், அவன் செலுத்திய பார்வையைக் கவனியாது தொடர்ந்தாள். "சித்தியின் நிலையில் இருந்து யோசித்துப் பார்த்தால், அவர்களையும் தப்புச் சொல்ல முடியாது, செல்வா! அப்போது சித்தி, குடு கண்ட பூனையின் நிலையில் இருந்தார்கள்! இன்னொரு குடு பட, இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்ற பிடிவாதத்தைத் தப்பென்று எப்படிச் சொல்வது? அப்பாவும், நொந்திருந்தவர்! எங்கே நிம்மதி என்று, ஏதோ ஒரு திரைப் படத்தில் சிவாஜி கணேசன் பாடுவாரே, அதைப் பாடவில்லையே தவிர, அவரது நிலையும் அப்படித்தானே?"

"அது, முதலில்! ஆனால், பிறகு?"

"சித்தியிடம், அவர் ஏற்கனவே தப்பு செய்தவர். இதில் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்து, நிம்மதியாகச் சென்று கொண்டிருந்த வாழ்வு கெட்டு விடக்கூடாது என்று எண்ணி யிருக்கலாம்! அத்தோடு, அம்மா பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று நம்பியிருந்ததாக, அவரே சொன்னார்!"

"ஆனாலும், தந்தையின் கடமை என்று ஒன்று இருக்கிறது. அல்லவா? அதுவும், மற்ற மூன்று பிள்ளைகளுக்குப்

பார்த்துப் பார்த்துச் செய்கிறவர்.. ஊகம்! ஒன்றும் சரியாகப் படவில்லை, சாதனி!"

அந்தப் பிள்ளைகளோடு, தந்தையைப் பார்த்த இரு தருணங்களும், ஒரு வலியுடன் சாதனிக்கு நினைவு வந்தன. ஆனால் அதற்காகச் செல்வநாதன், அவரைக் குறைவாக எண்ணுவதும், அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை!

"சித்திக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற எண்ணி யிருக்கலாம்! எதற்கு வீண் பிரச்சினை என்று.. அவரது நிலைமை, நமக்கு என்ன தெரியும்?"

அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, "நீ, அவர்களுக் காகப் பேசுகிறாயா? உன் நிலையில் இருந்து யாராவது யோசித்தார்களா? இருக்கட்டும்! இது பற்றி..." என்று அவன் சிறு கோபத்துடன் பேசியதில் குறுக்கிட்டு, "நீங்கள் எதுவும் செய்ய வேண்டாம்! அந்தக் குடும்பம், உங்களுக்கு நெருக்க மானது! அது, அப்படியே இருக்கட்டும்! நிம்மதியாக நடக்கும், அந்தக் குடும்பத்தில், என்னால் எந்தக் குழப்பமும் நேர வேண்டாம்! அப்பாவுக்கு என்மேல் பிரியம் இருக்கிறது என்பதே, எனக்கு ஒரு போனஸ்! மற்றபடி, முன்னைப் போல வாழ்வதில், எனக்கு ஒரு சிரமமும் இல்லை!" என்று முடித்தாள் சாதனி.

"அதாவது, இத்தனை காலம் இருந்தது போல, உன் இழப்புகளுடனேயே வாழ்ந்து கொள்வதாகச் சொல்லுகிறாய்! அவர்கள் நியாயமற்று நடப்பதை, வாய் மூடி மௌனியாய், நான் எப்படி ஒத்துக் கொள்ள முடியும்?"

"முடியாமல் என்ன? நல்லதோ, கெட்டதோ, ஒரே ஒரு விஷயத்தை வைத்து ஒருவரை, நல்லவர், கெட்டவர் என்று அனுமானிக்க முடியாது, செல்வா! தந்தை, உங்களுக்கு

நெருங்கிய நண்பர்! அவருடைய குடும்பம் முழுதுமே, பலகாலமாக உறவினர் போல, உங்களோடு பழகுகிறவர்கள்! ஆனால், உங்களுக்கும் எனக்கும், என்ன இருக்கிறது? இடையிலே வந்தவள்! இன்று, என்னைக் கூட்டிப் போய் விட்டீர்களானால், அதன் பிறகு, நீங்கள் யாரோ, நான் யாரோ? நாம் சந்திப்பதே, அரிது! அப்படிப் பிரியப் போகிற அன்னியளான என்னால், உங்கள் உறவில் சலனம் தேவையும் இல்லை!” என்று முடித்தவளுக்கு ஒரு கணம் தொண்டையை அடைத்தது!

வினாடிக்குள் சமாளித்துக்கொண்டு, முன்னே சொன்னதை வலியுறுத்துகிறவளாய், “நான் வசிக்கும் பகுதி வந்து விட்டது! இங்கே, எந்தப் பயமும் கிடையாது! இங்கேயே காரை நிறுத்தினீர்களானால், நான் இறங்கிப் போய்க் கொள்வேன்!” என்றாள் அவள்.

“எதற்கு?” என்று, ஒரு மாதிரிக் குரலில் கேட்டான் செல்வநாதன். “நான் என்ன, உன்னைக் கஷ்டப்பட்டுத் தலையிலா சுமந்து கொண்டு வருகிறேன், கிடைத்த இடத்தில் தள்ளி விட்டு ஓடுவதற்கு? கார்தானே, சுமக்கிறது? இவ்வளவு தூரம் வந்த பிறகு, இன்னும் ஒரு தெரு போவது, பெரிய காரியம் அல்ல!”

சின்னக் குட்டு!

ஆனால், வலிப்பதற்குப் பதிலாக, ஆறுதலாக இருந்தது அவளுக்கு!

என்னவோ, உன்னை அடியோடு பிரிந்துபோக விடமாட்டேன் என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல, ஒரு சந்தோஷம்!

ஆனால், அவள் தங்கியிருந்த வீட்டை அடைந்து, அவளை இறக்கி விட்டு, விடை பெற்றபோதுதான், செல்வ

நாதன் அப்படிச் சொல்லாமல் சொன்னதன் உண்மை அர்த்தம்,
அவளுக்குப் புரிந்தது!

வலிக்க வலிக்க!

அப்போதும் செல்வநாதன், அவளை அடியோடு பிரிந்து,
ஓதுங்கிப் போய்விடப் போவதாகத் தெரிவித்து விடவில்லை!
அதற்கு எதிர்மறையாகத்தான் சொன்னான்!

ஆனால், சொன்னதன் அர்த்தம்தான் அவளைத் துடிக்க
வைத்துவிட்டது!

சாதனி தங்கியிருந்த வீட்டின் முன்னே காரை நிறுத்தி,
“நான் போய்க் கொள்வேன்!” என்று அவள் சொல்லச்
சொல்ல, வீட்டுக் காவலாள் வந்து கதவைத் திறக்கும் வரை,
அவள் பக்கத்தில் நின்றபடி அவன் காத்திருந்ததெல்லாம்
நன்றாகத்தான் இருந்தது!

பிறகு கிளம்புகையில்தான், அவன் கூறினான். “சற்று நீ
முன் சொன்னயே, அது போல, எதுவும் இன்றோடு முடியப்
போவது இல்லை, சாதனி! நம் இருவருக்கும் இடையே,
முடிக்கப் படாதவை, நிறைய இருக்கின்றன! முக்கியமாக..
இப்போது, இதைச் சொல்ல எனக்குத் தயக்கம்தான். ஆனால்,
என் கண்காட்சி நெருங்கி வருகையில், என் டிசைன்கள் பற்றிச்
சீக்கிரமாகத் தீர்மானித்தே ஆக வேண்டும்...”

கண்ணைக் குருடாக்கும் வலியுடன், உச்சந் தலையில் விழுந்த அடி!

இதை, அவள் எப்படி மறந்தாள்!

மறந்து, 'ஒரே விஷயத்தை வைத்து, நல்லவர், கெட்டவர் என்று தீர்மானிக்க முடியாது' என்று, அவனுக்கே எடுத்துச் சொன்னாளே!

பிரியப் போகும் அன்னியன்., சந்திப்பது அரிது., சே! என்னவெல்லாம் சொன்னாள்!

அவன் எப்படி, அதை ஒப்புவான்? மாட்டாந்தானே?

உள்ளே என்ன நினைத்திருப்பான்?

சந்திக்காமல், இவனை எப்படி உள்ளே தள்ள முடியும்? இந்த முட்டாள் பெண் என்ன உளறுகிறாள் என்றுதானே?

வினாடிக்குள் அவர்களுக்கிடையே தோன்றிய அகழி, அகன்று விரிந்து, எந்த வகையிலும் கடக்க முடியாததாக ஆயிற்று!

சற்று முன் இருந்த இனிய தளர்வு மாறி, சாதனியிடம் நிமிர்வு வந்தது!

“அதுதான், போலீசில் புகார் செய்யப் போவதாகச் சொன்னீர்களே, செல்வநாதன்!” என்று, அவனுக்கு, அலட்சியமாக நினைவூட்டினாள்.

“செல்வநாதனா?”

அவளது மனதில் இருப்பதைப் படித்து விடுவான் போல, சில கணங்கள் சாதனியைக் கூர்ந்து நோக்கினான், அவன்.

பிறகு, “என்னவோ... எனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டியது என்னவோ இருப்பது போலத் தோன்றுகிறதே! அது என்ன, சாதனி?” என்று புரியாமல் கேட்டான்.

அறிந்திருக்க வேண்டியது, உன் எதிரே இருப்பவளின் குணாதிசயம் பற்றித்தான் என்று எண்ணியபோதும், எதுவும் சொல்லாமல், முகத்தில் ஏளனம் தவழ அசையாமல் நின்றாள் அவள்.

தினந்தோறும் எத்தனையோ பேரைச் சந்தித்து, முகத்தில் இருந்தே அவர்களது எண்ணம் ஊகித்து, இதற்குத் தகச் செயல்பட்டு, வெற்றிகரமாகத் தொழில் செய்கிறவன் என்று, இவனுக்குப் பெயராம்!

அதனால், தகப்பனார் இப்போதெல்லாம், தொழிலில் அறிவுரை கூறுவது கூட இல்லாமல் ஒதுங்கி, ஓய்வெடுக்கப் போய்விட்டாராம்!

நல்ல கெட்டிக்காரன்தான்!

குருட்டுப் பூனை விட்டத்தில் பாய்ந்த மாதிரி, குருட்டு அதிர்ஷ்டம் கை கொடுத்திருக்கும் போல!

மேலும் சில வினாடி, யோசனையோடு அவளைப் பார்த்திருந்தவன், அதற்கு மேல் அவளிடம் எதுவும் கேளாமலே, விடை பெற்றுச் சென்று விட்டான்!

அவனது கார் கண்ணுக்கு மறைந்ததும், ஏளனத்தை மீறிய வருத்தம் சூழச் சோர்வுடன் உள்ளே சென்று, படுக்கையில் விழுந்தாள் சாதனி!

செல்வநாதன் ஏன் அவளை நம்பக் கூடாது?

அல்லது, அவனை நம்பும் அவள்தான் முட்டாளா?

மெய்யாகவே, அவளது டிசைன்களைத் திருடியது, சரோ மட்டும்தானா? அல்லது, செல்வநாதனின் கூட்டும் இருக்கிறதா?

இல்லை என்று என்ன நிச்சயம்?

அவளே, அவனிடமே சற்று முன் சொன்னதுதானே?

பெற்றோர் விஷயத்தில், அவளுக்குச் சாதகமாகப் பேசினான் என்ற ஒரு கருத்தை வைத்துக்கொண்டு, அவனை நல்லவன் என்று தீர்மானிப்பது சரியல்லதானே?

அலமாரியைத் திறந்து, அடியில் போட்டு வைத்திருந்த பத்திரிகையை எடுத்து, சாதனி பிரித்துப் பார்த்தான்.

மகள் அளித்த பரிசை அணிந்து, நடு நாயகமாகத் தாயார் நிற்க, அவள் அருகே சாதனியும் கூடவே, அந்தச் சின்னத் திரைத் தொடரில் நடித்த இருவர், இரு பக்கமும் நிற்பது போல, அந்தப் படம் இருந்தது!

புவனேசுவரியின் கழுத்து நகையில், இரட்டைச் சம் பங்கிப் பூக்களின் அமைப்பு, நன்றாகவே தெரிந்தது!

அந்தச் சமயத்தில், சாதனி அணிந்திருந்தது கூட, அவளது செட் தயாரிப்புகளில் ஒன்றுதான்!

பத்திரிகையின் தேதியைப் பார்த்தாள் சாதனி.

செல்வநாதனின் 'தோகை'க்கு, அவள் சென்ற நாளுக்கு, ஒரு மாதத்துக்கும் அதிகமாக முந்திய தேதி!

வரட்டும்!

போலீசோடு வந்தால், இன்னமும் நல்லது!

புகாரைத் திருப்புவதோடு, மான நஷ்ட வழக்கும் போட்டுத் தீட்டலாம்!

ஆத்திரத்தில் என்னென்னவோ நினைத்த போதும், அதற்குரிய வேகம் சாதனியின் உடலில் வர மறுத்தது!

மாறாக, ஆத்திரத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, வேதனை தலையை நீட்டியது!

தாயைப் பார்க்கச் சென்றுவிட்டு, கசப்புடன் திரும்பியது., தந்தையின் வீடு என்று கூடத் தெரியாத நிலைமை, வேறு சொல்லி, ஏமாற்றிச் செல்வநாதன் அவளை அழைத்துச் சென்றது., தந்தை வீட்டிலிருந்து உரிமையற்றவளாய், ஒளிந்து மறைந்து ஓடி, வெளியேறியது....என்று மேலும் மேலும், வருத்தமான நிகழ்வுகளே நினைவு வந்து, அவளது வேதனையைப் பெருக்கின!

இன்னமும், இந்தச் செல்வநாதன் அவளைத் தப்பானவளாகவே கருதுகிறானே என்பது, கடைசியான ஒட்டகத்துரும்பாகிவிட, குப்புறப் படுத்து, ஒரு மூச்சு அழுது தீர்தாள் அவள்!

மறுநாள் அறையை விட்டுச் சாதனி வேறு எங்கும் போகவில்லை!

செல்வநாதன் போலீசாரோடு வரும்போது, அங்கேயே இருந்து, அவர்களை எதிர்கொள்வது மேல் என்று எண்ணினாள்.

அந்த வீடு, வக்கீல் லட்சுமிபதி அவளுக்காக ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தது! அவர் மூலமாக வீட்டு உரிமையாளர்களுக்கு, சாதனியைப் பற்றி, நன்றாகவே தெரியும்.

அவர்களிடம், இந்த விவரமும் கூறி, எப்படி அன்றையப் பிரச்சினை ஒன்றுமில்லாமல் போகப் போகிறது என்பதையும் விளக்கி வைத்திருந்தாள்.

அழைத்தால் வரத் தயாராக இருக்குமாறு, வக்கீல் லட்சுமிபதியிடமும் சொல்லி வைத்திருந்தாள்!

இத்தனை முஸ்தீபுகளுடன் சாதனி காத்திருந்தால், செல்வநாதனோ, போலீசோ, அந்தப் பக்கம் தலையைக் காட்டவே இல்லை!

மாறாகக் கவலை படிந்த முகத்துடன், தயக்கமும், பயமுமாக அவளை நாடி வந்தவள் சரோ! 'தோகை'யின் நகை டிசைனர்!

சற்றுத் திகைத்து நின்றுவிட்டு, "வா... வாருங்கள் சரோ!" என்று, அவளைத் தன் அறையின் உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள், சாதனி.

இடையில் கவலையுடன் எட்டிப் பார்த்த வீட்டுக்காரருடைய மனைவியிடம், அவள் ஒரு பளீர்ப் புன்னகையைக் காட்ட, அந்த அம்மானும் தலையை ஆட்டிவிட்டுச் சென்றாள்!

அறைக்குள் சென்றதும், அவசரமாகக் கதவைச் சாத்தி விட்டு, சாதனியின் காலிலேயே விழுந்துவிட்டாள், அந்த சரோ!

"ஐயோ, என்ன இது -" என்று சாதனி பின்னடைய முயன்றால், சரோ அவள் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு, விடவே இல்லை!

"நான் தப்புப் பண்ணிவிட்டேன், மேடம்! ஆனால், நான் வேண்டும் என்று பண்ணவில்லை, மேடம்! எனக்கு, இது பழக்கமும் கிடையாது! ஆனால், என் நிலைமை... என்குடும்பம் இருக்கிற நிலைமை.. எனக்கு நல்லதாக எதுவுமே... கண்காட்சி நெருங்கி வருகிற நேரம்... செல்வா சாரின் கோபம்... எல்லாம்..." என்று, அரையும், குறையுமாக, வாயில் வந்ததையெல்லாம், கொட்டித் தீர்த்தாள்!

இடையிடையே, எத்தனை 'மேடங்'கள்! அன்று, அன்னியருக்குக் கொடுக்கும் மரியாதை கூட இல்லாமல், ஒருமையில் பேசியவள்!

அவளை எழுப்பி, ஒரு மோடாவில் அமர வைத்தாள் சாதனி!

அவசரத்துக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காக என்று, ஓர் ஓரமாக வைத்திருந்த மின் அடுப்பில், ௨ போட்டுக் கொணர்ந்து, சரோவிடம் கொடுத்துக் குடிக்கச் செய்தாள்.

அவள் குடித்து முடித்ததும், காலிக் கப்பை வாங்கி வைத்து விட்டு “சாரி, சரோ! நீங்கள் இவ்வளவு நேரம் சொன்னதில், எனக்குக் காலும் புரியவில்லை தலையும் புரியவில்லை. நீங்கள் என்ன சொல்ல வேண்டுமோ, அதை, அமைதியாக, இப்போது சொல்லுங்கள்! முதலில், உங்கள் குடும்ப நிலைமை என்று ஏதோ, சொன்னீர்களே அதை முதலில் சொல்லுங்கள்!” என்று, சாதனி சிறு கவலையுடன் விசாரித்தாள்.

“அது.... வந்து, உங்களிடம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்! அப்போதுதான், என் பிரச்சினை, உங்களுக்குப் புரியும்! பாருங்கள் மேடம்...” என்று சரோ தொடங்கியபோது, சாதனி குறுக்கிட்டாள்.

“ ‘மேடம்’ எல்லாம் வேண்டாம்! சாதாரண மரியாதை கொடுங்கள், போதும்!” என்றாள்.

சிறு தயக்கத்தின் பின் தலையாட்டிவிட்டு, சரோ மீண்டும் தொடங்கினாள். “பாருங்கள் சாதனி, என் கணவர் வேலை செய்யும் அலுவலகத்தில், கடந்த ஓராண்டாகக் கதவடைப்பு! அதிகப்படியாகத் துள்ளினார் என்று, சங்கத்திலும், இவரை ஒதுக்கி விட்டார்கள்! இந்த அழகில், விபத்தில் சிக்கி, கால் வேறு அடிபட்டுத் திரும்பி விட்டது! மூன்று மாதங்களாக, அந்த வகை மருத்துவச் செலவு வேறு!

“கூட்டுக் குடும்பத்தில் இருந்து பிரிந்து போனவர்கள், வருமானம் குறைந்து திரும்பி வந்தால், என்ன மரியாதை இருக்கும்? ஏதோ, என் வேலை இருப்பதால், கொஞ்சம் மதிப்போடு வாழுகிறோம்! இப்போது, அதுவும் போய்விட்டால், அதுவும் கேவலப்பட்டுப் போயிற்று என்றால் அவ்

வளவுதான்! அவரையும், குழந்தையையும் வீட்டு ரத்தம் என்று, ஒரு வேளை வைத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால், என்னைக் கழுத்துப் பிடித்து.... அப்புறம், நான் தற்கொலை செய்துகொண்டு சாவது ஒன்றுதான் வழி!" என்று விசம்பினாள்.

"இதென்ன அசட்டுப் பேச்சு, சரோ? உங்கள் வேலை, ஏன் போகப் போகிறது?" என்று தேற்றியவளுக்கு, உள்ளூர ஒரு திகைப்பு!

வேலை போய்விடுமோ என்று, இவள் கவலைப் படுவ தானால், சாதனி நினைத்தது போல, செல்வநாதன் அசடன் அல்லவோ?

சிறு படபடப்புடன், சரோவின் பேச்சை ஆவலோடு கவனித்தாள், அவள்.

கெஞ்சதலாகச் சாதனியைப் பார்த்தாள், சரோ. "வந்து... வந்து... நான் ஃபைன் ஆர்ட்ஸ் படித்தவள், மே... சாதனி. அப்போதே, நகைகள் டிசைன் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். நிறைய வரைந்தும் வைத்திருந்தேன்! அதையெல்லாம் பார்த்துவிட்டுத்தான் செல்வா சார், எனக்கு வேலை கொடுத்தார்! ஒரொரு உருவங்களைப் பார்த்தாலே, எனக்கு ஐடியாக்கள் வரும்! செல்வா சார், சிறு சிறு திருத்தங்கள் செய்வாரே தவிர, நாலு ஆண்டுகளாக, எல்லாம் நன்றாகத்தான் நடந்தது! இந்த ஆண்டு, வீட்டில் இத்தனை பிரச்சினைகளுக்கு நடுவே, எனக்குக் கற்பனையே ஓடவில்லை! இல்லாவிட்டால், நான் இப்படிப்பட்ட வேலை செய்திருக்க மாட்டேன்...!" என்று இழுத்தபடி, சாதனியை மீண்டும் பார்த்தாள்!

அது என்ன வேலை என்று தெரிந்திருந்ததால், சாதனி ஒன்றும் சொல்லாதிருந்தாள்.

என்னதான் பிரச்சினை என்றாலும், அடுத்தவர் உழைப்பைத் திருடலாமா?

அதுவும், உழைத்தவளுக்கே திருட்டுப் பட்டம் கட்டி விட்டு!

இத்தனைக்கும் மேல், யாசனையாய், அது என்ன கெஞ்சல் பார்வை?

அந்தப் பார்வைக்காக, சரி சரி பரவாயில்லை என்று சொல்லிவிடுவாள் என்று எதிர்பார்க்கிறாள் போல!

ஆனால், அது எப்படி முடியும்? அவை, அவளுடைய டிசைன்கள்! கஷ்டப்பட்டு வடிவமைத்தவை!

சரோவின் பார்வையைச் சாதனி அலட்சியம் செய்த போதும், குடும்பத்தின் பல பிரச்சினைகளால் கற்பனை வரண்டு போயிற்று என்று அவள் கூறியது, உள்ளூரப் பரிதாபத்தைத் தோற்றுவித்தது!

அவளே, அந்தப் பிரச்சினையைப் பலமுறை அனுபவித்துப் பழக்கம்தானே!

அத்தோடு...

“இதையெல்லாம், உங்கள் பாசிடைமே கூறுவதுதானே?” என்றாள் சாதனி. “அவரிடம் உண்மையை எடுத்துச் சொன்னால், புரிந்துகொள்ள மாட்டாரா, என்ன?”

“அது... வந்து...” என்று, பரிதாபமாக விழிகளை மலர்த்தினாள் மற்றவள். “ஆனால்... உங்களிடம் ஏதோ ஆதாரம்... சான்று இருக்கிறதாமே! அதை வைத்து, நீங்கள் பிறகு பிரச்சினை பண்ணினால், நிறுவனத்தின் பெயர் கெட்டுவிடுமாம்! அதைவிட, ஏழை, என் மேல் குற்றம் சுமத்தி வெளியேற்றுவதுதானே எளிது? ஐயோ, அப்படி மட்டும் வேலையிலிருந்து நீக்கினால்... கடவுளே, அப்புறம், வேறு யார் எனக்கு வேலை கொடுப்பார்கள்? அதைவிட,

உயிரை விடுவது மேலல்லவா? நீங்களே சொல்லுங்கள்!” என்றாள் கண்ணீர்க் குரலில்!

சரோவின் கண்ணீரில் உருகும் போதே, சாதனிக் குப் பிரமிப்பாகவும் இருந்தது!

தன்னிடம் இருக்கும் ஆதாரம் பற்றி, செல்வநாதனிடம், அவள் ஒன்றுமே சொல்லவில்லையே! அப்படியிருக்க, அது பற்றி, இவளிடம் எப்படிக் கூறினான்!

சம்மா மிரட்டி, இவளிடம் உண்மை அறிய முயன்றானா? ஆனால், சரோ அதை மறுத்தாள்.

“சார், நிச்சயமாகச் சொன்னார், மேடம்! அந்த மாதிரி ஆதாரம் ஏதும் சாதனியிடம் இல்லை என்று உறுதியாகத் தெரிந்தால் தவிர, உன் பேச்சை ஒத்துக் கொள்ள முடியாது என்று, திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார், சாதனி! நிஜமாக, அப்படி ஒன்றும் இல்லைதானே...” என்று சோகமாக இழுத்தாள் சரோ!

சாதனி யோசனையோடு பேசாதிருக்கவும், “ஐயோ! இருக்கிறதா? அப்படியென்றால், என் உயிர்... என் குடும்பம்... சாதனி, என் குழந்தையின் கதி என்ன ஆகும்?” என்று கண்ணீர் விட்டாள் சரோ.

“இதையெல்லாம், என் டிசைன்களைத் திருடுவதற்கு முன்பு அல்லவா, யோசித்திருக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டபோதும், அந்த வார்த்தைகளுக்கு உரிய கண்டிப்பு இல்லாமல், சாதனியின் குரல் பரிதாபப்பட்டது!

“தப்புதான்!” என்று உடனே ஒத்துக் கொண்டாள் மற்றவள். “ஆனால், கண்காட்சி நெருங்குகிறது., நல்ல டிசைன் பண்ண முடியாவிட்டால், வெளியேறு என்று சார் விரட்டும் போது... ஒரு தரம், அவர் கடுமையாகப் பேசிக் கேட்டிருந்தால்தான், உங்களுக்கு, என் நிலைமை புரியும், சாதனி!”

சாதனிக்கு நன்றாகவே புரிந்தது! ஏனெனில், இதுவும் அவள் அனுபவப்பட்ட விஷயமே!

இந்த அளவுக்கு இறங்கியிருக்க மாட்டாள் என்றாலும், செல்வநாதன் கோபத்தைக் காட்டும்போது, அவளுக்குமே உடலில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டதான் செய்தது!

சும்மாவே, குடும்பத்தில், இத்தனை பிரச்சினைகளோடு திணறிக் கொண்டிருந்த, இவள் பாவம்தான்!

சரோவின் குடும்பம் அழிவதைத் தடுக்க என்ன செய்யக் கூடும் என்று, சாதனி யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, தன்னைக் காப்பாற்றச் சொல்லி, மீண்டும் அவள் காலில் விழுந்தாள் சரோ!

அவளை எழுப்பி, “அச்சோ, என்ன இது, சரோ? எழுந்திருங்கள்! ஆனால், இதில் நான் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று சாதனி யோசனையோடு கேட்டபோது, அவளது கைகளைப் பற்றி, “இதை நான் கேட்கக் கூடாது, சாதனி! ஆனால், என் மூன்று வயதுக் குழந்தை அனாதை ஆகாமல், நீங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்., உங்களால் மட்டும் தான் அது முடியும்!” என்றாள் மற்றவள்.

“எப்படி? அதை முதலில் சொல்லுங்கள்!”

“கேட்கவே, வாய் வரவில்லை! ஆனால் என் குழந்தைக் காக...”

“முதலில் என்ன என்று சொல்லுங்கள்!”

“அந்த ஆதாரத்தை, என்னிடம் தந்துவிட... பாருங்கள் சாதனி, இப்படிக் கேட்பது நியாயம் இல்லைதான்!” என்றவள், அறையைச் சுற்றிலும் காட்டி, “நீங்கள் வசதி படைத்த, பெரிய இடத்துப் பெண் என்று பாஸ் சொன்னார்! தனி ஆள்! இது இல்லாவிட்டாலும் உங்களால் சமாளிக்க முடியும்! செல்வா சாரும் உங்கள் மேல், பெரிய நடவடிக்கை

எடுக்கத் தயங்குவார்! ஆனால், நான் அப்படியா மேடம்? கறிவேப்பிலையாகத் தூக்கி, எறிந்து விடுவார்கள்! நான் செத்து, என் மகளும் அனாதையாகி விடுவாள்!...” என்று, காய்ச்சல்காரி போலப் புலம்பினாள் சரோ!

ஒரு வகையில் சரோ சொல்வது சரிதான்!

நண்பருடைய மகள் என்று தெரிந்த பிறகு, போலீஸ், புகார் என்று செல்வநாதன் போக மாட்டான்தான்!

இந்த வாய்ப்பு, தட்டிப் போனாலும், சாதனிக் கு இன்னொரு வாய்ப்புக் கிடைக்காமல் போகாது! கொஞ்சம் தாமதம் ஆகும்., அவ்வளவுதான்!

ஆனால், சரோவின் இழப்பு... தப்பு செய்தவள்தான்! ஆனாலும், ஒரு குடும்பம் கலைவதைச் சாதனியால் தாங்க முடியாது போயிற்று! அதுவும், ஒரு மூன்று வயது சின்னக் குழந்தை, தாயை இழப்பதா? ஊகம்!

தாய், தந்தை இருவரும் இருந்துமே, சிறுவயதில் பட்ட வேதனை, என்றேனும் சாதனியால் மறக்கக் கூடியதா?

விளைவாக, சரோ திரும்பிச் சென்றபோது, சாதனியின் நிரூபண ஆதாரமான பத்திரிகை அவளோடு போய்விட்டது!

சரோவுடைய குழந்தை, அவளுடைய குடும்பம் என்று, தனக்குத் தானே காரணம் காட்டிக் கொண்டாலும், சாதனியின் மனது, சோர்ந்து போயிற்று!

இத்தோடு, செல்வநாதனின் பழக்கத்துக்கும், ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாக வேண்டும்தானே!

அவள் குற்றமற்றவள் என்று அவன் உணர்வதோ, மன்னிப்புக் கேட்பதோ, மீண்டும் அன்பாகப் பழகுவதோ, இனி ஏது?

சும்மாவே, அவன் 'இம்' என்றால், எகிறுகிறவன்!

அவள் சோர்வாக அமர்ந்திருந்தபோது, 'தோகை'யிலிருந்து, அவளுக்கு போன் வந்தது!

சில டிசைன்களின் உரிமை குறித்துப் பேச வேண்டியிருப்பதாகவும், உடனே கார் அனுப்பினால், வர முடியுமா என்று கேட்டும்!

சாதனி ஏற்கனவே எதிர்பார்த்ததுதான்!

எந்த நிலையிலும், செல்வநாதன் தொழிலை மறக்காதவன்! இப்போது, அவனது நிறுவனத்தின் டிசைன்கள் பற்றிய கண்காட்சி நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் சமயம்!

அந்தச் சம்பங்கி டிசைன், அதுபோல இன்னும் எத்தனை, அவள் மூலமாக வெளியாகி இருக்கிறது என்பதேனும், அவனுக்குத் தெரிந்தாக வேண்டுமே!

முன்பானால், போலீஸ் வந்து, அவளிடம் விசாரித்திருக்கும்!

தனசேகரனுடைய மகள் என்பதால், தானே விசாரிக்க எண்ணுகிறான்!

தன் குற்றமற்ற தன்மையை, அவளிடம் நிரூபிக்க முடியாத நிலை ஆகிவிட்டதே!

ஒரேடியாக முடியாது என்று இல்லை!

ஆனால், ஒரு குடும்பம் அழியாது காக்க வேண்டும் என்றால், அவள் சும்மாதான் இருந்தாக வேண்டும்!

இல்லை என்று சொல்லிப் பார்க்கலாம்! ஆனால், சான்று காட்டுவது, முடியாது!

ஏதோ, ஆறுதல் பரிசு மாதிரி, சரோவின் மனதில் நன்றி இருக்கும்!

அந்த ஃபைலில் இருந்த டிசைன்களில், தாயாருக்குக் கொடுத்த பரிசு தவிர, சாதனி, தனக்கென்று இரண்டு செய்திருந்தாள்.

அந்த மூன்று டிசைன்களையும் காட்டி, இவை தவிர, வேறு நகைகள் ஏதும் அண்மையில் அவள் செய்தது இல்லை என்று மட்டும் அவனிடம் சொல்லிவிட்டுப் பேச்சை விரைவாக முடித்துக்கொண்டு, அங்கிருந்து உடனே வெளியேறி விட வேண்டும் என்ற முடிவோடுதான், சாதனி, 'தோகை'க்குச் சென்றாள்.

அங்கே, செல்வநாதனின் அறையில் சரோவும் இருப்பதைப் பார்த்தபோது, முதலில் துணுக்குற்றாலும் கூட, அவள் பெரிதாகச் சங்கடப்பட்டு விடவில்லை!

சரோவுக்குப் பெரிய உதவி செய்திருக்கிறாள்!

அதை, அவள் வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ள முடியாது என்றாலும், சாதனிக்கு எதிராகப் பேச மாட்டாள்! எப்படியோ, ஒரே விதமாக கற்பனை இருவருக்கும் தோன்றியிருக்கிறது என்று தான் சொல்லும் போது, அப்படியே நடந்திருக்கக் கூடும் என்று அவளும், தன்னை ஒத்தேதான் பேசுவாள் என்று, சாதனி எதிர்பார்த்தாள்.

சாதனி கொடுத்த மூன்று டிசைன்களையும் பார்த்துவிட்டு, மூன்றுமே, கண்காட்சிக்காகத் தயார் செய்திருக்கும் மூன்றுடன் முழுமையாக ஒத்துப் போவது விசித்திரமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி, செல்வநாதன் அதற்கு விளக்கம் கேட்டான்.

சரோ பற்றிய எதிர்பார்ப்புடனேயே, “சில சமயங்களில், இப்படி ஒரே விதமான கற்பனைகள் இருவருக்குத் தோன்றுவது, நடப்பதுதான்!” என்று சாதனி தன் பதிலைச் சொன்னாள்.

அப்போது சரோ பேசாதிருந்ததே, சற்று வினோதம்தான்!

அதைவிட, “ஒரு டிசைன் என்றால்கூட... சின்னச் சின்ன நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகள் வரை ஒத்துப் போவது, அதிசயம்! இதில், மூன்று டிசைன்கள் என்றால்... நம்புவதற்கு இல்லையே, சாதனி!” என்ற செல்வநாதன், சரோவிடம் திரும்பி, “நீ என்ன சொல்கிறாய்? சரோ?” என்று கேட்டான்!

சரோ, சாதனியின் பக்கம் திரும்பவே இல்லை!

தன் முதலாளியைப் பார்த்து, “நிச்சயமாக நம்ப முடியாது, சார்! ஆனால், என்னிடமும், ஒரு தப்பு இருக்கிறது! இவள் இவ்வளவு கீழ்த்தரமானவள் என்று தெரியாமல், கண்காட்சிக்காகக் கஷ்டப்பட்டுத் தயாரித்த டிசைன்களை, என் மேஜை மேல் சும்மாப் போட்டு வைத்திருப்பேனா? அதுவும், எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தயாரித்தவை! நீங்கள் வேலையில் இருந்து தூக்கி விடுவேன் என்றீர்களே, சார்! என் வேலையின் வருமானம் இல்லாமல் போனால், என் வீட்டுக்குள் என்னை விடக்கூட மாட்டார்களே., அப்புறம் என் மகள் கதி என்ன ஆகும் என்ற கவலையில், நான் இரவு பகலாக உட்கார்ந்து தயாரித்தவை! அதைப் போய்... கல்யாணம் ஆகாத சின்னப் பெண்ணாக இருக்கிறாளே என்று பார்க்கிறேன், சார்! இல்லாவிட்டால், உங்களுக்கு முன்பாக, நானே இவளைப் பற்றிய புகாருடன், போலீசுக்குப் போயிருப்பேன்! ஆனால், அது நம் நிறுவனத்துக்கும் கேவலம்தானே? அதுதான் தயக்கமாக இருக்கிறது!” என்று அவள் கோவையாகக் கூறவும், சாதனிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது!

போலீஸ் வரை போக வேண்டாம் என்று பல வகையாகக் கூறியபோதும், செல்வநாதனின் பார்வையில், தன்னை மிகவும் மோசமானவளாக சரோ சித்தரிக்க முயற்சிப்பது, சாதனிக்கு நன்றாகப் புரிந்தது!

சாதனியிடம், செல்வநாதனுக்குக் கொஞ்ச நஞ்சு நல்ல எண்ணம் மிச்சம் இருந்தால், அதை அடியோடு அழித்துவிட விரும்புகிறாள். தொடர்கிற எந்தக் காலத்திலும், சாதனி, செல்வநாதனின் இடையே, எந்த விதத் தொடர்பும் இருக்க விடக் கூடாது என்ற எண்ணம்!

இதை, எப்படி அனுமதிக்க முடியும்?

“பொய்!” என்றாள் சாதனி, தன்னை மீறி!

“நிஜம், சார்!” என்றாள் மற்றவள்!

“அப்படியானால், சரோ சொல்வதை மறுக்கிறாயா, சாதனி?”

தயங்காமல், “நிச்சயமாய்!” என்றாள் சாதனி.

அப்போதும், சரோ தன் குழந்தை பற்றி குறிப்பிட்டது அவளது மனதை உறுத்தியது! உறுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சொல்லியிருக்கிறாள்! பத்திரிகையைக் கொடுக்கும்போது, ‘உங்கள் தப்புக்கு, ஒன்றும் அறியாத ஒரு சின்னக் குழந்தை தண்டனை அனுபவிக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் தருகிறேன்’ என்று சொன்னதால் வந்த வினை!

ஆனால், சரோவுடைய குழந்தை பற்றி, சரோவுக்கு இல்லாத அக்கறை, சாதனிக்கு எதற்கு? இந்த யோசனை, சரோவுக்கு இருக்க வேண்டாமா?

அடக்கி வாசிக்காமல், சீண்டுகிறாளே!

என்ன இது என்று, கண்ணால் கேட்கலாம் என்று பார்த்தால், சரோ, மற்றவள் பக்கம் திரும்புவதாகவே இல்லை!

அது மட்டுமின்றி, “சும்மா மறுப்பதாக, வாயால் சொன்னால் போதுமா, சார்? நிரூபிக்க வேண்டாமா? சொன்னதை நிரூபிக்க, ஆதாரம் காட்டட்டும்! இந்தப் பெண்ணின் பேச்சை நம்புவதா, கூடாதா என்று, அப்போது பார்ப்போம்!” என்றவளின் குரலில், எக்களிப்பு, நன்றாகவே தெரிந்தது.

சாதனி வைத்திருந்த ஆதாரத்தைத்தான், கண்ணீர்க் கதை சொல்லிக் கைப்பற்றி ஆயிற்றே, என்கிற தைரியம்!

அவளைப் பொறுத்தவரை, இன்மேல் சாதனி ஒரு பல் பிடுங்கிய பாம்பு! என்ன கேவலப்படுத்தினாலும், அவளால்; திருப்பி அடிக்க முடியாது என்பது அவளது எண்ணம்!

ஆனால், அவள் கொஞ்சம்கூட யோசிக்கவே மாட்டாளா? பாவம்தான்!

செல்வநாதனின் பார்வை, தன் மீது, கூர்மையுடன் படிவதைச் சாதனியால் உணர முடிந்தது! இன்னும் சில வினாடிகளில், அவன் முகத்தில், ஏமாற்றம் பரவக் கூடும்.

சாதனி எண்ணி வந்ததுபோல, சரோ அவளுக்குச் சிறிதேனும் ஆதரவாகப் பேசியிருந்தால், அவளது மன நிலை வேறாக இருந்திருக்கும்! வருத்தத்தை சகித்து, சும்மாவே போயிருப்பாள்!

ஆனால், அவளது நன்றி கெட்ட தன்மை, சாதனியை ஆத்திரப்பட வைத்தது!

அப்போதும் அந்தச் சின்னக் குழந்தையின் நினைவில், சரோவை ஒரேடியாகக் காட்டிக் கொடுக்க அவளுக்கு மனம் வரவில்லை!

சிறு எச்சரிக்கையாக, “இன்று காலையில், நீங்கள் எங்கே இருந்தீர்கள், சரோ?” என்று நேரடியாகக் கேட்டாள்!

இதற்கு, சரோ தயாராக இருந்தாள். “என்ன, அதற்குள் ளாகவா மறந்துவிடும்? உங்கள் இடத்தில்தான்! அங்கே,

உங்... உன்னைத்தானே பார்க்க வந்திருந்தேன்!" என்றான் தயங்காமல்!

வியப்பை மறைத்துக்கொண்டு, "ஏன்?" என்று கேட்டாள் சாதனி.

"உண்மையை ஒத்துக்கொள்ளச் சொல்லி, உனக்கு அறிவுரை கூறத்தான். தண்டனைக்குப் பயப்பட வேண்டாம்., எங்கள் பாசுக்குப் பொய் சொன்னால்தான் பிடிக்காது! நிஜத்தைச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டால், போய்த் தொலை என்று விட்டுவிடுவார்., அனாவசியமாக, 'நான் பிடித்த முயலுக்கு முன்றே கால்' என்று, சின்னக் குழந்தை மாதிரிப் பிடிவாதம் பிடித்து, வீணாக அவருக்கு ஆத்திரமூட்டாதே, பிறகு விளைவு வேறாகிவிடக் கூடும் என்று, படித்துப் படித்துப் புத்தி சொன்னேனே, மறந்துவிட்டதா?" என்று, மீண்டும் குழந்தையைச் சாதனிக்கு நினைவூட்டினாள் மற்றவள்.

அத்தோடு நிறுத்தாமல், "வெறும் வாய்ப் பேச்சுத் தவிர உன்னிடம் எந்தவித ஆதாரமும் இல்லாதபோது, பேசாமல் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு, சீக்கிரமாக இடத்தைக் காலி பண்ணு!" என்று, சாதனியை விரட்டவும் முயன்றாள்.

இப்போது அவளது கைவசம் ஆதாரம் இல்லை என்பதையும் நினைவூட்டுகிறாளாம்!

சாதனியின் பொறுமை தீர்ந்தது!

அந்த நேரத்தில், "உன்னை நிரூபிக்க ஏதேனும் இருந்தால், காட்டலாமே, சாதனி?" என்று செல்வநாதன் கேட்க, "இருந்தால் தானே சார், காட்டுவதற்கு? எல்லாம் புளுகு! இந்த டிசைன்களைத் தன்னது என்றது போல, ஆதாரம் இருக்கிறது என்று உங்களிடம் இவள் புருடா விட்டிருக்கிறாள்!" என்று அவசரமாகக் குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள் சரோ!

இன்னும் பொங்காதிருப்பது முட்டாள்தனம்!

அப்போதும் “பத்திரிகைகளில், தேதி இருக்கும்!” என்றான்” “என்று மட்டுமே பூடகமாகச் சொன்னாள்!

அப்போதும் புரிந்து கொள்ளாமல், “உலகத்திலேயே இல்லாத புது விஷயம் சொல்கிறாள், பாருங்கள் சார்! பேச்சைத் திசை திருப்புகிறாள்! இவளைப் பேச விடுவதே, தப்பு!” என்றாள் சரோ.

அவள் பேசாதது போலப் பாவித்து, “பத்திரிகை அலுவலகத்துக்குப் போய்க் கேட்டால், அவர்களது ஃபைலில் இருக்கும், தேவைப்பட்ட தேதிப் பத்திரிகையைப் படித்துப் பார்க்க அனுமதிப்பார்கள்.” என்றாள் சாதனி.

சர்வாங்கமும் ஒடுங்கி என்பார்களே, அது போல சரோ அப்படியே ஒடுங்கிப் போனாள் எனலாம்! பாவம்! அப்போதுதான் விஷயம் புரிந்தது போலும்!

சாதனியிடம், அந்த ஒரு பத்திரிகையை வாங்கிச் சென்று, அதைக் கொளுத்தியதோடு, தனக்கு எதிரான சான்று அழிந்து போயிற்று என்று சரோ எண்ணிவிட்டாள்! ஆனால், அந்த ஒரு பத்திரிகைக்கு, எத்தனையோ பிரதிகள் இருக்கும், குறைந்த பட்சமாக ஒன்றையேனும் அந்தப் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் பார்க்க முடியும் என்ற எண்ணமே அவளுக்கு இருக்கவில்லை!

இப்போது, சாதனி அதை எடுத்துச் சொன்னதும், அவள் பெரிதும் அதிர்ந்து போனாள்!

அவள் பேந்த விழித்ததைக் கண்டு, சாதனிக்கே பாவமாக இருந்தது! ஆனால், முதலிலேயே, அவள் சும்மா இருந்து, இதைத் தடுத்திருக்கலாமே!

யோசனையாய் நோக்கி, “அது என்ன பத்திரிகை?” என்று, செல்வநாதன் கேட்டான்!

தொடர்ந்த சிறு அமைதியில், “ஐயோ, என் மீருக் குட்டி!” என்று, முகத்தை மூடிக்கொண்டு, சரோ முனகினாள்.

நடிப்பற்ற உண்மை வேதனை!

ஒருவர் கீழே விழுவது, அப்படி ஒன்றும், கண்ணுக்குகந்த காட்சியல்ல! அத்தோடு, எப்படியும் குழந்தை! ஒரு குடும்பம்!

“அது என்ன பத்திரிகை, சாதனி?” என்று செல்வநாதன் மீண்டும் வினவினான். “உன்னை நிரூபிக்கும் ஆதாரம், அதுதான் இல்லையா?” என்றான் எதிர்பார்த்தவன் போல!

யோசனையோடு செல்வநாதனைப் பார்த்தாள் சாதனி. “சரோவுக்கு இந்த வேலை மிகவும் அவசியம், செல்வா! அதற்கு ஆபத்து நேராது என்றால், அது பற்றிய விவரம் சொல்லுகிறேன்! இல்லாவிட்டால்...” என்றபோது, அவளுக்கே, தன் பேச்சு சற்று அசட்டுத்தனமாகத்தான் பட்டது!

தன்னை நிரூபிக்க வேண்டிய நிலையில் இருப்பவள், அவள் மேல் குற்றம் சுமத்தியவளுக்கு வக்காலத்து வாங்குவது என்றால், ஜீரணிப்பது கடினம் தானே?

ஆனால், ஒரு வகையில் அதுவே, அவளுக்கு உதவி புரிந்தது!

சரோ உடைந்தாள்!

உண்மை எல்லாம், அவளே கொட்டித் தீர்த்தாள்!

வீட்டுப் பிரச்சினைகளால், கற்பனை வரண்டிருந்த நிலை, அந்தச் சமயத்தில் கண்காட்சிக்காகப் புதுமையான அழகான டிசைன்கள்: உடனே வேண்டும் என்று, செல்வநாதன் கடுமையாகக் கூறியது, செய்வது அறியாமல் அவள் திணறிக் கொண்டிருக்கையில், சாதனி ஃபைலைக் கொடுத்தது, அதில் இருந்த அருமையான டிசைன்கள்!

“சாருக்கும் உனக்கும் தகராறு மாதிரித் தெரிகிறது என்று வரவேற்பு ஜோதி சொன்னதும், இதைப் பயன்படுத்திக்

கொள்ள முடிவு செய்தேன்! பிறகு... வேலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, என்னென்னமோ செய்துவிட்டேன்! ஆனால், நீங்கள் எனக்காக... என் வேலைக்காக பாசிட்டுமே சிபாரிசு செய்கிறீர்கள்! அதிலும், உங்களைக் குற்றவாளியாக நிறுத்தி, அவர் விசாரிக்கிற இந்த நேரத்திலும்! நான் பாவி, சாதனி, மகாப் பாவி! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்!" என்று சொல்லி அழுதாள்!

அருகில் சென்று, அவளைத் தட்டிக் கொடுத்து சமாதானம் செய்தாள் சாதனி! "கவலைப்படாதீர்கள், சரோ. நான், இன்னமும் எந்த விவரத்தையும், செல்வநாதனிடம் கொடுக்கவில்லை! எந்த விதமான எதிர்மறைச் சான்றுகளும் இல்லாத போது, அவர் உங்களை வெளியேற்ற வாய்ப்புக் கிடையாது! அதனால், தைரியமாக இருங்கள்! முதலில், போய் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வாருங்கள்!" என்று, அவளை எழுப்பி, அனுப்பி வைத்தாள்!

சரோவுக்குப் பின்னே தானியங்கிக் கதவு சாத்திக் கொண்டதும், "என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் இது, சாதனி? சரோ உனக்குக் கெடுதல் செய்தவன்! இப்போது கூடத் தப்பிக்க முடியாது என்று ஆகிவிட்டதால், அவள் மன்னிப்பு நாடகம் போடவில்லை என்று, உனக்கு என்ன நிச்சயம்?" என்று தணிந்த குரலில், வேகமாகக் கேட்டான் செல்வநாதன்!

"எந்த நிச்சயமும் இல்லைதான்! ஆனால், குடும்ப நிலை பற்றி, அவள் சொன்னது பொய்யாக இருக்க முடியாது! நீங்களும் விரட்டி இருக்கிறீர்கள்! இலகு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டாள்! தப்புதான்! என்னால் இயன்ற வரை, ஒரு குடும்பம் அழியாமல் காப்பது, எனக்கு முக்கியம், செல்வா!"

யோசனையோடு நோக்கி, "இதே வார்த்தைகளை, உன் வாயிலிருந்து, இதற்கு முன்னும் கேட்டிருக்கிறேன்! ஆனால், உன் டிசைன்கள்?" என்று கேட்டான் அவன்.

பார்த்துப் பார்த்து வடிவமைத்தவை! நினைக்கையில், கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது!

கண் மூடித் திறந்து, “எனக்கு, சரோவின் சூழ்நிலை இல்லை! கற்பனைத் திறன் இருக்கிறது., வேறு தோன்றும். இப்போதைக்கு, உங்களுக்கு உண்மை தெரிந்ததே, அதுவே எனக்குப் போதும்!” என்றாள் சாதனி.

“எனக்குப் போதாது....”

“ப்ளீஸ் செல்வா, இதை, விட்டு விடுங்கள்! அந்த, சரோவின் வீட்டில், ஒரு சின்னக் குழந்தை வேறு! நான் ஹாஸ்ட்லுக்குப் போன, அதே மூன்று வயதில்! அதனால்....”

“உனக்குக் காரியம் சாதிக்க வேண்டும் என்றால் மட்டுமே நான் ‘செல்வா’ ஆகிறேனா என்று எனக்கு ஒரு சந்தேகம்! ஆனால், அப்படி அழகாக அழைக்கும்போது, மறுக்கவும் முடியவில்லை..!”

பொருள் உணர்ந்து, “செல்வா!” என்று சிரித்தாள் அவள்!

சிரிக்கும்போதே நினைவு வர, “என்னை நிரூபிக்கும் ஆதாரம் என்னிடம் இருப்பதாக, சரோவிடம் சொன்னீர்களாமே! அது பற்றி நான் உங்களிடம் சொன்னதே இல்லையே! எப்படித் தெரியும்?” என்று சாதனி விசாரித்தாள்.

“வக்கீல் லட்சுமிபதியின் பெயரைச் சொன்னாயே! அப்போதே மனதில் உறுத்தத் தொடங்கிவிட்டது! நான் கேள்விப்பட்டிருந்த லட்சுமிபதி, தோற்கிற வழக்கை எடுக்கிறவர் அல்ல! அவர், தப்பு மனிதர்களின் பின்னே நிற்கிறவரும் அல்ல! தனா அங்கிள் விஷயம் தெளிவானதும், கிட்டத்தட்ட உறுதியாயிற்று! அதனால்தான், உன்னிடம் நிச்சயமான ஆதாரம் ஏதோ இருக்கிறது என்று ஊகித்து, காவல் துறையை அணுகாமல், சரோவைக் கிளப்பிவிட்டேன்!” என்றான் செல்வநாதன். “அது என்ன ஆதாரம் என்று, இப்போதேனும் சொல்லலாம் அல்லவா?”

அவள் சொன்னதும், “அப்பாடியோவ்! எவ்வளவு உறுதியான ஆதாரம்! நான் மட்டும் அவசரப்பட்டுப் போலீசுடன் வந்திருந்தால், புகாரை அப்படியே மாற்றிப் போட்டு, என்னைத் திருடனாக்கி, மான நஷ்ட வழக்குப்போட்டு... என்னை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கியிருப்பாய் போலத்தெரிகிறதே! ரொம்பப் பொல்லாத ராட்சசியாக இருக்கிறாயே!” என்று நகைத்தவன், அவளை ஒரு பார்வை பார்த்து, “ஆனால், அழகான ராட்சசி!” என்று ரசனையோடு கூற, அவள் முகம் சிவந்து போயிற்று!

யாருக்கும் இழப்பு நேராமல், செல்வநாதன் ஏற்பாடு செய்தான்!

தலைமைடிசைனரான சரோவின் ஒப்புதலின் பேரில், ‘தோகை’ யின் பெயரில், நகைகளாகச் செய்து விற்பதற்காக, சாதனியின் நகை அமைப்புகளைத் ‘தோகை’ நிறுவனம் ‘ராயல்டி’ அடிப்படையில் வாங்குவதாக ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டது.

வேலையை நிலைக்கச் செய்ததற்காக, சாதனிக்கு, சரோ நன்றி தெரிவித்தாள்.

சாதனிக்கும் சந்தோஷம்தான்!

இந்தத் துறையைத் தேர்ந்தெடுத்ததில் இருந்து, அவள் கொண்டிருந்த ஆசை நிறைவேறப் போகிறது!

ஒரு பெரிய நிறுவனத்தின் கண்காட்சியில், அவளது பெயரிடையே, அவளது வடிவமைப்புகள், நகைகளாகச் செய்து வைக்கப் படப் போகின்றன!

அவளது டிசைன்கள், அவள் விரும்பிய விதமாக நகைகளாக அமைக்கப் பெறுவதைப் பார்ப்பதே தனியானதொரு திருப்தியை, அவளுக்கு ஏற்படுத்தியது!

தொழில் துறையில், பெரு மகிழ்ச்சி கிடைத்தது என்றால், சொந்த வாழ்விலும் இதுவரை அடைந்திராத ஆனந்தத்தை, சாதனி உணரத் தொடங்கினாள்!

முதலாவதாகத் தந்தையின் அன்பு தனக்கு இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை!

எப்போதுமே, அது ஒரேயடியாக வரண்டிருந்தது இல்லை என்றான் செல்வநாதன்.

வக்கீல் லட்சுமிபதியின் பெயரைச் சாதனி சொன்னதில் இருந்தே, அவன் அதில் நோண்டிப் பார்த்திருக்கிறான்!

தனசேகரனின் வழக்கு விவகாரங்களைக் கையாள்பவர் பெயரும் லட்சுமிபதி என்பதும் நினைவு வர, தொடர்ந்து விசாரித்ததில், சாதனியைப் பள்ளியில் சேர்த்தது., அவளது பண விவகாரங்களைக் கவனித்து வருவது., இப்போது அவள் தங்கியிருக்கும் இடத்தை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தது எல்லாமே அதே லட்சுமிபதிதான் என்று கண்டுபிடித்தான்.

ஆண்டுதோறும், சாதனியின் படிப்பு பற்றிய தகவல் களுடன், அவளது போட்டோவையும் சேர்த்து, தனசேகரனிடம் சேர்த்ததும் அவர்தான்!

அவருக்கும் தனசேகரனுக்கும் மட்டுமே தெரிந்த இந்த ரகசியத்தை, அவன் தனசேகரனிடமே கேட்டு அறிந்திருந்தான்!

தொழில் பற்றிய சிபாரிசுக்காகப் போனபோது, தன்னைப் பார்த்து அடையாளம் தெரியாமல் தந்தை விழிக்கவில்லை என்பது, சாதனிக் கு அப்போது நினைவு வந்தது!

மற்றபடி, மூன்று வயதில் பார்த்த பெண்ணை, இருபத்தி யிரண்டு வயதில் எப்படி அடையாளம் தெரிய முடியும்?

திரைக்குப் பின்னால், இவ்வளவு நடந்திருக்கிறதா என்று சாதனிக் கு ஆச்சரியமாக இருந்தது! சந்தோஷமாகவும்!

அவள் ஒன்றும், ஒரேடியாகக் கைவிடப்பட்டிருக்க வில்லை என்ற எண்ணமே அவளுக்குச் சுகமாக இருந்தது!

அது மட்டுமின்றி, வெளிப்படையாக எதையும் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும், தனசேகரன் தன் மூத்த மகளோடு, அவ்வப்போது போனில் பேசத் தொடங்கியிருந்தார்!

மனைவி சுகந்தா அறியாமல்தான்!

அவளிடம் சமயம் பார்த்து, எடுத்துச் சொல்லி குடும்பத் துக்குள் சாதனியைக் கொண்டுவரும் பொறுப்பைச் செல்வ நாதன் ஏற்றிருந்தான்!

அவனது சாமர்த்தியத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த சாதனிக் கு, இந்தப் பொறுப்பை அவன் நிறைவேற்றுவான் என்பதிலும் நம்பிக்கை ஏற்பட, தம்பிகள் தங்கையோடு பழகும் அந்த நாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தாள்!

கூடவே, கண்காட்சி தொடர்பாக, செல்வநாதனை அடிக்கடி சந்திக்க நேர்ந்தது, நாள் முழுமையும், அவளைக் குதூ கலமாக இருக்க வைத்தது!

அவளது சில டிசைன்களுக்கு ஜாதிக் கற்கள் தேர்ந் தெடுத்து வாங்கும் சாக்கில், இருமுறை 'தனா ஜெம்ஸ்'க்கே சாதனியை அழைத்துச் சென்று, தந்தையோடு உரையாடி மகிழ வைத்தான்!

அடுத்து, அவளைத் தன் வீட்டுக்கும் அழைத்துச் சென்றான்!

முதலில் அவளுக்கு நெஞ்சு படபடத்த போதும், செல்வ நாதனுடைய தாயாரின் அன்பான முகமும், பேச்சும் அவளை அமைதிப் படுத்தின.

அன்னைக்கும் அவளைப் பிடித்து போனதாகச் சொல்லி, மீண்டும் அவன் வீட்டுக்கு அழைத்தபோது, அவளும் ஆவலாகவே சென்றாள்!

அப்புறமாக, சாதனிக் கு அது ஓர் வீடாயிற்று!

'தோகை'யின் நகைக் கண்காட்சிக்காக, நட்சத்திர ஹோட்டலின் ஒரு பெரிய ஹால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது!

தங்கம், வைரம், ஜாதிக் கற்கள் பதித்த ஆபரணங்கள், வண்ணங்கள் தோன்ற மெருகேற்றியவை, எனாமல், சாதாரணக் கற்கள் பதித்தவை என்று நிறையத் தினுசுகள்!

வெள்ளி, தங்க முலாம் பூசியவை, ஒரு பக்கம்! ஐம்பொன் கொலுசுகள் ஒரு பக்கமாக அடுக்கப்பட்டன!

பிளாட்டின நகைகளை, வெள்ளியில் இருந்து, முடிந்த வரை தூரத்தில் அடுக்கினார்கள்.

“இல்லாவிட்டால், இரண்டும் ஒரே மாதிரிதானே இருக்கிறது, என்று இப்போதும் பலர் சொல்வார்கள்!” என்று, காரணம் சொன்னான் செல்வநாதன்!

அதே போல, வைர நகைகளுக்கும், கட்லர்க் செய்தவற்றுக்கும், வேறுபட்ட விதமாக ஒளி விழும் வகையில், விளக்கு அமைப்பில் வேறுபாடு செய்யச் சொன்னான்.

“அவை, தானாகப் பளிச்சிடுபவை, சாதனி. நேரடி வெளிச்சத்தில் கண் கூசுமே தவிர, அவற்றின் பூரிப்பை, வேலைப் பாட்டை முழுமையாக ரசிக்க முடியாது! அதைவிட, இந்த

மாதிரி ஒளி விழுமானால், தரத்தையும், வேலைப்பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டும்!” என்றான்.

அங்கங்கே பூங்கொத்துகள் வைக்க ஏற்பாடு செய்தான்!

அதிலும், அந்த ஆண்டின் புதிதாக அறிமுகப் படுத்தப்படும் புதிய படைப்பாளி சாதனி, அவளது படைப்புகளைத் தனியாகச் சிறப்பான முறையில் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்த ‘கவுண்ட்’ரில் அடுக்கினார்கள்!

அருகருகே, அந்தந்த பூ, இலை கனி என்று வைக்கலாமா என்று யோசித்தார்கள்! நிஜப்பூக்களும் இலைகளும் வாடிப் போகும்., காற்றில், அமைப்பு கலையக் கூடும் என்று யோசித்து, நகைகளின் வடிவில் எடுக்கப்பட்ட வண்ண படங்களை வைத்தார்கள்!

சாதனியின் ‘பூமகளின் பொன்மழை’யே மிகப் பொருத்தம் என்று அதே பெயரையே, அந்தப் பகுதிக்கு வைத்தார்கள்!

இடையிடையே கேட்கையில் தொடங்கி, பிறகு தானாகவே கருத்துகள் தெரிவித்த போதும், சாதனியின் மனதில் பிரமிப்பு ஏறிக்கொண்டே போயிற்று!

சின்னச் சின்ன விஷயங்களையும் கவனித்து, அலுப்பு, சலிப்பின்றி என்னமாக வேலை செய்கிறான் என்று, செல்வநாதனைப் பற்றி, ஆச்சரியத்தோடு நினைத்தான்!

இவன் தொழிலில் வெற்றி பெறுவதிலோ, அவனுடைய தந்தை, மகனை நம்பிப் பொறுப்பை முழுமையாக ஒப்படைத்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டதிலோ, வியப்படைய ஒன்றும் இல்லை என்று தோன்றியது!

இதற்கு மாறாக ஒரு தரம் நினைத்ததை எண்ணி, அவளுக்கு வெட்கம் உண்டாயிற்று!

அன்றையக் கோபமும், அது அடியோடு மாறி, இன்று அவனிடம் பைத்தியமாக இருப்பதும், எல்லாமே விசித்திரம்தான்!

நல்ல வேளையாக இந்தப் பைத்தியக்காரத்தனம் ஒரு தலைப் பட்சமாக இருக்கவில்லை!

அவளை நேசிப்பதாகவும், மணந்து கொள்ள விரும்புவதாகவும், செல்வநாதன் ஏற்கனவே, அவளிடம் சொல்லிவிட்டான்!

ஏற்கனவே, பார்வையாலும், பரிவான பல செயல்களாலும், அவன் தன் அன்பைக் காட்டியிருந்தாலும், சாதனக்குச் சற்று ஆச்சரியம்தான்!

இப்போது, தலை கீழாக மாறியிருந்தாலும், அவளை எவ்வளவு கடுமையாகப் பேசியிருக்கிறான்., நடத்தியிருக்கிறான்!

அது பற்றியும், அவனே விளக்கம் சொன்னான்.

முதல் பார்வையில் இருந்தே, அவனுக்குப் பாதிப்பு தானாம்! அது பொய்த்துப் போன ஏமாற்றத்தில் வந்த கொதிப்பு என்றான் செல்வநாதன். தப்புச் செய்தவளாகக் கருதிய அப்போதும், அவளிடம் உருகத் துடித்ததற்காகத் தன் மீதே கொண்ட வெறுப்பும், அந்த மாதிரி வெளிப்பட்டதாகக் கூறி, அதற்காக அவளிடம் மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொண்டான் அவன்!

அவனுடைய பெற்றோர், மகனுக்கும் மேலாக, “நீ எப்போதம்மா, எங்கள் வீட்டுக்கு நிரந்தரமாக வரப் போகிறாய்?” என்று அவளிடமே கேட்டு, அவளை மனமுருக வைத்தார்கள்!

இப்படிச் சம்பந்தப்பட்ட எல்லோருமே ஏற்றுக் கொண்ட போதும், இந்தத் திருமணம் நடப்பது, அவ்வளவு எளிதல்ல என்று சாதனி உணர்ந்தே இருந்தாள்!

செல்வநாதன் குடும்பமும், அவளுடைய தந்தை தன் சேகரனுடைய குடும்பமும், நட்பு, தொழில் இரண்டாலுமே, ஒன்றுபட்டிருந்தன.

நகைத் தயாரிப்பில், நவரத்தினங்களோடு, மற்ற எல்லா வகைக் கற்களுமே, 'தனா ஜெம்' சில்தான் வாங்கப்பட்டன! அதேபோல, கற்களை எடுத்துக்காட்டும் விதத்திலான மாதிரி நகைகள் அனைத்தையும், தனசேகரனுக்குச் செய்து கொடுப்பது, செல்வநாதனின் 'தோகை' தான்!

தொழிலைப் போலவேதான், இரு குடும்பத்தினரின் உறவாடலும்!

புறநகர்ப் பகுதியில் பெரிய வீடு கட்டிக்கொண்டு, தனசேகரன் குடும்பம் இடம் பெயரும் வரையிலும், தினமும் சந்திப்பதும், இங்கே ஒன்று சமைத்தால், அங்கே ஒரு வருக்குப் பிடிக்குமே என்று கொண்டு கொடுப்பதுமாக, நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறார்கள்!

இப்போதும், 'ஷாப்பிங்', திருமணம் போன்ற விழாக்கள் போல, ஏதாவது காரணமாக நகருக்குள் வந்தால், செல்வ நாதன் வீட்டை எட்டிப் பாராமல், சுகந்தா திரும்பிப் போவது கிடையாது!

இப்போது, இந்தக் குடும்பத்து மருமகளாக சாதனி வந்தால், ஏதாவது ஒரு சமயத்தில், அவள் யார் என்பது, அவளுடைய சிற்றன்னைக்குத் தெரியாமல் போகாது!

அதிலும், முதல் முறையாகப் பார்க்கும்போதே, 'தனா ஜெம்ஸ்' வரவேற்புப் பெண் கண்டு கொண்ட சாயல் ஒற்றுமை, சாதனிக்கும், மயூரிக்கும் இருக்கும்போது, உண்மை நிச்சயமாக வெளிப்பட்டுவிடும்!

அதைச் சுகந்தா எப்படி ஏற்பாள் என்று யாரால் சொல்ல முடியும்?

மயூரியின் பிறந்த நாளின்போது, அவளைக் கண்டதும், தந்தை அடைந்த பதட்டம், சாதனியின் நினைவில் அப் படியே இருந்தது!

அவரது குடும்பம் கலைய, அவள் காரணம் ஆகிவிடக் கூடாதே!

தன் கலக்கங்களை, அவள் செல்வநாதனிடம் கூறிய போது, "உன் தந்தையே முன்னின்று, நம் திருமணத்தை நடத்தி வைக்கச் செய்கிறேன், பார்!" என்று அடித்துச் சொன்னான் செல்வநாதன்!

அவன் சொன்னதைக் கேட்கும்போது, அது நடக்கும் போலத்தான், அவளுக்கும் தோன்றியது!

ஆனால், இரவின் தனிமையில், அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை அசைபோடும் போதுதான் சந்தேகம் அவளை, அவைக் கழிப்பதெல்லாம்!

பத்தொன்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, அதே பிடிவாதத்துடன் இருக்கும் சித்தி! இப்போது மட்டும், அவள் எப்படி மாறிவிடுவாள்?

அவளது மனமுவந்த ஒப்புதல் இல்லாமல், திருமணத்தை நடத்தினால், அப்பாவின் நிம்மதி, நிச்சயமாகக் கெட்டுப் போகும்! குடும்பமே கெடுவதற்கும் வாய்ப்பு இருந்தது!

அதற்கு, சாதனி இந்த நகைத் தொழிலை எடுத்துப் படிக்காமலே இருந்திருக்கலாம்!

அப்படி இருந்திருந்தால், செல்வநாதனைச் சந்திக்கவே நேர்ந்திராது! இந்த மாதிரி மனதில் அலைபாய்தலும், நேர்ந்திராது!

இந்த நிலையில், செல்வநாதன், சாதனி பற்றிய முதல் முயற்சியைத் தொடங்கினான்!

கண்காட்சிக்கு, முக்கியமான சிலரை, அவனே நேரில் அழைப்பது, அவளது வழக்கம்!

அன்றைக்கும் அப்படி அழைக்கப் போனவன், அடுத்துத் தனசேகரனின் வீட்டுக்குப் போய், சோபாவில், தொப்பென உட்கார்ந்தான்!

“என்ன செல்வம், கண்காட்சிக்காக ஒரே அலைச்சலா? களைப்பாக இருக்கிறதா? இன்று ஏதோ மாட்ச் என்று, உன் தம்பிகளுக்காக மாதுளை ஜூஸ் செய்தேன்! ஒரு டம்ளர் குடி! களைப்பு, காணாமலே போய்விடும்!” என்றுரைத்து, பழச்சாறைக் கொணர்ந்து, அவன் கையில் கொடுத்துக் குடிக்கச் சொன்னாள், சுகந்தா!

“அதில்லை ஆன்ட்டீ...” என்று அவன் தொடங்கு கையில் குறுக்கிட்டு, “எதுவானாலும், கையில் இருப்பதைக் குடித்து முடித்து, சற்றுத் தெம்பேறிய பிறகு சொல்லு! ‘ஹா’ என்று இருக்கிறாயே!” என்று அன்போடு கண்டிப்புக் காட்டிப் பேசினாள் அவள்!

புரியாது நோக்கிவிட்டு, ஜூசைக் குடித்து முடித்தான் அவன்!

அவன் கையில் இருந்த காலித் தம்ளரை வாங்கி, ஒதுக்குப் புறமாக வைத்துவிட்டு, “உம், இப்போது சொல்லு! கண்காட்சிக்குக் கட்டாயம் வந்துவிட வேண்டும்! அது தானே? உன் அங்கிள் நல்லதாக ஒன்று வாங்கித் தருகிற நாளாயிற்றே, விட்டு விடுவேனா? நீ சொல்லாமலே, நிச்சயமாக வந்துவிடுவேன்! நீ ரொம்பவும் அலுத்துத் தெரிகிறாயே! ஆமாம், இந்தக் கிழட்டு வயதிலேயே இப்படி என்றால், இன்னும் ஐம்பது, அறுபது ஆண்டுகள் கழித்து வரும் வாலிப வயதில், அதுதான், இரண்டாம் இளமைப் பருவத்தைச் சொன்னேன்., அப்போது என்னதான் செய்யப் போகிறாயோ?” என்று கிண்டலடித்துவிட்டு, “எதற்கும்,

அருண் அறையில் படுத்துக் கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துவிட்டுப் போகிறாயா?" என்று கனிவுடன் கேட்டாள் சுகந்தா!

இவள்தான், செல்வநாதன் அறிந்த 'சுகந்தா ஆன்ட்டி'! கனிவு.. கலகலப்பு! இவள் எப்படி...

"இல்லை, ஆன்ட்டி. இப்போதே, தென்பாகத்தான் இருக்கிறது! ஆனால்.. நான் கேட்டு வந்த விஷயம்தான், என் தலையையே 'கிர்'ரென்று சுற்ற வைத்துவிட்டது!" என்று தொடங்கினான் செல்வநாதன்!

உற்று நோக்குவது போலப் பாவனை செய்துவிட்டு, "அப்படி ஒன்றும் சுற்றக் காணோமே!" என்று நகைத்தான் அவள். தொடர்ந்து, "சரி, சொல்லு! அது என்ன, உன்னையே குழப்பிவிட்ட விஷயம்? ஒரு வேளை, என்னால், ஏதாவது உதவ முடிகிறதா என்று பார்ப்போம். சொல்லு!" என்று விசாரித்தாள்!

"நீங்கள்தான் உதவ முடியும்! கண்காட்சிக்கு அழைப்ப தற்காக, 'ஆராதனா'வுக்குப் போயிருந்தேன், ஆன்ட்டி! அந்தக் கிஷன் சகோதரர்கள், அங்கிளுக்கு ரொம்ப கால மாகப் பழக்கமாமே! அங்கிளுடைய அப்பா காலத்தில் இருந்து 'தனா'வில் தானே அவர்கள் ஜாதிக் கற்கள் வாங்குவதாமே! அப்படியா?" என்று அப்பாவியாய் வினவினான், செல்வநாதன்.

"ஆமாம்!" என்று புன்னகையோடு ஒத்துக்கொண்டான் சுகந்தா. "ஏன்? இதில், உனக்கு என்ன அதிர்ச்சி? உனக்கு முன்பே, அவர்களோடு அங்கிளுக்கு வியாபாரத் தொடர்பு இருக்கிறதே என்றா? பொறாமையைப் பார்!" என்று சிரித் தாள்.

"அதில் ஒன்றும் பொறாமை கிடையாது, ஆன்ட்டி! அங்கிளுக்கு எவ்வளவு வியாபாரம், யாரோடு நடந்தாலும்,

அது எனக்குச் சந்தோஷம்தான்! ஆனால், நட்பு? என்னை விட, அவருக்கு, அவர்கள்தான் நெருக்கம் என்றால் எப்படிப் பிடிக்கும், சொல்லுங்கள்?"

"அதெல்லாம் கிடையாது! நாம் உறவினர் போலப் பழகுகிறோம்! அவர்கள், தொழில் தொடர்பான நண்பர்கள் மட்டும்தான்?" என்று முறுவலோடு வலியுறுத்தினாள் சுகந்தா.

"அதெல்லாம் சும்மா என்கிறார், 'ஆராதனா' சின்னவர்! அதை நிரூபிக்க, அங்கிளின் சொந்த விஷயம் என்று, எனக்குத் தெரியாதது எல்லாம் சொல்கிறாரே!" என்று அவள் முகத்தைப் பார்த்தான் செல்வநாதன்.

சுகந்தாவின் கண்களில் சிரிப்பு மறைய, முகம் கல்லாய் உறையக் கண்டான்!

மெல்ல எழுந்து, செல்வநாதன் குடித்துவிட்டு வைத்த காலி டம்ளரை எடுத்து, உள்ளே கொண்டுபோய் வைத்து விட்டு வந்தவள் அவனை நேராகப் பார்த்து, "பார் செல்வம், தொழிலில் கஷ்டப் பட்ட காலத்தை மறக்கக் கூடாது என்பார்கள். ஆனால், வாழ்க்கையில் சில கஷ்டங்களை நினைப்பது கூட, நிம்மதியைக் கெடுத்துவிடும்! நீ கூட, அப்படி நிம்மதியைக் கெடுக்கக் கூடிய விஷயங்களை அடியோடு மறந்துவிட்டே, இந்த வீட்டுக்குள் வருவது நல்லது!" என்றாள் அழுத்தமான குரலில்!

அத்தோடு அந்த விஷயம் முடிந்தது என்பது போல, செல்வநாதனின் கண்காட்சியைப் பற்றிப் பேசலானாள்.

எப்படி இயலும்?

தனசேகரனின் முதல் திருமணத்தைப் பற்றி, அவன் குறிப்பிடுகிறான் என்று சுகந்தாவுக்குப் புரியாமல் இல்லை! அதைப் பற்றிக் கவலை, கலக்கம் காட்டியிருந்தால், அதை மாற்றவோ, தேற்றவோ ஏதேனும் சொல்லலாம்!

மாறாக, அவனுக்கே, ஓர் எச்சரிக்கை! அத்தோடு முடிந்தது!

ஊவியில் அடுத்த சேனலைத் திருப்பினால், முன்னது மறைந்து போவது போலச் சின்ன அடையாளம் கூட இல்லாமல், பிரச்சினையை முடித்தாயிற்று!

பேச்சைத் தொடரவே வழியில்லை!

முதல் தடவையாக, சுகந்தாவின் உள்ளே இருக்கும் ஒரு கடினத்தைச் செல்வநாதன் உணர்ந்தான்!

அது தனசேகரனுக்கும் தெரிந்திருப்பதால்தான், இவ் வளவு பயப்படுகிறார், பாவம்!

தான் உணர்ந்ததை, முழுமையாக அவன் கூறாவிட்டாலும், சாதனியின் நம்பிக்கை பெரிதும் குறைந்து போயிற்று!

செல்வநாதனுடைய பெற்றோருக்கும் கவலைதான்! “என்னடா, இத்தனை காலமாகப் பிடித்த பெண் வேண்டும் என்று திருமணத்தைத் தள்ளிப் போட்டாய்! இப்போது, இப்படியொரு பிரச்சினையா? நாங்கள் எப்போது, எங்கள் பேரப் பிள்ளைகளைக் கொஞ்சுவது?” என்றார்கள்!

“கண்காட்சி முடியட்டும்! அடுத்த நடவடிக்கை, அதன் பின் எடுப்போம்!” என்றான் செல்வநாதன்.

ஆனால், கண்காட்சியன்றே எல்லாம் மாறிப் போயிற்று!

நகைகளை ஆராய்ந்தபடி, தாயுடன் கூட வந்த மயூரி, சாதனியைப் பார்த்துவிட்டு, “அட, அன்றைக்கு செல் வாண்ணனோடு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது, நீங்கள்தானே? ஆனால், உடனே போய்விட்டீர்களா, அன்றிலிருந்தே, உங்களைப் பார்க்க எனக்கு ஆசை!” என்று, கணீரென்ற குரலில் கூற, சுகந்தாவின் கவனமும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நகைகளில் இருந்து உயர்ந்து, அவள்மேல் படிந்தது!

16

செல்வநாதனின் நகைக் கண்காட்சிக்கு, ஆண்டுதோறும் தவறாது வந்த போதும், கூட்ட நேரத்தைத் தவிர்த்துத் தாமதமாக வருவதுதான் சுகந்தாவின் வழக்கம்!

அப்போதுதான், செல்வநாதனுக்குச் சற்று ஓய்வாக இருக்கும்! சுகந்தா தேர்ந்தெடுக்கும் நகைகளின் உண்மை மதிப்பு, சிறப்பு பற்றி எடுத்துச் சொல்ல, அவனுக்கு நேரமும் கிடைக்கும்! வெறும் கவர்ச்சியில் மயங்கி விடாமல், தரமுள்ளதாகத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு, அவனது ஆலோசனை உதவும்!

தனசேகரனும் கடை எடுத்து வைத்துவிட்டு அங்கே வந்து சேர்ந்துகொள்ள, எல்லோருமாகச் சேர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, வீட்டுக்குக் கிளம்புவார்கள்!

நகைகளைப் பார்ப்பது போர் என்று, பொதுவாக, சுகந்தா - தனசேகரனுடைய பிள்ளைகள், இந்தக் கண்காட்சிக்கு வருவதில்லை!

ஆனால், பதினாறு வயது நிரம்பிவிட்டதாலோ என்னவோ, நகைகளில் ஆர்வம் பிறந்து, இந்தக் கண்காட்சிக்கு, மயூரியும் தாயுடன் வந்திருந்தாள்!

நகைகளின் நுணுக்கமாக வேலைப்பாடுகளைப் பார்ப்பதில், அவளுக்கு ரசனை இருக்கவில்லை!

அதைவிட, நகைகளை வைத்திருந்த விதம், இடையிடையே இருந்த அழகிய பூங்கொத்துகள், விளக்கம் அளித்து, விற்பனையையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள், அப்போதும் வந்த சுற்றிய வெகு சில வாடிக்கையாளர்கள் என்று மயூரியின் கவனம், நாலா பக்கமும் பாய்ந்து, மீண்டு கொண்டிருந்தது!

அப்படிப் பார்க்கையில்தான், சாதனியை அவள் கண்டது!

சாதனியின் தயாரிப்புகளின் அருகே, அவளையே செல்வநாதன் நிற்க வைத்திருந்தான்!

அங்கே அவளைப் பார்த்ததும், கொஞ்சம் போரடிக்கத் தொடங்கியிருந்த மயூரிக்கு ஒரே உற்சாகமாகிவிட்டது!

“அண்ணா, செல்வாண்ணா, இவர்களை மீண்டும் கூட்டி வருவதாகச் சொல்லி, இத்தனை நாள், என்னை ஏமாற்றி னீர்களே, பாருங்கள் நானே கண்டுபிடித்துவிட்டேன்!” என்று மகிழ்ச்சியோடு ஆர்ப்பரித்த வண்ணம், ஓடிப்போய், சாதனியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு நின்றாள், அவள்.

விதியின் வேலையோ, என்னவோ, சாதனி அணிந்திருந்த அதே செம்பழுப்பு வண்ணத்திலேயே, மயூரியின் உடையும் இருந்தது!

இருவரின் சாயல் ஒற்றுமையும் சேர்ந்துகொள்ள, அக் காவும் தங்கையும் என்று அறிவிக்கலாம் போல இருந்தது!

உறைந்து நின்ற மற்றவர்களைப் பற்றிய கவனமே இல்லாமல், மயூரி மேலே பேசிக் கொண்டே போனாள்.

“உங்கள் மேல், எனக்குக் கோபம் தெரியுமா? என் பிறந்த நாளைக்கு வந்துவிட்டு, என்னை வாழ்த்தாமல், கேக் கூடச்

சாப்பிடாமலே போய் விட்டீர்களே! அந்த ஆன்ட்டியிடம் இருந்து ஒரு வழியாகத் தப்பித்து ஓடி வந்தால், அங்கே, அப்பாவும் செல்வாண்ணனும் மட்டும் உம்மென்று பேசிக் கொண்டு நின்றார்கள்! ஆனால், உங்களைத் திரும்பக் கூட்டி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுக் கூட்டி வரவே இல்லை! ஆனால், எனக்கு உங்கள் முகம் அப்படியே நினைவு இருந்தது. தெரியுமா? அம்மா, நான் அன்றைக்குச் சொல்லவில்லை, ஓர் அழகான அக்காவைப் பார்த்தேன் என்று? அது, இவர்கள் தான்! நம் வீட்டுக்கு, இந்த அக்காவைக் கூப்பிடுங்கம்மா!” என்றாள், கெஞ்சலும், கொஞ்சலுமாக!

சொல்வது, செய்வது அறியாமல், வெறுமனே வணக்கம் தெரிவித்தாள் சாதனி!

“அம்ம்..மா!” என்று சலுகையாக வற்புறுத்தினாள் மயூரி!

“அதுதான் ஏற்கனவே வந்தாயிற்றேம்மா!” என்றாள் சுகந்தா ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

திடுக்கிட்டு, “அது தற்செயலாக... உங்கள் வீடு என்று தெரியாமல்...” என்று சாதனி தடுமாற, “தெரிந்திருந்தால், வந்திருக்க மாட்டாய் போல?” என்று, கத்திக் கூர்மைக் குரலில் சுகந்தி கேட்டாள்.

அவசரமாகக் குறுக்கிட்டு, “அன்று அவள் வந்தது, என் தப்பு, ஆன்ட்டி! ஒரு சந்தேகம் தெளிவதற்காக, நான்தான்... ஆன்ட்டி, இதெல்லாம், அப்புறம் விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேனே!” என்று, அருகில் வந்துவிட்ட ஒரு வாடிக்கையாளரைப் பார்த்து, செல்வநாதன் முறுவலித்தான்!

வந்தவர், சாதனியைப் பார்த்து முறுவலித்தார்! “இவையெல்லாம், உங்கள் படைப்பு என்று சொன்னார்கள்! நான் மும்பையில், பெரிய நகை வியாபாரி! என் விசிட்டிங் கார்டு வைத்துக் கொள்ளுங்கள்! பிறகு பேசுவோம்!” என்றார்!

எவ்வளவோ ஆனந்தப்பட வேண்டிய விஷயம்!

ஆனால், சாதனியின் கவனம், வலுக்கட்டாயமாகத் தங்கையைக் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்ற, சிற்றன்னையின் மீதே இருந்தது!

சித்தி என்ன செய்யப் போகிறாள்?

“என்றோ ஒரு நாள் எதிர்கொள்ள வேண்டிய பிரச்சினை! எப்போது, எப்போது என்று தள்ளிக்கொண்டே போகாமல், இன்றே நேர்ந்தது என்று, சந்தோஷப்படு!” என்றான் செல்வநாதன்!

எதிரே வந்தவரைக் கண்டுகொள்ளாமல் சென்ற மனைவியைப் பார்த்துத் திகைத்த தந்தையின் முகம்தான் சாதனியின் நினைவில் நின்றது!

தந்தையின் நிம்மதியான வாழ்வு என்ன ஆகும்?

அவர் அஞ்சிய மாதிரி, அழிந்து போகுமா?

அவரது குடும்பத்தைக் கெடுப்பதற்காகவே, இங்கே வந்தாள் போலத் தெரிகிறதே!

தந்தையின் அடி வாங்கிய முகமே நினைவு வர, இரவெல்லாம் தூக்கமின்றித் தவித்தாள் சாதனி!

நகை டிசைன்களும், அவற்றின் வெற்றியும், சற்றும் நினைவுக்கு வரவில்லை!

மாறாக, இனி என்ன ஆகும் என்று அதே கவலை!

இரவு முழுவதும் உருண்டு புரண்டுவிட்டு, மறுநாள் விடிந்ததுமே, சிற்றன்னையிடம் சென்று, தப்பெல்லாம் தனதே, தந்தையிடம் கோபம் வேண்டாம். இனி இந்த ஊரை விட்டே போய்விடுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, மெய்யாகவே கிளம்பியும் விடுவது என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்த பிறகே, அவளால் சிறிது நேரமேனும் உறங்க முடிந்தது!

விடியற்காலையில் தூங்கத் தொடங்கி, அதிகம் தூங்கி, ஒரு வழியாகக் குளித்துத் தயாராகி, இடையிட்ட சில போன் கால்களையும் சுருக்கமாகப் பேசி முடித்து, வெளியே கிளம்பக் காலில் செருப்பை மாட்டினால், கதவைத் தட்டிக் கொண்டு, உள்ளே வந்தவள், சாதனியுடைய சிறிய தாய், சுகந்தா!

இப்போதும், சொல்வது, செய்வது அறியாமல், சாதனி சற்றுத் திகைத்துதான் நின்றாள்.

ஆனால், உடனே சமாளித்து, “வாருங்கள், வாருங்கள். உட்காருங்கள். உங்களுக்கு..” என்றவள், மீண்டும் திகைத்தாள்.

சிறிய தாய், இங்கே விருந்துண்ண வரவில்லை! அவளுக்கு வருத்தம் தரக்கூடிய எதையோ தெரிவிக்கத் திட்டமிட்டு வந்திருக்கிறாள்!

ஆனால், அதிலும் ஒரு லாபம்!

வருத்தம், அவளுக்கு என்றால்தான், இங்கே வருவாள்! அது பரவாயில்லை! எப்படியாவது சமாளிக்கலாம்! சித்தியின் முடிவு, தந்தையைப் பாதிக்காமல் இருந்தால், சரி...!, அவளுக்கு, அது போதும்!

நாற்காலியை, வந்தவளுக்கு இழுத்துப் போட்டுவிட்டு, “சொல்லுங்கள், நான், என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று அமைதியாகக் கேட்டாள்!

திட்டமிட்டு வந்தவள், அதை உடனே சொல்லாமல், “நான், உன்னைப் பார்த்தது இல்லை! ஆனால், உனக்குத் தெரிகிறதே, எப்படி?” என்று வேறு கேட்டாள்.

எவ்வளவு காலமாகக் கணவன் தன்னை ஏமாற்றி வந்திருக்கிறான் என்று துப்பறிகிறாளா?

சாதனி உண்மையைச் சொன்னாள்.

“முன்பு இரண்டு முறை பார்த்திருக்கிறேன்! தூர இருந்து! ஒரு தரம், ஓர் ஆர்ட் காலரிக்குப் போயிருந்தபோது, நீங்கள் ஐந்து பேரும் சினிமாவுக்குப் போவதைப் பார்த்தேன்! இன்னொரு முறை...” என்று தொண்டையைச் செறுமிக் கொண்டாள். “மூன்று கார்னட்டா ஐஸ்களை வாங்கிக் கொண்டு அப்... வாங்கிக் கொண்டு வந்ததைப் பார்த்தேன்! அப்போது, நீங்கள் த.. பிள்ளைகளோடு நின்றனாகொண்டு இருந்தீர்கள்!”

தொடர்ந்த அமைதி சாதனியை, உள்ளம் பதற வைத்தது!

நம்பினாளோ, இல்லையோ, தெரியவில்லையே!

செல்வநாதன் பக்கத்தில் இல்லையே என்றிருந்தது!

இந்தச் சிறிய தாயை, ஓரளவு அறிந்தவன் அவன்! நிலைமைக்கு ஏற்றபடி, அவன் ஏதாவது பேசக் கூடும்!

“நீ, உன் அம்மாவோடு வந்திருப்பாய்!”

“இல்லை. அம்மா, அப்படியெல்லாம் என்னை, எங்கேயும் கூட்டிப் போனது இல்லை.” என்றாள் சுருக்கமாக.

சொல்லி முடிக்குமுன், “அது, என் தப்பல்ல!” என்று சுளீரெனப் பதில் வந்தது!

யாரோ சொல்லியிருக்கிறார்கள்!

செல்வநாதனா? தந்தையா?

“உன்னைப் பார்த்துக் கொள்வதாகப் புவனா ஒத்துக் கொண்டிருந்தாள்! எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்றிருந்தாள்! தெரியுமா, உனக்கு?”

“தெரியும். முதல் தடவை பார்க்கப் போனபோது, அப்பா சொன்னார்!”

“எப்போது?”

“முதல் தடவை! சுமார் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு.”

“அது... முதல் தடவையா?” என்றாள் சுகந்தா நம்பாத குரலில்!

“முதல் தடவைதான்! படித்து முடிக்கும் வரை, விடு முறைக் காலத்தில்கூடப் பள்ளி விடுதியில்தான் இருந்திருக்கிறேன். படித்து முடித்துவிட்டேன். இந்தத் தொழிலில் காலுன்ற உதவி செய்யுங்கள் என்று கேட்கப் போனேன். அப்போது உங்கள்... அந்த நிபந்தனை எல்லாம்... அப்பா சொன்னார். அதனால், தன்னைப் பார்க்க வர வேண்டாம் என்றும்...”

தொண்டை அடைக்க, சாதனி பேச்சை நிறுத்தினாள்.

அப்படியே ஒதுங்கிப் போயிருந்தால் இன்றையப் பிரச்சினை நேர்ந்திராதே!

ஆனால், முதல் தடவையாகச் சாதனி, சுகந்தாவுக்குச் சரியாகச் சொன்னாள் போலும்! “ஏற்றுக் கொண்ட பொறுப்பைப் புவனா சரியாகச் செய்யாதது, எங்கள் குற்றம் அல்ல!” என்று கணவரைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டாள்.

அப்பாடி என்று, அவள் சற்று இலகுவாக மூச்சு விடும் போதே, சிற்றன்னை தொடர்ந்தாள். “என் நிபந்தனைதான், உனக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே! செல்வத்துடைய குடும்பத் தோடு உனக்குத் தொடர்பு இருந்தால், தனாவால் அதைக் கடைப்பிடிப்பது இயலாது! என் கணவரின் மனதில், வேறு நினைவு... அது பழசாக இருந்தால்கூட வருவது, எனக்குப் பிடிக்காது! அதனால்...” என்று நிறுத்தினாள்.

இடி விழப் போகிறது!

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, “சொல்லுங்கள், என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று மீண்டும் கேட்டாள் பெண்.

“இன்னது செய் என்று, உனக்கு நான் உத்திரவு போட முடியாது! அந்த அளவுக்கு, உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றும் கிடையாது!” என்று சொல்லி அவளை அன்னியமாக்கி விட்டு, மேற்கொண்டு தன் எண்ணத்தைச் சொன்னாள். “ஆனால், இனி, என்ன, என்ன நடக்கக் கூடும் என்று தெளிவு படுத்தலாம்! ஒன்று, இவ்வளவு காலம் போல, நீ இங்கிருந்து விலகிப் போய் விட்டால், இங்கே எல்லாம் பழைய மாதிரியே இருக்கும்! பிள்ளைகளுக்காக, தனத்தின் இந்தச் சறுக்கலை மன்னித்து, அந்த அளவுக்கு விட்டுக் கொடுக்க, நான் தயாராக இருக்கிறேன். அன்றி, நீ இங்கேயே இருந்து, செல்வத்தோடு, உன் உறவு தொடர்ந்தால், அப்புறம், நானும் பிள்ளைகளும் என் கணவரைப் பிரிய வேண்டியிருக்கும்! வேறு வழி கிடையாது! என்ன செய்வது என்று, நீயே முடிவு செய்துகொள்!”

இரவு முழுவதும் யோசித்து, சாதனி எடுத்த முடிவு, இரண்டாவதுதான்!

ஆனால், அதையே, ஒரு மரண தண்டனைத் தீர்ப்பு மாதிரி, மரணம் விஷ ஊசியாலா, தூக்குக் கயிறாலா, எப்படி வேண்டும் என்று கேட்பது போல, சுகந்தா கூறியபோது, அவளுக்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது!

அத்தோடு, சொந்த வாழ்வின் இழப்பும், ரொம்பப் பெரியதாக ஒன்று இருக்கிறதே!

ஆனால், ஒரு குடும்பத்தைக் கலைத்து, அதிலும், கணவன், மனைவி, மக்கள் என்று தேன் கூடாக இருக்கும் தந்தையின் குடும்பத்தைக் கலைத்து, அவளால் சுகம் பெற முடியாது!

“நான் போய் விடுகிறேன்” என்றாள் உணர்ச்சியற்ற குரலில்!

உடனடியாக, இந்தப் பெண் ஒத்துக் கொள்வாள் என்று நினைக்கவில்லையா, ஒரு சிறு அமைதியின் பின்,

“எங்கே?” என்று கேட்டாள் சுகந்தா, “போய், என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

எங்கேனும் போய்ச் செத்துக் கித்து வைக்கக் கூடாதே என்று எண்ணுகிறாளா, சித்தி?

பரவாயில்லை! அந்த அளவு ஈரம் இருக்கிறதே!

ஈரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்! மற்றபடி, மற்றவர்கள்.. அது கணவரே என்றாலும், என்ன நினைப்பார்களோ என்று கவலைப்படுகிற ஆள், சித்தி அல்ல! அப்படி இருந்திருந்தால், பத்தொன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக அந்த முதல் நிபந்தனையே ஏற்பட்டிராது!

ஒரு பெருமூச்சுடன், கைப்பையைத் திறந்து, சில விசிட்டிங் கார்குகளை எடுத்து, சாதனி தன் சிற்றன்னையிடம் காட்டினாள்.

“இவர்கள் மூன்று நிறுவனத்தாரும், அவர்களிடம் பணி புரியச் சொல்லி, காலையிலேயே போன் செய்து கேட்டார்கள்! இரண்டு மும்பையிலும், ஒன்று பெங்களூரிலும் இருப்பவை! ஏதாவது ஒன்றில் போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறேன்!” என்றாள் பழையபடி கவனமாக உணர்ச்சி துடைத்த குரலிலேயே!

மனதின் வலிக்குக் கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தாலும், அது கண்ணீரில் போய்த்தான் நிற்கும்! இவள் முன், பலவீனத்தைக் காட்டுவது, தவறு! அவளிடம் நம்பிக்கை போய்விடும்! அது, தந்தையைப் பாதிக்கக் கூடும்!

மூன்று கார்குகளையும் வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு, “எல்லாமே நல்ல நிறுவனங்கள்தான்! அதிலும், இந்த மும்பை ‘ஐவேரி’ ரொம்பவே பெரிது! இந்த நிறுவனத்தில் சேர்ந்துவிட்டால், எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலையே தேவையிராது! அவர்கள், உன் படைப்புகளை விரும்பிக் கேட்டிருக்கிறார்கள்

என்றால், உண்மையாகவே, அவை மிகச் சிறந்தனவாகத் தான் இருக்க வேண்டும்! அப்படித்தான் இருந்தன..." என்று இழுத்தாள் சுகந்தா.

மனமற்று வந்த போதும், பாராட்டு, பாராட்டுதானே? அதுவும் அதை, அவள் சொல்ல வேண்டிய தேவை இல்லாதபோது!

ஆச்சரியமாகப் பார்க்கும்போதே, "எப்போது கிளம்பு கிறாய்?" என்று கேட்டாள் சுகந்தா.

"சீக்கிரமாகவே, இங்கே, 'தோகை'யில் ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. அதை, முறிக்கச் சொல்லிக் கேட்க வேண்டும்..."

"செல்வத்திடம் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்" என்றாள் பெரியவள் அவசரமாக.

தன் படிப்புக்கு, பராமரிப்புக்குத் தாராளமாகப் பணம் போட ஏற்பாடு செய்தது சிற்றன்னையே என்று தந்தை சொன்னது, சாதனிக் கு நினைவு வந்தது!

செய்வன, திருந்தச் செய்கிற தன்மை! பெற்ற மகளின் பொறுப்பு பற்றி, லேசான மன அழுத்தம் கூடக் கணவருக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்று யோசித்து, அப்போது செயல்பட்ட திறமை! அதுவே, இப்போது செல்வாவைச் சந்தித்தால், சாதனி மாறிவிடக் கூடாதே என்று, முன்னெச்சரிக்கையோடு சந்திப்பைத் தவிர்க்க வைக்கிறது!

நேராக நோக்கி, "நான் மாறமாட்டேன்!" என்றாள் சாதனி.

"செல்வத்தைப் பற்றி, உனக்குச் சரியாகத் தெரியாது!" என்றாள் மற்றவள். "அத்தோடு, உனக்கு எதற்காக, வீண் வேதனை? நினைத்து, நினைத்து மறுகுவதற்கா? அதை விட அவனை மறந்து, இன்னொரு நல்ல வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்!"

எவ்வளவு எளிதாகச் சொல்லுகிறாள், இந்தச் சித்தி! முதலில், இவள் மறந்தாளா? தந்தைக்குத் திருமணம் ஆன பிறகும், மறக்காமல் இருந்து, நாலு ஆண்டுகள் கழித்து, அவரை மணக்கவில்லை?

ஆனால், இதையெல்லாம் இவளிடம் பேசிப் பயன் இல்லை! அதே போலச் சாதனியும், செல்வாவை மணக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறாள் என்று நினைத்தாளானால், ஆபத்தாகி விடும்!

எப்படியோ, கணவரிடம் இவ்வளவு அன்புள்ளவள், எப்படியும் அப்பாவைச் சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்வாள் என்று எண்ணித் திருப்திப் பட்டுக் கொள்ள வேண்டியது தான்!

“உங்கள் இஷ்டம்!” என்றாள் சாதனி சுருக்கமாக.

“கண்காட்சி சம்பந்தமான கணக்குகள், புதிய ஆர்டர்கள் என்று செல்வம் மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பான்! அந்த வேலை முடிவதற்குள், நீ கிளம்பி விடுவது நல்லது! மும்பை டிக்கெட்டுக்கு வேண்டுமானால், நான் ஏற்பாடு செய்யட்டுமா?”

மீண்டும், ‘செய்வனத் திருந்தச் செய்’ தான்! விட்டால், ரயிலில் ஏற்றி விடவே, வருவாள் போல! ஏற்றி விடுகிற வரை, நிம்மதி இராது!

தொண்டையில் உணர்ந்த கசப்பை விழுங்கிக் கொண்டு, “இல்லை. நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன்! இத்தனை ஆண்டுகளாக, அதுதான் பழக்கம்!” என்றாள் சாதனி.

அப்போதும், ஓர் எண்ணை எழுதி, மேஜை மேல் வைத்து, “இந்த எண்ணுக்கு போன் செய்தால், டிக்கெட்டை இங்கேயே கொண்டு தருவார்கள். எப்படியும் டிக்கெட் எடுத்துத் தந்தும் விடுவார்கள்!” என்றாள் சுகந்தா.

இந்தச் சிற்றன்னை இங்கிருந்து போக மாட்டாளா?

செல்வநாதனைப் பிரிந்து செல்வதை நினைக்கையில், நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு 'ஹோ'வென்று வந்தது, அவளுக்கு!

சித்தி எண்ணி வந்த காரியம்தான் நிறைவேறி விட்டதே! சாதனியை, அவளது இழப்புகளோடு தனியே விட்டுவிட்டுப் போனால் என்ன?

ஆனால், கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்த சுகந்தா இன்னமும் தயங்கினாள். "உனக்கு ஏதாவது பணம் வேண்... தேவைப்படுமா?"

தடித்திருந்த கைப்பை முதல் முறையாகக் கருத்தை உறுத்த, சாதனி சட்டெனப் பொங்கினாள். பணத்தைக் கொடுத்தேனும் அவளை விரட்ட வேண்டும் என்று, திட்டமிட்டே, இந்தச் சித்தி, இங்கே வந்திருக்கிறாள்!

சாதனியை எவ்வளவு மட்டமாக எடை போட்டு விட்டாள்!

"இப்போது, எதற்கு அனாவசியமாய்? தேவை ஏதும் வந்து விடக்கூடாது என்றுதான், ரொம்ப முன்பே, என் பேரில் நிறைய..யப் பணம் போட்டு வைத்திருக்கிறீர்களே!" என்று கசப்பும், ஏளனமுமாகக் கேட்டேவிட்டாள்!

ஆனால், உடனேயே தலையை வேறு புறம் திருப்பி, "நீங்கள் வந்த வேலைதான், முடிந்து விட்டதே! இனி, நீங்கள் கிளம்புங்கள், சித்தி! மயூரி, உங்களைத் தேடக் கூடும்!" என்றாள் கம்மிய குரலில்!

சில கணங்கள் தயங்கி நின்றபோதும், மேலே எதுவும் பேசாமலே, சுகந்தா அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

படுக்கையில் விழுந்து ஒரு மூச்சு அழுது முடித்தாள் சாதனி. 'அழுது தீர்த்தவளுக்கு, வெளியே சென்று, டிக்கெட் வாங்கி வரும் தென்பு கொஞ்சமும் இருக்கவில்லை!

சற்று யோசித்துவிட்டு, சித்தி சுகந்தா எழுதி வைத்த எண்ணுக்கு, டிக்கெட் வேண்டி, போன் செய்தாள்.

அடுத்து, வீட்டுக்காரரிடம் சென்று, அறையைக் காலி செய்வது பற்றித் தெரிவித்துவிட்டு வந்தாள்.

அசைய மறுத்த கை, கால்களை மனதின் பிடிவாதத்தினாலேயே இயக்கி, தன் பொருட்களை எல்லாம் மெல்ல, மெல்ல எடுத்துப் பெட்டிகளில் அடுக்கலானாள்.

வீட்டை அடைந்து ஒரு மணி நேரம் ஆன பிறகு, அவளுடைய குடும்பம், நண்பர்கள், தொழில் தொடர்பான பயணங்களுக்கான டிக்கெட்டுகளை எடுத்துத் தரும் 'சாந்தி டிராவல்'சுக்கு, சுகந்தா போன் செய்தாள்.

அவள் கேட்க விரும்பிய தகவல், அப்போது அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை!

சாதனி என்ற பெயரில், எந்த இளம் பெண்ணும் அதுவரை டிக்கெட் எடுக்கச் சொல்லவில்லை என்று, நிறுவனத்தின் பொறுப்பாளரே பணியாளர்களை விசாரித்துவிட்டு, அவளிடம் தெரிவித்தார்!

பெரிய இடம்! ஆண்டுதோறும், ஒரு கொழுத்த தொகைக்குச் செக் வெட்டுகிறவர்கள்!

பிறரைப் பற்றியதானாலும், சுகந்தா கேட்ட தகவலைத் தெரிவிப்பது, அவருக்குத் தவறாகத் தோன்றவில்லை!

இதனால், என்ன பாதகம் நேர்ந்துவிடப் போகிறது?

வீட்டில், சுகந்தாவுக்கு அமைதியாக அடுத்த வேலையைப் பார்க்க முடியவில்லை!

சாதனி ஏமாற்றி விடுவாளா?

புவனாவின் வயிற்றில் பிறந்தவள், ஏமாற்றாமல் இருந்தால்தான் அதிசயம்!

ஆனால், சுகந்தாவுக்கு நினைத்துப் பார்க்கப் பிடிக்க வில்லை என்றாலும், அந்தப் பெண் சாதனி, சாயலில் தந்தையைக் கொண்டிருந்தாள்!

அவளுடைய சொந்தப் பெண் மயூரியைப் போல!

தந்தையைப் போலவே, மயூரிக்கும் சூதுவாது தெரியாது!

அந்த வகையில், சாதனி, தந்தையுடைய மகளா? தாயின் வாரிசா?

தாயின் வாரிசாக இருந்தால், அவளை அடியோடு வெறுத்து ஒதுக்குவது எளிதாக இருக்குமே என்றிருந்தது, சுகந்தாவுக்கு!

அதே சமயம், அவள் தந்தையுடைய ரத்தமாக இருந்து, சொன்ன சொல் மாறாமல், மும்பைக்குச் சென்றுவிட வேண்டுமே என்றும் சுகந்தா விரும்பினாள்!

ஆனால்... பெருமூச்சுடன் 'டிராவல்'சுக்கு மறுபடியும் போன் செய்தபோது, அவளுக்கு வேண்டிய செய்தி அங்கே காத்திருந்தது!

“நாளைக்கே டிக்கெட் வேண்டும் என்றார்கள். அதிகப்படி பதினைந்து சதவீதக் கட்டணத்துக்கும் சரியென்று விட்டார்கள்! டிக்கெட்டுக்கு ஆள் அனுப்பி விட்டேன்!” என்றார் பொறுப்பாளர்.

“கட்டாயம் கிடைத்து விடும்தானே?”

“நிச்சயம்மா! நம்மைப் பற்றி, அம்மாவுக்குத் தெரியாதா? அம்மா ரொம்பக் கேட்டதாக, டிக்கெட்டைக் கொடுக்கிற போது, சொல்லச் சொல்லட்டுமாம்மா?” என்று கேட்டு,

சுகந்தாவுக்கு ஒரு சிறு அதிர்ச்சி கொடுத்தார், 'டிராவல்ஸ்' பொறுப்பாளர்!

"வேண்டாம், வேண்டாம்! அதெல்லாம் தேவையில்லை! உங்கள் நிறுவனத்தின் திறமையான சேவை பற்றி, நான்தான் அவளிடம் சொன்னேன்! சொன்னது சரியாக இருக்க வேண்டுமே என்ற ஆதங்கத்தில் விசாரித்தேன். அவ்வளவு தான்! மற்றது நான் அவளிடம் நேரிலேயே பேசிக் கொள்கிறேன்!" என்று பேச்சை முடித்தாள், சுகந்தா!

முக்கியமான வேலை, கச்சிதமாக முடிந்தது!

அப்பாடி என்று சாய்ந்தவளுக்கு, அதிக நேரம் அப்படி இருக்க முடியாமல் உள்ளே ஏதோ குடையத் தொடங்கியது!

முன்னே அடுக்கி வைத்திருந்த ஆர்டர்களைக் கணக் கிட்டுக் கொண்டிருந்த செல்வநாதனுக்கு, மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது! கிட்டத்தட்ட பாதிக்கு மேல், சாதனியின் டிசைன்களைத்தான் கேட்டிருந்தார்கள்!

இந்திய நகை உலகில், அவளது பெயர் கொடி கட்டிப் பறக்கத் தொடங்கியிருந்தது!

இதையெல்லாம் சொல்லும்போது, சாதனியின் முகம் எப்படி மலரும் என்பதைக் கற்பனை செய்து ரசித்தபோது, சுகந்தாவின் நினைவு அவனுக்கு வந்தது!

அந்த மய்யூக்குட்டி சும்மா இருந்திருக்கலாம்!

இப்போது, அந்தப் பிரச்சினையை வேறு பார்க்க வேண்டும்! ஆனால், அது ஒன்றும், தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையாக ஆகிவிடாது என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது!

இடையில், பத்தொன்பது ஆண்டு முதிர்ச்சி, சுகந்தாவுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும்தானே?

இயல்பில் ஆன்ட்டி...

செல்வநாதன் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, அவனது தனிப்பட்ட செல், மிக இனிமையாகப் பாடியது!

ரொம்ப நெருங்கியவர்களுக்குத் தவிர, அதிகம் பேருக்கு, இந்த எண் தெரியாது!

அவசரமாக செல்லை எடுத்துப் பார்த்தால், தனசேகரன்!

ஆன்ட்டி, அவரைத் தாளித்து விட்டாளா?

ஆன் செய்து பேசினால், சாதனியுடைய தந்தை, பதட்டத்தில் இருந்தார்! “செல்வா, வக்கீல் லட்சுமிபதி தெரியும் இல்லையா? அவர் எனக்கு போன் செய்தார். அவர் மூலமாகத்தான் சாதனிக்கு தங்குமிடம் ஏற்பாடு செய்தது! நாளைக்கே காலி பண்ணப் போவதாகச் சாதனி சொல்லி விட்டதாக, அந்த வீட்டு உரிமையாளர், லட்சுமிபதியைத் தொடர்பு கொண்டு தெரிவித்தாராம்! அவளது கண்கள் வேறு, அதிகமாக அழுத மாதிரிச் சிவந்து வீங்கி இருந்ததாம்!

“என்னப்பா இது? நேற்று இரவில், சுகந்தாவிடம் சாதனி பற்றிக் கொஞ்சம்.. எனக்குத் தெரிந்ததுமே கொஞ்சம்தானே, அதைச் சொன்னேன்! அமைதியாகக் கேட்ட மாதிரிதான் இருந்தது! ஆனால், இப்போது பார்த்தால்... என்னவோ நடந்திருக்கும் போலத் தெரிகிறதே!

“அத்தோடு, நாளைக்கே காலி பண்ணுவது என்றால், சாதனி எங்கோ கிளப்பி விட்ட மாதிரியல்லவா, இருக்கிறது?

ஒரு வார்த்தை தெரிவிக்கவில்லையே என்றால், பெரிய பிரச்சினையாகத் தெரியவில்லை?

“சுகந்தி, இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பாளோ என்ற சந்தேகத்தில், நம் வழக்கமான சாந்தி ‘டிராவல்’சுக்கு போன் பண்ணிக் கேட்டேன். சாதனி, அங்கேதான் டிக்கெட் வாங்கியிருக்கிறாள். மும்பைக்காம்! அவள் கேட்டாள் என்று, நாளையப் பயணத்துக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்! தொடர்ந்து, மேடம்கூட, இந்த டிக்கெட் பற்றி, இரண்டு தரம் கேட்டார்கள். இப்போதுதான் சொன்னேன் என்கிறார், பொறுப்பாளர்! அப்படியானால், சுகந்தி வேலைதானே?

“எனக்குத் தலை சுற்றுகிறது, செல்வா! நாம், என்ன வெல்லாம் திட்டம் போட்டோம்! இந்தப் பெண், தன்னந்தனியே மும்பைக்குப் போய், எங்கே தங்கி என்ன செய்யப் போகிறாள்?”

“அதைவிட, இந்த சுகந்தியைப் பார்! இன்னமுமா, இப்படி... ஆனால், சாதனி ஏன் இப்படி...?” என்று, வயதில் சின்னவன் என்றும் பாராமல், கவலையும் பயமுமாக, செல்வநாதனிடம் கொட்டி முடித்தார், தனசேகரன்!

செல்வநாதனுக்கும், இந்தச் செய்தி அதிர்ச்சிதான்!

அவன், என்னென்னவோ கனவுகள் கண்டு கொண்டிருக்க, சாதனி, அவனிடம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் கிளம்புவது என்றால்?

“கொஞ்சம் பொறுங்கள், அங்கிள்!” என்று கண் மூடி சில வினாடி யோசித்தான்!

என்ன நடந்திருக்கும் என்று, அவனால் ஊகிக்க முடிந்தது!

என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும் புரிந்தது!

மீண்டும் செல்லில் தனசேகரனோடு பேசினான். “அங்கிள், கவலைப் படாதீர்கள்! இதற்கு மேல், இதில் நீங்கள் தலையிட வேண்டாம்! அது, ஆன்ட்டியின் பிடிவாதத்தை அதிக மாக்கும்! இந்த டிக்கெட் விஷயம்கூட, நீங்கள் எனக்குச் சொன்னதாக இருக்க வேண்டாம்! நானாக அறிந்து கொண்டதாக இருக்கட்டும்! எனக்கும் சில டிக்கெட்டுகள்...”

“அதில்லைப்பா! இந்த சாதனி ஏன்...”

“அவளுக்கு மூர் அசட்டுக் கொள்கை... போகட்டும், விடுங்கள்! அவளையும் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்! நாளைக்குத்தானே, பயணம்? இப்போதைக்கு, அவள் கைக்கு டிக்கெட் போகாமல் தடுத்து விடுகிறேன். ‘சாந்தி’யில் நானும் சில விமான டிக்கெட் சொல்லியிருக்கிறேன். இதையும் சேர்த்து, இங்கேயே கொண்டு வரச் சொல்லி விடலாம்! அந்த

மாதிரித் தெரிந்து கொண்டதாக, ஆன்ட்டியிடம் சொல்லி விடுகிறேன். ஒன்றும் பயப்படாதீர்கள், அங்கிள்! அதுதான், சரியான நேரத்தில், விவரம் தெரிந்துவிட்டதே! இனி, எல்லாம் சரியாகத்தான் நடக்கும்! எல்லா வேலையும் முடித்துவிட்டு, நான் பிறகு போன் பண்ணுகிறேன்! வைத்து விடுங்கள்'' என்று பேச்சைத் துண்டித்தான்.

'டிராவல்'சுக்கு போன் பண்ணி. தான் கேட்ட டிக்கெட்டுகள் நிலை என்ன என்று விசாரித்தான். ''எல்லாம் கண்காட்சிக்கு வந்தவர்களுக்காகத்தான், அச்சுதன் சார்! நீங்களும் வந்தீர்களாமே! டிசைன்கள் எப்படி? பிடித்திருந்ததா? அட, வாங்கினீர்களா? சந்தோஷம், சார்! இந்த முறை, சாதனி நகைகளுக்குத்தான் கிராக்கி அதிகம்! எனக்கு, உனக்கு என்று அள்ளிக்கொண்டு போகிறார்கள்! அவள்கூட என்னவோ சொன்னாளே, மம்ம், உங்களிடம் ரயில் டிக்கெட் எடுக்கச் சொன்னதாக! அதையும் சேர்த்து அனுப்பி விடுகிறீர்களா? அதற்கும் சேர்த்து, இங்கேயே பணத்தை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்! இன்று பணிக்கு வரும்போது, அவளிடம் நானே டிக்கெட்டைக் கொடுத்து விடுகிறேன்! உடனே அனுப்பு கிறீர்களே?'' என்று கேட்டதோடு, அவன் விரும்பியபடி, அங்கே வேலை முடிந்தது!

வந்த டிக்கெட்டுகளில், சாதனியுடையதை மட்டும் தனியாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, செல்வநாதன் வெளியே கிளம்பினான்.

முன் மதிய நேரம் என்பதால், போக்குவரத்து இலகுவாக இருந்ததோடு, அவனது வேகமும் சேர்ந்து கொள்ள, சீக்கிரமாகவே தனசேகரனின் வீடு வந்து விட்டது!

வாயில் காவலனிடம் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டுக் காரை வாயில் ஓரமாகவே நிறுத்திவிட்டு, இறங்கி, நடந்து சென்று, வீட்டினுள்ளே போனான் செல்வநாதன்.

தீவிர சிந்தனையோடு, குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஹாலில் நடந்து கொண்டிருந்த சுகந்தாவுக்கு, அந்த நேரத்தில், திடுமென செல்வநாதனைக் காணவும் ஒரே ஆச்சரியம்!

ஆனால், வியப்பினால் மலர்ந்த அவளது முகம் உடனே மாறிக் கண்களில் கவனம் வந்தது! “வா, உட்கார்! என்ன சாப்பிடுகிறாய்?” என்று வழக்கம் போல உபசரித்தவள் அடக்க மாட்டாமல், “என்ன செல்வம், சற்றும் எதிர்பாராத விதமாகத் திடீர் விஜயம்?” என்று வினவினாள்.

“எதிர்பார்ப்பதே நடந்து கொண்டிருந்தால், வாழ்க்கையில் சுவாரசியம் இராதல்லவா, ஆன்ட்டி? அதற்காகத் தான் இந்தத் திடீர் வரவு! ஏன், நீங்கள் கூடத்தான் நான் சற்று முன்னால் வந்திருந்தால் வீட்டில் இருந்திருக்க மாட்டீர்கள் போலத் தெரிகிறது! இந்த நேரத்தில், அதுகூட ஆச்சரிய மில்லை?”

“இல்லையே! நான் இங்கேதானே...”

“வேண்டாம், ஆன்ட்டி!” என்று குறுக்கிட்டான் செல்வநாதன். “வாசல் கூர்க்காவிடம் பேசி விட்டுத்தான் வந்தேன்! சுமார், ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னால்தான் நீங்கள் உள்ளே வந்திருக்கிறீர்கள்! எங்கே சென்றீர்கள் என்று, எனக்கு ஊகம்கூட இருக்கிறது!”

சுகந்தா பேசாமல் அவனைப் பார்த்தாள்.

“ஆனால், முயற்சி மட்டும்தான், நாம் செய்ய முடியும், ஆன்ட்டி! முடிவு எப்போதும் கடவுள் நினைப்பதாகத்தான் இருக்கும். இதோ, இந்த மும்பைக்கான டிக்கெட்டை அந்தக் கடவுள், என் கையில் தந்திருப்பது போல!” என்று, சாதனியின் டிக்கெட்டை எடுத்துக் காட்டினான்.

தொப்பென்று, அருகில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்து, அவனைப் பார்த்தாள், அவள். “செல்வம், இது உனக்குப் புரியாது!” என்றாள் ஒரு பெருமூச்சுடன்.

ஒப்புதலாகத் தலையசைத்தான் அவன். “மெய்யாகவே, எனக்குப் புரியவில்லைதான், ஆன்ட்டி!” இத்தனை ஆண்டுகளாக நான் பார்த்த ஆன்ட்டி அன்பு இரக்கம், பரிவு, பாசம் எல்லாம் உள்ளவர்கள்! ஆனால், நீங்கள் எப்படி.. இப்படி?”

“புவனா.. சாதனியுடைய தாயால், நான் பட்ட வேதனை, உனக்குத் தெரியாது! இன்னொரு தரம், அதைப் பட, என்னால் முடியாது, செல்வம்!”

என் வழியில் புரிந்து கொள்ளேன் என்று கெஞ்சியது, அவள் குரல்.

ஆனால், “படுவானேன்?” என்று கேட்டான் செல்வநாதன். “எப்படியும், அதற்கும், சாதனிக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவளை விரட்டுவானேன்?”

“மகளை வைத்துத் தாய் மீண்டும் உள்ளே நுழைய முயற்சிக்கலாம்! ஒரு சென்டிமீட்டர் அளவுகூட, அதற்கு வழி விட்டு வைக்கக்கூடாது! அவள், ஊசிக் காதுக்குள் ஒட்ட கத்தை நுழைக்கிறவள்!” என்றாள் சுகந்தா பிடிவாதமும் வெறுப்புமான குரலில்.

“ஓரொருவருக்கு, ஓரொரு குறிக்கோள்! அதை நிறைவேற்றுவதில் வெறி! அந்த அம்மாவுக்குப் படம் எடுப்பதில் இருந்தது! அதைச் சாதிப்பதற்காகச் சின்ன வயதில் ஏதோ செய்தார்கள்! அதன் பிறகு, இத்தனை ஆண்டுகள், அவர்கள் அப்படி, இங்கே நுழைய முயற்சித்தார்களா?”

“அதற்குத்தான் வழியே இல்லாமல், சாதனியும் இங்கே இருக்கவே இல்லையே! அவள் இங்கே இருந்தால், அது ஒரு தூண்டுதல்தானே என்பது, உனக்காகத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்! ஆனால், சாதனி மேல் உள்ள கவர்ச்சி மோகத்தில், என் நிலைமையை அலட்சியம் செய்கிறாய்!” என்று குற்றம் சாட்டினாள் பெரியவள்.

கவர்ச்சி மோகமா? அவனுடையதா?

அது பிடிக்காமல் சொன்ன வார்த்தை என்றாலும், புவனேசுவரியின் மீது சாட்டும் இந்தக் குற்றமும், நியாயம் இல்லையே! வேறு பெரும் பிழைகள் உண்டுதான்! ஆனால், அதைக் குறிப்பிடக் கூட, சுகந்தாவுக்குத் தோன்றவில்லையே!

பாறையில் முட்டுவது போல உணர்ந்தான் அவன்! உண்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது என்று ஒரே பிடிவாதமாக இருப்பவளை என்ன செய்வது?

ஆனால், புரிந்து கொண்டால், சுகந்தா மாறி விடுவாள் என்ற நம்பிக்கையும் அவனுக்கு இருந்தது!

யோசித்து, “நீங்கள் சாதனியின் நிலையில் இருந்து, பாருங்கள் ஆன்ட்டி! ஒரு சின்னப் பெண்! மூன்று வயதில் இருந்து, அனாதையைப் போல...” என்று தொடங்கியவனைக் குறுக்கிட்டு, “அது அவள் அப்படி வளர்ந்தது, அவளுடைய தாயின் தப்பு! அதற்கு, நான் எப்படிப் பொறுப்பாவேன்?” என்றாள் சுகந்தா, பிடிவாதக் குரலில்.

“நீங்கள் சாதனியை யாரோவாய் வைத்துப் பேசுகிறீர்கள்! இப்படி யோசித்துப் பாருங்கள்! இங்கே, இன்னொருத்தி உங்கள் இடத்துக்கு வந்து, இப்படி மயூரியை அனாதையாக்கினால்...”

“அது நடக்கிற காரியம் இல்லை, செல்வம்!” என்ற பதில், ஆத்திரத்துடன் உடனே வந்தது.

“ஏனோ? ஒரு தரம் நடந்ததுதானே? அன்று உங்களுக்காக, ஒரு மகளைக் கைவிட்ட மாதிரி, இன்று வேறு ஒருத் திக்காக அங்கிள் இன்னொரு மகளான மயூரியைக் கைவிட்ட மாட்டார் என்று, என்ன நிச்சயம்?” என்று ஒப்புமை காட்டி வாதாடினான் செல்வநாதன்.

“அப்படி நடக்கவே நடக்காது! வாய்ப்பே கிடையாது!” என்று அடித்துச் சொன்னாள் சுகந்தா!

இதே பேச்சை மேலும் தொடர, செல்வத்துக்கே சற்று உதறல்தான். ஆமாம்., அதனால்தான் எச்சரிக்கையோடு இருக்கிறேன் என்று சுகந்தா சொல்லிவிட்டாள் என்றால் ஆபத்தாகிவிடும்! ஆனால், எப்போதும், தந்தையிடம் ஒட்டிக் கொள்ளும் மயூரிதான், இப்போது அவனது துருப்புச் சீட்டு! சாதனியின் நிலையில், அவளை வைத்துக் காட்டினால்தான், சுகந்தாவுக்கு உறைக்கும்!

எனவே, “நடந்துவிட்டால்? மயூரி தந்தைக்காக ஏங்கி, ஏங்கி...” என்று அதிலேயே நின்றான் அவன்.

தன்னை மீறித் தோன்றிய கற்பனையில் ஆத்திரமுற்று, “திரும்பத் திரும்ப அதையே சொல்லாதே, செல்வா! மயூரிக்கு அந்த நிலை வருவதற்கு, அவள் அப்பா முதலில் என்னைப் பிரிய வேண்டும்! அது நடக்காது! அவர், இன்னொருத்தியை எட்டிக்கூடப் பார்க்க மாட்டார்!” என்றாள் சுகந்தா கோபமாக.

இந்த வார்த்தைக்காகத்தானே, அவன் இவ்வளவு பேசியதும்!

வாய்ப்பை விடாமல் பற்றி, “அவ்வளவு நம்பிக்கை அங்கிலிடம் இருக்கிறதுதானே? அப்புறம், அந்தப் புவனேசவரியிடம் மட்டும் என்ன பயம்?” என்று கேட்டான் செல்வநாதன்.

சற்றுத் திகைத்தபோதும், உடனே சமாளித்து, “புவனா ஒரு தரம் ஜெயித்தவள்! சாதனியுடைய அம்மா என்பதால், நீதான், அதை அடியோடு மறந்து பேசுகிறாய்!” என்று ஏளனமாக நினைவூட்டினாள் சுகந்தா!

“மறந்து பேசுவது, நீங்கள்தான்! அந்தப் புவனேசவரியின் மீது, உங்கள் மீது உள்ளதைவிட அதிக அன்பு கொண்டதாலா, அங்கிள் அவளை மணந்தார்? இல்லையே! ஒரு சூழ்ச்சிக்குப் பலியானார்! இப்போதும், அங்கிள் அது போலச் செய்வார் என்று, நிஜமாகவே நீங்கள் நினைத்தால், அதைப் போல அநியாயம், அவருக்கு, ஒரு விரோதியால் கூடச் செய்ய முடியாது!”

சுகந்தா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாதிருக்கவும், “முன்று வயது மயூரியை நினைத்துப் பாருங்கள், ஆன்ட்டி! உங்களையும், அங்கிலையும் பிரிந்து, ஏன், எதற்காக என்று புரியாமல், தன்னத் தனிமையில் பெற்றோருக்காக ஏங்கி, ஏங்கி வளர்வது என்றால்... சாதனியும், அதே சாயல்தானே? அந்தக் கற்பனை, உங்கள் மனதைத் தொடவில்லை என்றா சொல்லுகிறீர்கள்? உங்களுக்கே குழந்தை பிறந்து, பலவீனமாக இருந்த அந்த நிலையிலும், என் அம்மா பட்ட துன்பம் பொறுக்காமல், உதவினீர்களே! ‘அந்த இரக்கம் எங்கே போயிற்று ஆன்ட்டி? புவனேசுவரியின் வயிற்றில் பிறந்ததால், அந்தக் குழந்தையுமா விரோதியாகி விடும்?’ என்று நேராகப் பார்த்துக் கேட்டான் அவன்.

“அப்படிச் சொல்லாதே, செல்வம். பெற்ற தாய், பிள்ளையைப் பார்க்க மாட்டாள் என்றோ, பார்க்கவில்லை என்றோ, எனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று, வருத்தமாகக் கேட்டாள் அவள்.

“முன்பு தெரிந்திருக்கவில்லை. அனுபவித்திருந்த வேதனையால், தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வமும் இருக்கவில்லை! விட்டு விடுவோம். இப்போது, தெரிந்து விட்டதல்லவா? முன்று வயதில் இருந்து, அனாதையாக வாழ்ந்த பெண்! இப்போது மீண்டும், அனாதையாக்கி விரட்டுகிறீர்களே! இதை, நான் எப்படி எடுத்துக் கொள்வது? கேட்டால், கவர்ச்சி, மோகம் என்று என்னைச் சொல்லுகிறீர்களே!” என்று குறைப்பட்டான் செல்வநாதன்.

சுகந்தா மௌனமாக இருக்கவும், “ஒரு குடும்ப உறவுக்குச் சாதனி எப்படி, எந்த அளவுக்கு ஏங்கியிருக்கிறாள் தெரியுமா, ஆன்ட்டி? என் டிசைனருடைய குடும்பம் கலையக் கூடாது என்ற ஒரே காரணத்துக்காக, அவளது அத்தனை டிசைன்களையும் அவளுக்கு விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தாள்! இப்போது மட்டும் என்ன?

“எந்த நிலையிலும், நீங்கள் ஒதுக்கி விட்டாலும்கூட, சாதனியை மருமகளாக்கிக் கொள்ள, என் பெற்றோர் தயார். எனக்கும், அவள் இல்லாமல், ஒன்றும் இல்லை! அவளுள்ளும், அதே நேசம்தான்! ஆனால், உங்கள் குடும்பம் கலைந்து விடக்கூடாது என்று, தன் வாழ்வைத் துறக்கத் தயாராகி விட்டாள்!

“பத்தொன்பது ஆண்டுகள் சேர்ந்து வாழ்ந்தும், அங்கிளின் அன்பில் நம்பிக்கையற்று, ஒரு சின்னப் பெண்ணைத் தனிமைப்படுத்தி விரட்டுகிறீர்களே, நீங்கள் எங்கே? உங்கள் வாழ்வுக்காக விட்டுக் கொடுத்து வெளியேறும் அவள் எங்கே? யோசியுங்கள்!

“இனி, என்ன செய்ய வேண்டும் என்று, உங்களுக்கே தான் தெரிய வேண்டும், ஆன்ட்டி! ஏனென்றால், இதற்கு மேல், நான் சொல்வதற்கு, ஒன்றும் இல்லை!” என்று நீளமாகப் பேசி முடித்துவிட்டு, ‘என்ன’ என்று கேட்பது போலக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு அமர்ந்தான் செல்வநாதன்.

அவனது கண்களை நேராகப் பார்த்து, “இதையெல்லாம், நான் எண்ணிப் பார்க்கவே இல்லை என்றா, நீ நினைத்தாய், செல்வம்? நீ வந்ததுகூடத் தெரியாமல், நடந்து, நடந்து, அறையை அளந்து கொண்டிருந்தேனே, ஏன்? இதே யோசனைதான்! செய்த தப்பு ஒன்றுதான்! புவனா பயத்தில், வெறும் காற்றைப் பூதமாக்கி, உன் அங்கிளுக்கும் சாதனிக்கும் அநியாயம் செய்துவிட்டேன்! பெரிய தப்புதான்! ஆனால், முடிந்ததை நினைப்பதில் பயன் இல்லை! இனி, அதற்கு ஈடு செய்வோம்! முதலில், அங்கிளும், நானும் சேர்ந்து போய், சாதனியை அழைத்து வருகிறோம்! யாருக்கும் நோவின்றி, இந்த விஷயத்தை இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்வது, உன் பொறுப்பு! உன்னால்தான் முடியும், நானும் முழு மனதோடு உதவுவேன்!” என்று சுகந்தா உரைக்கவும், செல்வநாதனின் முகம் மலர்ந்தது!

“இதுதான், நான் அறிந்த ஆன்ட்டி!” என்றான் மகிழ்ச்சி யோடு!

லேசாக முறுவலித்து, “உன்னைச் சந்தித்தால் சாதனியை மாற்றி விடுவாய் என்று பயந்து, அவள் உன்னிடம் பேசுவதைத் தடுத்தேன்! நீயானால், உன் பேச்சால், என்னையே மாற்றி விட்டாய்! பொல்லாத ராஸ்கல், நீ!” என்று செல்லமாக வைதாள் அவள்.

செல்வநாதன் நகைத்துவிட்டு, “மாற்றவில்லை, ஆன்ட்டி! உங்கள் அடி மனதை மறைத்திருந்த, அழுக்குத் திரையை விலக்கி விட்டேன். அவ்வளவே!” என்றான்!

அவளது செல்லில் தனசேகரனின் செல் எண்ணை சுகந்தா அழுத்துவதைக் கவனித்து, “நீங்கள் கொஞ்சம் மெல்லவே வாருங்கள் ஆன்ட்டி! அதற்கு முன், உங்கள் பெண்ணின் காதைப் பிடித்து, ஒரு முறுக்கு முறுக்க வேண்டியிருக்கிறது! அதனால், நான் முதலில் கிளம்புகிறேன்!” என்று அங்கிருந்து அவசரமாகக் கிளம்பினான்.

“வலிக்காமல் முறுக்கத்தான் உனக்கு அனுமதி!” என்று அவனிடம் கூறிவிட்டுக் கணவரிடம் பேசத் தொடங்கினாள் சுகந்தா.

சாதனி தங்கியிருந்த வீட்டைச் செல்வநாதன் அடைந்த போது, வீட்டு உரிமையாளர் வாசலிலேயே நின்றார்.

“நீ வருவாய் என்று, லட்சுமிபதி போன் செய்தார். கலியாணம் என்றாரே! மற்ற இரண்டு பேரும், வேலைக்குப் போயாற்று! அதனால், அந்தப் பெண்ணை, நீ மாடியிலேயே போய்ப் பார்க்கலாம்!” என்றார்.

“உன் காதைப் பிடித்து முறுக்க, உன் சித்தியிடம் அனுமதி வாங்கி வந்திருக்கிறேனாக்கும்!” என்று வேடிக்கையாகத் தொடங்கியவனுக்கு, திகைப்புடன் திரும்பிய சாதனியின் முகத்தைப் பார்த்ததும், எல்லாம் மறந்து போயிற்று!

ஒரே எட்டில் உள்ளே வந்து, அவளை அணைத்தவன், “ஷ்! என்ன இது, சது? பிரிவுத் துயரமா? நீ மும்பைக்கென்ன, அண்டார்ட்டிகாவுக்கே போனாலும், அப்படி, உன்னை நான் விட்டுவிடுவேனா? சேச்சே! என்னம்மா இது?” என்று அவள் கண்ணீர் முகத்தைத் துடைத்து விட்டாள்!

அவனோடு ஒட்டிக்கொண்டு சற்று நேரம் நின்ற பிறகே, அவளுக்கு, இயல்பு நிலை திரும்பியது!

அவன் முதலில் சொன்னது மனதில் பட, திகைப்புடன் அவனைப் பார்த்து, விவரம் கேட்டாள் அவள்!

சித்தியாவது, அனுமதியாவது என்று, நம்ப முடியாத திகைப்பு!

அவன் சொல்லச் சொல்ல, பிரமிப்பு இன்னமும் கூடிப் போயிற்று!

கூடவே, குதூகலமும்!

தந்தையும் சிற்றன்னையும் சேர்ந்து வரப் போகிறார்கள் என்றதும் பூரித்து நின்றவள், சட்டென உணர்வு பெற்றவளாய், அறையைச் சுற்றிலும் அவசரமாகப் பார்வையை ஒட்டினாள்.

“அச்சோ! எல்லாவற்றையும் கண்டபடி திணித்து, கண்டபடி கட்டி.. எல்லாம் சரிப்படுத்த வேண்டும்!” என்று ஓடிப்போய், அறையை ஒதுக்கத் தொடங்கினாள்.

அவளைப் பிடித்து நிறுத்தி, “எல்லாம் கிடக்கட்டும்! எப்படியும் காலி பண்ணத்தானே, போகிறாய்? அப்படியே அள்ளிக் காரில் போட்டுக் கொண்டு போய் விடலாம்! அதற்கு முன், ஒரு முக்கியமான கேள்விக்குப் பதில் சொல்லு! எவ்வளவு சீக்கிரமாக என்னை மணந்துகொள்ளப் போகிறாய்? ஏனென்றால், இனிமேல் தள்ளிப் போட்டால், ரொம்பவும் ஆபத்தாகத் தெரிகிறதும்மா! அதனால், முதலில் அதைச் சொல்லு” என்று கேட்டான் செல்வநாதன்!

சட்டெனச் சிவந்து, “அதெல்லாம் அப்படிச் சட்டென்று எப்படிச் சொல்ல முடியுமாம்? பெரியவர்கள் பார்த்து...” என்றவளை இடையிட்டான் அவன்!

“பெரியவர்கள் நிதானமாகப் பார்த்து, முடித்து வைப்பதற்கெல்லாம் காத்திருக்க எனக்குத் தெரியும் இல்லையே! உனக்கென்று எவ்வளவு சீக்கிரமாக முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரமாக, ஒரு குடும்பம் அமைந்தாக வேண்டும்! இல்லாவிட்டால், இன்னும் ஏதேனும் குடும்பம் கலையாமல் காப்பதற்காகத் தியாகம் செய்யப் போகிறேன் பேர்வழி என்று நீ, மும்பைக்குப் பதிலாகக் கொல்கத்தாவுக்குக் கிளம்பி விட்டால், அப்புறம் என் வாழ்வு என்னம்மா ஆவது?” என்று கேலி போலக் கேட்டான்.

கேலி போலத்தான்!

கேலியின் போர்வையில், என்னை விட்டுப் போகத் துணிந்தாயே என்று தன் வலியைக் காட்டுகிறான்!

ஒரு கணம் அங்கே அமைதி நிலவியது!

பிறகு, விழி விரிய அவனை நோக்கிவிட்டு, “ஸ்ஸ் ஆ...! வலிக்கிறதே!” என்று காதைத்தடவி விட்டுக் கொண்டாள் சாதனி.

“வலிக்காமல், காதை முறுக்கத்தான் அனுமதி என்று விட்டு, அதை மீறி விட்டீர்களே! பரவாயில்லை, போகட்டும்! அதற்காக, உங்களுக்குப் பதிலாக, நான் பிராயச்சித்தம் செய்கிறேன்! சித்தி உங்களுக்குச் சொன்னதை எனக்காக மாற்றி, ஏற்று இனிமேல் உங்களுக்கு எந்த வலியும் ஏற்படாமல், நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்!” என்றாள் குரலில் உறுதியோடு!

“ப்ராமிஸ்?”

“காட் ப்ராமிஸ்!” என்று எம்பி, அவன் கன்னத்தில் முத்திரை பதித்தாள் சாதனி!

உண்மையைத் தவிர வேற்றில்லை

ரமணிசந்திரன்